

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

hvete kornet

Nr. 4

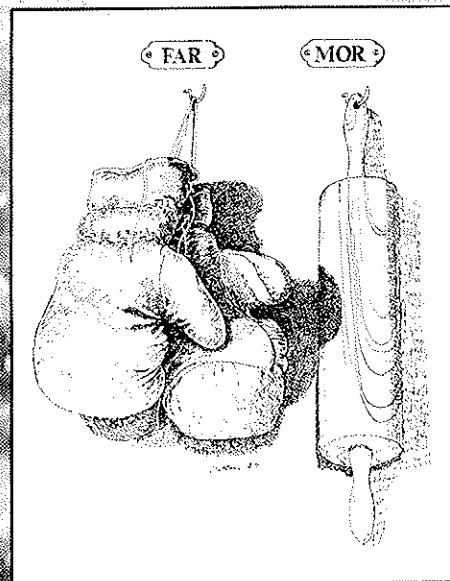
APRIL
1984

Norge, Sverige
kr. 12.50
Danmark kr. 16.00

Katedralen som ble
vekkelsessenter

UFF DA – UFFE!
En kristen rocke-sanger
synger ut

NYTILFELLE
KRISER I EKTESKAPET

Age Åleskjær gir svar
på tiltale

VEKKELSE
I LUFTEN!

LEIF JACOBSEN:
Hvordan menigheten vokser

Redaktør
Rolf Erik Janøy

Redaksjonssekretærer
Umi Flatha
Anne Hove Sunnarvik

Adresse til redaksjon og ekspedisjon
Boks 770
3191 HORTEN

Besøks adresse:
Baggerødgt. 5, HORTEN

Ekspedisjon og distribusjon
Inger Svendsen
Treffes mand. - torsd. 9.00 - 14.00
Telf. 033-44 726

Faste medarbeidere

Leif Jacobsen, Robert Kvalvaag,
Bjørn Lindvig, Edin Løvås, Jim McInnes,
Sven Nilsson, Terje Rygh,
Helene Thorsell, Åge Åleskjær

Grafisk form og tegnegruppe

Leif Harry Håvåg, Rolf Jansson,
Svein Thorkildsen, Ivar Øksendal

Redaksjonell målsetting

HveteKornet er et nordisk tidsskrift for fornyelse, fellesskap og fostring. Bladet vil på kristen grunn arbeide for og med Guds folk. Uavhengig av organisasjoner og grupperinger vil vi fritt rapportere om hva Gud gjør i Kristi Legeme. Vi ønsker å være med å formidle Guds planer og hensikter med sin menighet i dag. Vi vil samle om Jesus Kristus, virke for kjennskap og åpenhet for Åndens gjerning, slik at den enkelte kristne og den lokale menighet kan fornyes utfra bibelske prinsipper
HveteKornet vil tjene Kristi legemes oppbyggelse.

Annonser

Kontakt for avtaler og priser:
Media Consult
v/Jan Kristian Viumdal
4950 Risør. Tlf. 041-54 078

Regnskap

Hanne Marit Rygh

Revisjon

Registrert revisor
Svein V. Korsgården
3080 Holmestrand

Abonnement

Kr 110,00 pr. år. Kan bestilles ved å sende navn og adresse til ekspedisjonen. Gaveabonnement 1 år kr. 80,00. (Flypost til utlandet + kr. 80,-) Postgiro nr. 40 40 440. Bankgiro nr. 9041.66.83.602.

Signerte artikler

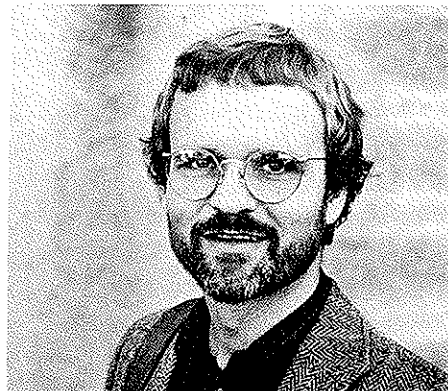
og innlegg uttrykker forfatterens meninger. Disse er ikke nødvendigvis å oppfatte som redaksjonens.

Ettertrykk

av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

Sats, paste-up, repro og trykk:
Tangen-Trykk A/S, Drammen

Gud sprenger rammer

Tekst: Svein Thorkildsen

Selve kilden til gleden i kristenlivet er jo det personlige fellesskapet med Jesus, opplevelsen av at hans Ånd som bor i oss, taler til oss nå, i dag, at han veileder, underviser, leder og gir oss kraft.

Samfunn med Ham

Bibelen sier: «Gud er trofast, han som har kalt dere til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, vår Herre» (1. Kor. 1:9).

Jeg tror at dette bibelverset klart forteller hva som er den kristnes første og største kall. Vi er kalt til samfunn med Jesus. Det er jo dette som er så fantastisk! Vi er ikke først og fremst kalt å utføre en rekke oppgaver. Vi er ikke først og fremst kalt til å drive evangelisering, menighetsvirksomhet, søndagsskole, undervisning, rehabiliteringsarbeid eller hva det måtte være. Vi er kalt til samfunn med Jesus. Og ut fra dette samfunnet med Jesus, henter vi vår personlige og individuelle ledelse til den oppgave eller den sektor i Guds rikes arbeid som vi får lov å tjene. Og gjennom dette samfunnet får vi vår kraft til å utføre oppdraget, lite eller stort, menneskelig sett. Husk Jesus som sa: «Kun det du viser meg, det gjør jeg».

Viktige spørsmål

All uavhengighet av Gud er tom religiøsitet som gjør Gud til en statist i våre liv, og fratår oss privilegiet å kunne ta imot personlig fra Gud det vi skal kunne gi videre.

Jeg tror det nå og da er nødvendig for all kristen virksomhet å stille spørsmålet: Har vi gjort oss uavhengige av Gud? Har vår virksomhet falt ned i et hjulspor? Kjører vi bare igjennom et program? Har vi gjort oss uavhengige av Gud ved å begrense ham til våre tidligere erfaringer og nekte å la ham sprengte rammer i våre liv? Er vi villige til å la Gud forandre på det vi gjør bare fordi, «vi alltid har gjort det sånn før?» Har vi i vår iver etter å tjene Guds sak glemt at vi er kalt til samfunn med ham?

Alle disse spørsmålene og flere til, bør vi være villige til å stille oss i dag. Og de svarene vi kommer til, bør bli bestemte for det livet vi skal leve i dagene som kommer. Gud er i ferd med å gjøre store ting. Og svært mange av oss trenger å ta et oppgjør med alle religiøse tanker og all virksomhet som begrenser Gud. Bibelen sier: «Hellige dere, for i morgen skal Herren gjøre underfulle ting iblant dere» (Josva 3:5).

Det er naturligvis unødvendig å si det: Vi har en stor Gud! Han er større enn våre tanker, større enn våre vedtatte mønstre og tradisjoner, ja, større enn våre luftigste drømmer og visjoner. Tiden som kommer, vil vise at Gud kommer til å overgå våre største forventninger, utvide rammene og sprengte grensene for våre tidligere erfaringer.

Fordi Gud er stor, mangfoldig og grensesprengende, er det viktig for oss å ikke sette grenser for ham eller kjøre oss ned i hjulspor som begrenser oss i forhold til ham.

Avhengig

Vi leser i Bibelen hvordan Gud førte Israel gjennom ørkenen ved at de fulgte skystøtten og ildstøtten: «Hver gang skyen løftet seg, brøt israelittene opp. Slik gjorde de på hele ferden. Men når skyen ikke løftet seg, holdt de seg i ro til den løftet seg igjen» (2. Mos. 40:36,37).

Her leser vi om et folk som ikke fulgte sine egne kart og satte sin lit til menneskelig visdom og gikk sine egne veier. *Det var et folk som hadde gjort seg avhengig av Gud for hvert nytt skritt og hver ny manøver på reisen framover.*

På samme måte må vi som er Guds folk i dag, erkjenne behovet for å gå i takt med Gud. Det vil innebære at vi må legge våre egne kart og menneskelagde ruter til side, og isteden vende oss til Den Hellige Ånd for ledelse til å foreta vår neste manøvrering.

Jeg tror det er fullt mulig å drive én i menneskers øyne, «kristen virksomhet» med all verdens aktiviteter, fullstendig uavhengig av Gud.

Det er mulig å havne i et religiøst virksomhetsmaskineri som inneholder to skjebnesvangre feil: Den gjør oss uavhengig av Gud, og den fratår Guds barn gleden av å kunne oppleve en personlig og individuell ledelse i livet.

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

hvete kornet

– i tjeneste for Kristi legeme –

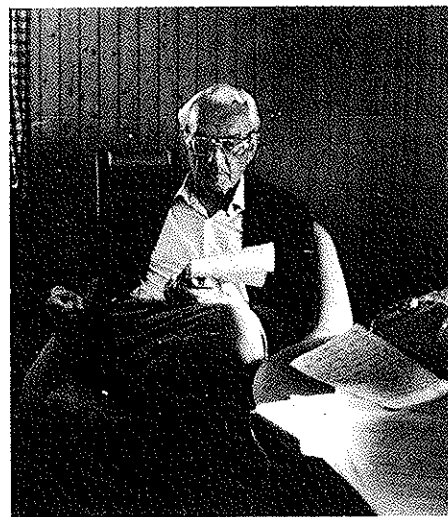
APRIL 1984

Side 19

Side 23

Side 40

REPORTASJER:

- 4 Vekkelse i luften**
Reportasje ved Knut Janøy
- 6 Guds Ånd er kreativ**
Intervju med Anders Ova i serien «Det skjer i Danmark»
- 12 «Uff da», Uffe!**
Møte med en kristen rocke-musiker.
Reportasje ved Bjørn Lindvåg
- 24 Katedralen i Vest-Berlin som ble vekkesenter**
Den kjente forkynner Volkhard Spitzer har opplevd interessante ting i hjerte av Europa.

UNDERVISNING:

- 19 Hvor finner jeg Jesus?**
En påskebetragtning av
M. Basilea Schlink
- 40 Gi Gud frihet**
Et vekkesbudskap av Frank Mangs
- 46 Kristus, allmaktsherren**
Edin Løvås skriver om Kristus som har makt.

SERIER:

- 16 Kriser i ekteskapet**
Anne Hove Sunnarvik skriver om «Vår holdning til hverandre».
- 22 Hindringer for vekst**
I denne siste artikkel i denne serie skriver Severin Larsen om de som trives best på «skyggesiden».
- 30 Gaveoppdagelse**
Kjell Sjøberg svarer på aktuelle spørsmål om dette.
- 34 Hvordan menigheter vokser**
Ny interessant serie ved Leif Jacobsen.

FASTE SPALTER:

- 2 Hjertespråk**
- 10 Verd å lese**
- 11 20 spørsmål**
Res.kap. Karl Frode Hilton svarer denne gang.
- 28 Svar på tiltale**
Er du med i en ny bevegelse, Åge Åleskjær?
- 29 Praktiske punkter om:**
Bønn
- 32 BE og SE vitaminer**
- 36 Speilet**
Interessante nyhetsglimt fra kristenfronten!
- 42 Lest og hørt**
- 44 Det spirer og gror**
- 45 Neste nummer**

Det skjer ting i fallskjerm-hopper miljø i vårt land i dag. En av landets fremste «hoppere» er blitt en ivrig kristen, og han er ikke redd for å fortelle andre hva som er skjedd.

– «Fallskjermhopping var mitt liv!» forteller Erik Lindquist.

Reportasje: Knut Janøy

– «Fallskjermhopping var mitt liv!» Det er Erik Lindquist som forteller oss dette.

– Jeg var den første i landet som fikk ta fallskjermhopping som spesialfag på idrettshøyskolen. Dette gjorde at jeg kom i fokus i media når det gjaldt spørsmål om fallskjermhopping, det var bl.a. de som lurte på om dette var en idrett eller ikke. Jeg ble på en måte fallskjermhoppingens gallionsfigur, en rolle jeg trivdes i. Jeg syntes

mitt liv var topp, og ønsket ingen forandringer. Jeg ble med på landslaget, og ble også engasjert i utdanning av fallskjermhoppere, i landet vårt.

I tillegg til at jeg fikk jobb som instruktør for fallskjermhopperne i hæren, brukte jeg 90 % av fritida mi til fallskjermhopping.

Jeg var så engasjert i dette med fallskjerm, at når jeg spiste spagetti så tenkte jeg på fallskjerm, sier Erik når vi fikk en samtale med han for HVETEKORNET, om hva som har skjedd med han og andre i fallskjermhoppermiljøet.

– Hvordan var ditt forhold til Gud på denne tiden?

Jeg var total likegyldig ovenfor Gud og hadde absolutt ikke tro på undere i Bibelen. Dessuten hadde jeg hørt, at hvis jeg skulle bli en kristen, måtte jeg gi opp det som var gøy, i alle fall fallskjermhoppingen.

– Du er kristen i dag. Hva hendte?

– To ting. Det ene, var uenighet mellom styret i Oslo fallskjermklubb og meg. Jeg var overbevist om at jeg hadde rett og at styret ville gå av, men til min store forbauselse ble jeg sparket ut av styret. Mitt liv falt i grus. Det andre, var rykter om min kamerat som forbauset meg. Han var før, den «galeste» av de «gale» og den som til enhver tid kunne holde festen gående. Ryktet fortalte at han hadde blitt en kristen. Da jeg siden traff han, fortalte han om sitt nye og høyeste ønske, nemlig at alle hans venner skulle bli frelst. Nå fikk jeg se at hans glede

ikke lenger besto i 10 halve pils, og jeg fikk for første gang i mitt liv høre om hva frelsen var for noe. En nabo spurte meg engang om jeg var forberedt på evigheten når jeg skulle gjøre et hopp. Det fikk meg til å tenke over dette med livets alvor.

Men frykten for å måtte gi opp fallskjermhopping holdt meg borte fra Jesus. På denne tiden begynte jeg allikevel å lese kristne bøker, og et vers fra 2. Pet. 1,16, løste meg. «Det var jo ikke oppdiktede sagn vi holdt oss til da vi kunngjorde for dere vår Herre Jesu Kristi kraft og hans komme. Nei vi var øyenvitner og så hans guddomlige storhet». Det var i -78 at jeg bøyde kne og fikk kontakt med 2. etasje som gutta i klubben kaller det.

– Hvordan gikk det med fallskjermhoppingen etter du ble kristen?

– I 3 år var jeg borte fra fallskjermmiljø og begynte etter disse årene som instruktør

«Det var i 1978 at jeg bøyde kne og fikk kontakt med 2. etasje, som gutta kaller det.»

VEKKELSE I LUFTEN

for Grenland fallskjemklubb. I dette miljøet har det blitt naturlig å vitne om Jesus og flere har tatt standpunkt. Flertallet i klubben er nå kristne og vi har det trivelig sammen. Mange miljøer virker bra på overflaten, men skuffer ved dypere kontakt. Vårt miljø her er ekte og fungerer bra.

Eriks åndelige hjem er i kirken på Norstrand, der er han bl.a. med i menighetens aksjonskomite for evangelisering. Han er også redaktør for KRIKs (Kristen idrettskontakt) nyhetsbrev og publikasjoner.

Ved siden av å være lærer og fallskjeminstruktør reiser Erik med film om fallskjemhopping og vitner om sin frelse. Blant ungdommen slår dette særdeles godt an, og han når mange med et levende evangelium.

Erik Lindquist til venstre i luften sammen med en annen «hopper». Bildet er tatt valgdagen -83 over Oslo. De landet foran restaurant Fredrikke i anledning åpningen av idrettsuka 83.

(Foto: Jens Henrik Johnsen.)

Det skjer i
Danmark

GUDS ÅND ER KREATIV

Anders Ova fra Telemark, har sammen med sin hustru Annette, fått være med å pionere en menighet i Svendborg på Syd-Fyn i Danmark. Fra et titalls mennesker som holdt møter i en gammel villa, har det i løpet av en tiårsperiode blitt en livskraftig menighet med ca. hundre medlemmer, og med egen kirke som de selv har bygget.

Tekst: Solveig Håvåg
og Rolf Erik Janøy

Foto: Svein Thorkildsen
og Rolf Erik Janøy

HV: Hva er hemmeligheten bak denne veksten som dere har fått oppleve?

A.O.: Det er under ingen omstendigheter vår fortjeneste, så det må være Guds nåde alt sammen. Men vi har selv fått oppleve så stor barmhjertighet på alle livsområder, at det på en eller annen måte må ha avspeilet seg overfor andre. Jeg tror at veksten har skjedd i en atmosfære av barmhjertighet.

Gud har betrodd oss mange fortrinnsløse mennesker, og i et slikt miljø skapes det ofte tilbedelse og lovsang, fordi nåden oppleves i sterk grad. Lovprisning og tilbedelse har alltid hatt en stor plass iblant oss.

HV: Er det andre ting som kjennetegner dere som menighet?

A.O.: Jeg tror ikke at stor kjærlighet til Guds Ord er noe spesielt for oss, men det kjennetegner i hvert fall menigheten, syns jeg. Vi har alltid lagt vekt på undervisning og opplever en god oppslutning rundt bibeltimene. En annen ting er at vi har et godt innbyrdes fellesskap, også på hjemmeplass, noe som jeg fornemmer avspeiler seg i møtene.

HV: Har dere husgrupper?

A.O.: Før det var snakk om cellegrupper og andre grupper, møttes vi til brødsbrytelse i hjemmene, og det var noe av det sterkeste vi opplevde i oppbyggelsesperioden. Vi har forsøkt å ha husgrupper siden, men det har ikke vært på samme varme og spontane måte som vi opplevde det i den første tiden. Vi har nærmest opplevd organisering av grupper som noe kunstig. Vi har aldri holdt lenge på med en struktur, hvis vi har følt at Herren ikke lenger kunne bruke den på en livskraftig måte.

HV: Dere er bevisste på at formene skal fungere?

A.O.: Ja, absolutt, det må være en betingelse. Vi er aldri redde for å forlate en ting, for at Den Hellige Ånd skal føre oss inn i noe bedre. Det vi tror Gud fører oss inn i nå, er større hjemmesamlinger, hvor vi kan komme sammen på en uformell måte. Vi deler vår medbragte mat, og vi får oppleve det spesielle fellesskapet som oppstår når vi spiser sammen. I disse samlingene passer det fint å ha med seg ufrelste venner. Det var som om Gud for en tid tilbake gav oss et profetisk glimt av hvordan dette kunne fungere. Vi har et stort, godt hus, og stua var stappende full av mennesker. Det var umulig å komme nærmere hverandre. Alle snakket med alle, og ungene fikk krype fritt omkring, og vi opplevde en fortettet kjærlighetsatmosfære. Det var ikke mindre enn ti

ufrelste til stede, og de var begeistret fordi de merket kjærlighetsatmosfæren og den spontane lovsangen. Vi tror at Gud vil at vi skal ha flere slike samlinger i tiden som ligger foran oss.

Kreative

HV: Er det andre typiske trekk ved menigheten?

A.O.: Et annet kjennetegn er at det har samlet seg en del mennesker med kreative evner i menigheten. Vi har et par profesjonelle kunstmalere og grafikere og mange amatører. Fra menigheten har det, særlig i tidligere år, utgått en kreativitet til landets øvrige menigheter. Vi har bl.a. laget flere evangeliseringsaviser. Og flere av søstrene holder på med plantefarging, de spinner og vever.

HV: Dere oppmuntrer til bruk av kunstnerevner?

A.O.: Ja, absolutt. Guds rike har også en kulturell side. Den Hellige Ånd er skapende, og åndsutfoldelsen går ikke bare i retning av nådegaver og fellesskap, men den gir også evnen til å innrede et hjem, skape musikk, lage bilder, osv., og dette gir et pusterom for åndslivet.

HV: Kan du fortelle litt om din egen bakgrunn? Hvordan har det seg at du som kommer fra det fjellrike Lunde i Telemark,

Anders Ova (nr. 2 fra venstre) sammen med venner på en utflukt. Fellesskap og vennskap står sentralt i den utvikling som har skjedd i menigheten.

– I vår avmakt og hjelpeløshet måtte vi rope til Gud.

bosatte deg i pannekakelandet Danmark?

A.O.: Det er nok Gud som har ledet oss hit ned, via mange omstendigheter. Jeg ble født i Lunde i Telemark i 1942, men reiste til København for å ta min utdannelse ved Akademiet for fri og merkantil kunst. Annette utdannet seg til dekoratør, og vi traff hverandre i skolemiljøet. Etter at vi begge var ferdige på skolen, giftet vi oss og flyttet til Norge.

Jeg fikk jobb som reklametegner i Tønsberg, og Annette fikk arbeide som dekoratør. Etter en tid traff vi flere av vennene våre fra skolen i København. Alle hadde bosatt seg i Vestfold, uavhengig av hverandre. Det var naturlig at vi begynte å vanke sammen, og veldig ofte kom samtalen inn på kristendom.

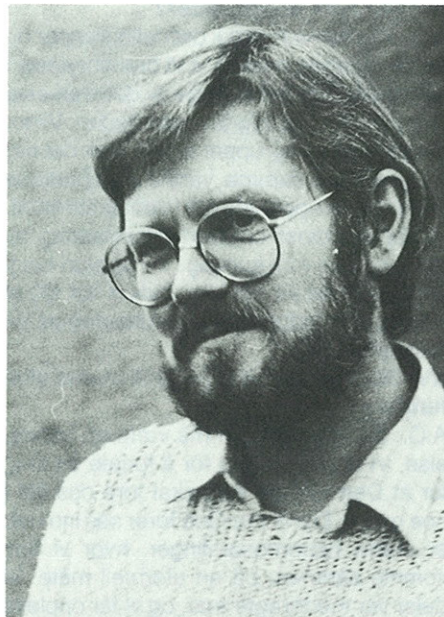
Indremisjonshjem

HV: Har du selv en kristen bakgrunn?

A.O.: Jeg er oppvokst i et luthersk indremisjonshjem, og jeg visste, at det foreldrene mine sto for, var det riktige, men jeg lot det aldri få konsekvenser for meg selv. Men sannheten hadde jeg som en strikk rundt livet, den kunne jeg ikke løpe fra. Jeg opplevde at Gud kalte på meg flere ganger, særlig da jeg var i militæret, og jeg har mange ganger tenkt på hvorfor jeg ikke ble frelst da. Men det er som om Gud har et tidspunkt, et øyeblikk, hvor tingene passer sammen i hans plan, og så går lyset opp.

Det endte i hvert fall med at vi oppsøkte et kristent møte i Holmestrand. Det var Aril Edvardsen som talte den kvelden. Det var en sterk åndelig atmosfære, og det ble et konkret kall til omvendelse. I løpet av en ukes tid hadde vi alle blitt frelst, sju stykker til sammen. Blant dem var Svein Thorkildsen, redaktør av *Utfordringen*, Ernst Knudsen, som er misjonær i Kenya, og Rolf Jansson, som er tegner, bl.a. i *HVETE-KORNET*. Det var en veldig styrke å kunne stå sammen i denne første tiden. Dette var i 1970.

I og med at flere bodde i Horten, var det naturlig for oss å oppsøke Filadelfia-menigheten, hvor vi hadde vårt åndelige hjem

HV: Hvordan kom du inn i den tjenesten du har nå?

A.O.: Helt fra jeg var barn, har jeg følt et kall til å tjene Herren. Det har ligget der som en ubevisst tilskyndelse, og da Gud kom inn i mitt liv, ble kallet åpenbart for alvor.

Vi sa opp vårt arbeide i Tønsberg og begynte på bibelskolen i Filadelfia, Oslo. Vi hadde ingen konkrete planer for fremtiden, men vi hadde fått kontakt med et dansk ektepar, Jørgen og Lissi Madsen, som var forstanderpar i Rudkøping på Langeland, en liten øygruppe utenfor Fyn. De trengte hjelp i menighetsarbeidet, da særlig barne- og juniorarbeidet. Og ettersom Annette er dansk, og vi hadde en viss tilknytning til Danmark, var det naturlig for dem å tenke på oss. Jeg hadde en sterk lengsel etter å komme inn i en tjeneste, og kort tid etter bibelskolen flyttet vi dit ned. Vi fikk oss arbeide, og hjalp til i menigheten i fritiden.

Glimt fra forsamlingen i «Tabor», Svendborg. Ulike generasjoner trives i fellesskapet.

de første månedene. Gunnar Olsen var forstander der da, og vi stod under en sterk nådesforkynnelse, noe vi var i veldig behov av. Den frie og glade atmosfære sto i sterk kontrast til det noe mørke og litt loviske bildet jeg hadde av kristendommen. Det var selvfølgelig ingen tilfeldighet at Gud førte oss hit, det var vekkelsestid, og mange kom med.

Nabobyen til Rudkøping er Svendborg, og vi visste at det i sin tid hadde vært en menighet der med ca. ett hundre medlemmer, men at den var blitt ruinert på grunn av indre stridigheter og problemer. Vi hadde kontakt med de ti-tolv som var tilbake, og da Pionermisjonen kom til Svendborg i 1972, var det naturlig for oss å engasjere oss i det.

Avmakt

HV: Hva er Pionermisjonen?

A.O.: Det er pinsevennenes nybrottsarbeide. Hver sommer samler de 100–150 ungdommer fra menighetene og går inn i en by med tanke på å grunnlegge en menighet der og å sette inn tjenester.

Da evangeliseringstiden var over, ble vi forespurt om å være forstanderpar der, noe vi med glede sa ja til.

Omtrent i samme tidsrom flyttet Preben og Lisa Ågren til Svendborg. De hadde bodd i Sverige i noen år, men følte en tilskyndelse til å flytte tilbake til Danmark, nettopp med tanke på menighetsoppbygging. Preben åpnet en musikkforretning i Svendborg og gikk inn som eldste i menigheten. Han har, foruten en fin åndelig utrustning, en sterk administrativ side, og jeg tror jeg kan si at vi utfyller hverandre godt. Styrken har vært, at vi har stått sammen som ett i disse årene.

HV: Vi har hørt at dere har en nokså utradisjonell virkeform?

A.O.: Slik opplever vi det ikke selv, men det er klart at det i begynnelsen måtte bli utradisjonelt, fordi vi ikke hadde noen tradisjonell bakgrunn. Min hustru og jeg hadde bare i kort tid stått i en lokalmenighet, og vi hadde ikke blitt støpt i en form. Vi måtte finne våre egne ben å stå på. I vår avmakt og hjelpesløshet måtte vi rope til Gud. Jeg følte en veldig avhengighet av Herren for å kunne stille meg frem for menigheten. De var tross alt en ti, tolv stykker, og jeg fornemmet det slik at de var vant med noe, de visste på en måte hvordan det hele skulle foregå. Men jeg fikk oppleve at de var nådige og barmhjertige, og de stilte ingen krav til meg. Selv om det var en vanskelig prosess å komme igjennom, ble virksomheten formet slik som Ånden gav oss det. Jeg tror ikke den adskiller seg så mye fra andres måte å gjøre det på, men vi hadde i hvert fall ingen ferdig virkemodell.

HV: Kan du fortelle litt om hvordan dere legger opp møtene?

A.O.: Jeg tror nok at møteformen er den samme som på mange andre steder, med frihet og personlige utfoldelsesmuligheter. Søndag formiddag har forkynnelsen førsteprioritet; det er det absolutt sentrale. Vi er selvfølgelig åpne for nådegavene, men det må komme som en stadfestelse på forkynnelsen. Først har vi lovsang og tilbedelse, deretter Ordets forkynning. Dessuten har vi brødsbrytelse hver søndag, og det opplever vi som noe av et høydepunkt. Da utløses ofte lovsang og takksigelse, og Ånden kan tjene gjennom hele legemet.

Jeg mener at det ligger en helbredelsesprosess i den jevnlige bruken av nattverden, både åndelig og legemlig. Hvis gal bruk av nattverden fører til at det blir mange syke i blant oss, må den riktige bruk føre til at mange blir friske. Det er viktig at vi ikke får et «religiøst» forhold til den, at vi ikke akter på at det er Herrens legeme vi spiser, og at vi heller ikke akter på hverandre. Går

vi til nattverden uten tro, blir det til sist ingenting, men der hvor den møtes med forventning og tro, skjer det en psykisk og fysisk oppbyggelse av menigheten. Det blir en større bevisstgjøring av nattverdens innhold, når vi har det ofte.

HV: Har dere flere møter?

A.O.: Tirsdag har vi bønn, og torsdag har vi bibelundervisning, og det er jevn oppslutning om møtene.

Anders Ova

Tre aktuelle budskap til alle kristne. Nye opptak, norsk tale.

D-326 SUNN SYNDSERKJENNELSE.

Hvordan erkjennelse og be-kjennelse kan frigjøre.

D-327 VÅR VERDI FOR GUD.

Et budskap til alle som kjemper med åndelige «mindre-verdighets-komplekser».

D-328 I KORSETS SKOLE.

Et grunnleggende budskap om korsets vei som seierens vei.

Disse taler av Anders Ova vil fremme forløsning og vekst i ditt liv. Kr. 25,- pr. stk. (+ porto).

Bestill i dag fra:

Dynamis kassetter
Box 770, 3191 Horten
Tlf. 033/44 726

Anders Ova: «På samme tid som det er viktig å gi retningslinjer, er det også viktig å betone nåde, tilgivelse og barmhjertighet.»

Bønnemøtene er lagt opp slik at det blir konsentrert bønn. Selv er jeg vokst opp i dette, at vi ligger på kne og ber i hver vår verden. Bønn har også noe med formen å gjøre. Normalt har vi først en stille stund med lovprisning, hvor vi kan åpne oss og fornemme om det er bestemte ting Den Hellige Ånd minner oss om. Deretter legger vi frem bønneemnene etter tur, slik at det skjer i ro og orden.

Nærradio

HV: Hva med utadrettet virksomhet?

A.O.: Vi har hele tiden hatt friluftsmøter og gateevangelisering, men det er først i den senere tiden at den tjenesten Gud har gitt menigheten, har begynt å utvikle seg. Nå har vi fått ledere, og hver lørdag er vi en stor flokk på torget, både unge og eldre.

Vi har også bokkaféen vår, «Arken», og den er vår «evangelist» midt i sentrum. Her får vi kontakt med mange mennesker som kommer inn for å samtale og drikke en kopp kaffe.

Det siste vi har begynt med når det gjelder utadvent virksomhet, er nærradioen. Vi sender foreløbig to timer hver uke, og vi tror at dette er en av våre største muligheter til å nå ut. Selv om vi ikke har holdt på så lenge, har vi allerede som førstefrukt av dette arbeidet, fått med en ny kvinne i menigheten.

HV: Hvordan legger dere opp nærradio-sendingene?

A.O.: Vi ønsker å ta utgangspunkt i det som rører seg i folks bevissthet. Deretter kan vi komme inn med et evangelisk budskap. Folk har mange forutinntatte meninger, så først må det skapes tillit. Når fordommer er brutt ned, kan vi fritt forkynne evangeliet. Det er også viktig at vi oppøves i å bruke et språk folk består. Om noen år, tror jeg at vi også har lokal-TV. Nær-radioarbeidet er med og baner veien for dette.

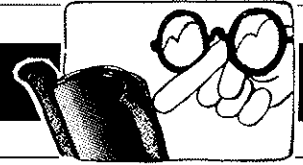
HV: Hva tror du Guds folk behøver mer av i dag?

A.O.: Det som for vårt vedkommende har vært hovedtyngden i forkynnelsen i den siste tiden, har angått vårt innbyrdes fellesskap, om å få en større nærhet til hverandre. I denne enhetsatmosfæren er det fødselskraft. Når folk kommer utenfra og merker denne atmosfæren, oppstår det en erkjennelse av Guds nærhet, og dette virker i sin tur omvendelse og helbredelse. Jeg mener derfor det er viktig å forkynne enhet som grunnlag for herlighet. Det Gud gjør i verden i dag, henger nøye sammen med den atmosfære som er i menigheten.

Mange av dem som kommer utenfra, er såret i kjærlighetsforhold. De overfører dette til menigheten; de er mistenksomme, og de klarer ikke å motta kjærlighet.

På samme tid som det er viktig å gi retningslinjer i hva som er riktig og galt, er det også viktig at man sterkt betoner Guds nåde, tilgivelse og barmhjertighet. Disse to tingene henger nøye sammen: rettferdighet og den store nåden.

Folk har ofte et konturløst forhold til hva som er synd og ikke. Men vi merker at folk som har vært ute i synden, ønsker å få vite at ikke alt er relativt. Det er viktig at vi setter navn på synden og er konkrete med hensyn til synsbekjennelse. I dette ligger det sjelesorg. Det er nødvendig å være radikal, men samtidig må vi forkynne Guds uendelige nåde og kjærlighet, ellers slår vi mer i stykker enn vi bygger opp. Vi må fortelle mennesker at Gud ikke bare krever, men at Han også gir det Han krever, i villige hjerter.

Menneske eller prest

– «Driv ut prelaten», roper han til tjenestegutten, «og pass på at du ikke slipper han inn igjen».

– Det er von Döbeln i «Fenrik Ståls historier», som uttaler disse ordene fra sin sykeseng. Og etter dette hører man at presten mumler i bakgrunnen: «Jeg har gjort nok som menneske og prest».

– Menneske og prest!

– Menneske eller prest?

– For ikke lenge siden satt jeg og lyttet til Børge Ring, som nettopp har kastet av seg prestekappen og presterollen, for å opptre som menneske i bare skjorta.

– Børge Ring er tydeligvis for mye menneske til å ha plass i prestekjolen i lengden. Jesus var også for mye menneske til å være tradisjonell prest.

– For mye menneske!

– Jeg besøkte for ikke lenge siden et prestepar, som ikke bare var viet til hverandre, men også til sine presteroller. Og HUN var mye mer prest enn HAN. Han kunne innimellom henge av seg prestekjolen og slippe løs mennesket, men hun beholdt prestekjolen på, til og med i kjøkkenet, redd for å miste sin identitet som prest. Og det er uanstendig når en kvinne blir mere prest enn mannen, mere fiksert av presterollen enn mannen. Gode Gud, tenkte jeg, stakkars kvinne, stakkars menneske!

– Umenneskelige prester er det farligste som finnes. Prester uten kjønn. Prester uten evne til å være DU. Bare et neutrum – et DET.

– Jesus gikk for sin del en omvei for å slippe å møte dem. Han tok heller veien over Samaria, og risikere å møte en fallen kvinne, enn veien gjennom helligdommen, hvor han kunne risikere å møte religionens profesjonelle. Og visst er det en lidelse å møte et presteviet DET, en presteviet upersonlighet, en presteviet likegyldighet, en presteviet høyverdighet.

– Nå skal Børge Ring forsøke å gjøre noe med sitt største og store kall, det å bare være et menneske uten prestekjole. Et menneske i oppknappet skjorte, hvor det stikker opp et nesten blygt Jesusansikt. Og han prøver så godt han kan, å skape roller for sin menneskelighet. Det er kunst.

– Jeg har i disse dager mottatt en bok med delikasjon, Göte Strandsjö's nye memoarbok. Göte Strandsjö, er en kunstner i sann menneskelighet. Og han har gjort sin mennesketilværelse til stor kunst. Han og Edgar Sundberg representerer, syns jeg, brøderskapet med «vennskapets karisma», en meget spesiell karisma, som krever både ånd og kultur. De fleste karismatikere er så fiksert av sine egne karismer, at de holder på å bli umenneskelige. De verken våger, eller kan være mennesker lenger.

– «Driv ut prelaten», roper han til tjenestegutten. «Og pass på at du ikke slipper han inn igjen».

– I blant skulle man ønske å befri mennesker fra presterollen. Og vie dem til mennesker igjen. «La oss gjøre mennesker», hvisket man til hverandre innen Den hellige guddommen. Erik Sollermani «M.B.»

Erfaring av Åndens kraft

Den karismatiske bevegelse hevder med styrke at den guddommelige kraft kan erfares på konkret vis. Den står ikke i motsetning til menneskelig svakhet, men til åndelig svakhet. Det vil si at vi ikke kan unnskylde vår åndelige uformuenhet, sløvheter, likegyldighet, feighet, taushet, med Åndens fattigdom.

Åndens kraft oppleves som kraft i, med, og under menneskelig svakhet. Denne kraft gir seg konkrete utslag for eksempel i frimodig forkynnelse, styrke i forfølgelse, mektige gjerninger, utholdenhet i tjeneste og omsorg i fellesskapet.

Her vil den karismatiske vekkelse utfordrer oss til å tro på Guds kraft. Det er faktisk mulig at mennesker gjennom den karismatiske erfaring, uten at det gis noen ny innsikt eller kunnskap, opplever Guds kraft. En forandring skjer. Det skjer rett og slett en åndsmeddelelse, som fører til bestemte resultater i menneskers liv.

Den karismatiske vekkelse, hevder at hva Den Hellige Ånd gjorde i Urmenigheten, både kan og gjør Han i det 20. århundre. Slik utfordrer den en teologi som har gjort noe annet og mindre enn nytestamentlig kristendom til normalt og normerende. Hele spekteret av nådegaver, bare Herren selv vet hvor vidt det er, hører i prinsippet med til det ordinære hverdagsliv, hevder Engel-sviken.

Det er ikke normalt at en rekke gaver ikke forekommer, at den hverken forkynnes eller undervises om dem eller at de ikke søkes. I følge skriften hører nådegavene til kirkens væren, fordi de er en forutsetning for kirkens forkynnelse av evangeliet. Nådegaver er tjeneste og utrustning sett under ett. En nådegave er en tjeneste og/eller en utrustning som Den Hellige Ånd av bare nåde tildeler en enkeltkristen, for at han eller hun skal tjene under Kristi herredømme for menighetens oppbyggelse til Gud Faders ære.

En ny evne til bønn, til vedvarende, utholdende, lovprisende bønn og forbønn, er blitt mange til del i forbindelse med den karismatiske erfaring. Denne evne, oppleves som en gave, ikke som en prestasjon.

Dette har kastet nytt lys over Ånden som «bønnens Ånd», som den Ånd som både utgives som svar på bønn, og som den Ånd som gir kraft og evne til bønn.

Dersom all sann teologi er «theologia orantium», de bedendes teologi, som Leiv Aalen sa det, vil nettopp den karismatiske vekkelse kunne bære bud om en teologisk fornyelse, som det allerede er tegn til mange steder i verden i dag.

Formod Engel-sviken på Frikirkens predikant og arbeidermøte «Budbæreren»

Ensrettig

Det teologiske instituttet ved Uppsala universitet har nylig gitt en presentasjon av «framgangsteologien». Summen av kritikk mot den forkynnelse som dreier seg om helbredelser, befrielser og økonomiske problemløsninger, minner om en samtale «Mr.

Pinse», David du Plessis hadde en gang. En prest uttalte sin verde over pinsevekkelsens tro på helbredelser. Da svarte David du Plessis at en jo ba for syke også innen denne prestens kirkesamfunn. «Det er riktig», sa presten. «Men de blir ikke helbredet!» Han hadde knapt fått de ordene over sine lepper før han innså det dåraktige i sin kritikk mot de under som kjennetegnet åndsfulle kristne menigheter.

Selvsagt kan det finnes områder i undervisningen hos de som forkynner tro og mulighetstenkende, hvor det er behov for kritikk, komplettering og bearbeidelse. Men vi burde advare dem som fra ledende samfunnshold ironiserer over lovsangen, åndsutdrivelsen, trosforkynnelsen osv.

Anta at profeten Elias hadde stått fram i vår tid. Han kledde seg annerledes, opptrådte meget originalt. Det verste var at han dessuten sa en del ugjennomtenkte saker. Ved en anledning uttalte han tankeløst at han var den eneste som virkelig sto for Herren i denne onde tid, mens Gud klart konstaterte at det fantes syv tusen andre trofaste jøder som ikke hadde bøyd kne for Baal.

Dersom et slikt feilaktig utsagn hadde skjedd i vår tid, er jeg overbevist om at profeten Elias hadde blitt gjenstand for en leder i dagspressen med avstandstagen og annonseboikott. Han tok jo beviselig feil på et viktig punkt. At han ellers hadde tjent Herren til velsignelse i mange andre forbindelser, veide ingenting. Den som er annerledes og ikke smelter inn i den anonyme massen, skal stenges ute, få munnkurv og tuktes til all profetisk henførelse har lagt seg.

Jeg har ikke vært med i så mange år, men har likevel fått tilstrekkelig mange erfaringer av den formen for ensretting. Men jeg vil så sterkt jeg kan med adresse til kirkesamfunns konferansene: Vekkelseshistorien vitner om at hver framgangsrik periode har vært beroende av originalitet, fornyelse i lederskapet og profeter som har trådt fram. Mens de samfunn og vekkelsesbevegelser som har lagt en demper på friheten, har stagnert i sin utvikling og trues med å kveles åndelig.

Stanley Sjøberg i «Hemmets Vän»

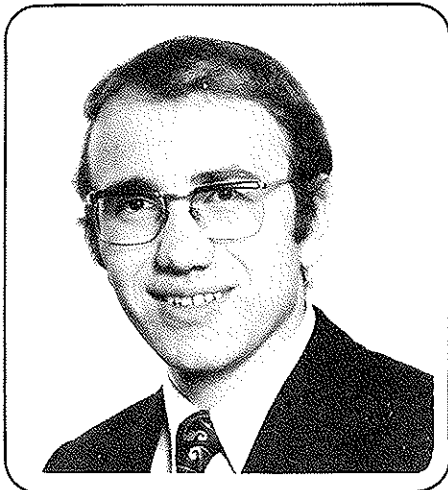
For sent

Det gagnar så lite hva godt du har ment, hvis ikke du gjør det for alt er for sent ... Ditt klagesukk da kan du trøstig la fare: For sent er for sent! Det er alt en kan svare.

Den skjønneste tanke, ditt kjærlige ord er blomster som visner ... Men gjerninger gror. Det er ikke nok at vi stadig får høre Om alt det du en gang har tenkt deg å gjøre.

En dag lukkes døren for det du har tenkt, og da er hver eneste mulighet stengt. Det haster ... du må ikke nøle så lenge at dagene stjeler den tid du kan trenge.

Et skjebnetungt ord er det nakne: For sent! En nådeløs dom – men som oftest fortjent. Og hvis du vil slippe å høre det siden: bruk timene godt mens du ennå har tiden!

20 spørsmål

Karl Frode Hilton

er født i 1945 i Bergen og gift med Gerd Hilton fra Oslo. De har to gutter på 4 og 7 år. Bosatt på Konnerud i Drammen. Han er res. kap. i Skoger prestegjeld, og var sokneprest i Lurøy prestegjeld i Nordland i 9 år.

1. Hva opptar deg mest nå?

Innkjøringsfasen i min nye menighet. Det å nå ut til både eldre og yngre. Kontakt med skolene og alle foreningene – og selvfølgelig at evangeliet må bli formidlet og mottatt som det *glade*, varme og gode budskap det er.

2. Hva skremmer deg i samtiden?

Den dehumanisering som vi er vitne til i synet på menneskeverd. Jeg tenker på abortproblematikken og dette at man tar mer hensyn til de som begår straffbare handlinger enn til ofrene – voldsforbrytelser, mishandling og drap på barn/unge kvinner.

3. Hva gleder deg?

Det ser ut for meg som det er en økende og mer bevisstgjørende interesse for kirke og kristenliv. Dessuten tror jeg predikanter og prester har blitt flinkere til å nå ut.

4. Hvilke samfunnsspørsmål engasjerer deg?

Altfor mange til at jeg kan nevne dem kortfattet!

5. Hvilke metoder har du mest tro på i evangeliseringsarbeidet?

Alle metoder som springer ut fra ekte omsorg for de enkelte mennesker og som makter å føre mennesker frem til trygghet i forhold til Gud.

6. Hva slags program ville du ha mer av i radio og TV?

Program som respekterer den kristne tro og som skaper glede for evangeliet.

7. Hva leser du helst i et blad med kristen målsetting?

Alt som du føler du blir glad ved å lese. De gode nyheter. Alt som øker evangeliets fremgang.

8. Hvilken bok leste du sist?

«Dogmet om evolusjonen» (repetisjon) til konfirmantarbeidet.

9. Har du et sitat du liker?

Forordet til Charles Darwins utgave av Origin 1972, der det bl.a. står:

«Evolusjonen som faktum er ryggraden i biologien, og biologien står såleis i den merkelege stillinga at han er grunnlagd på ein uprova teori – er det då ein vitskap eller ei tru? Tru på evolusjonsteorien er såleis ein nøyaktig parallell til tru på serskild skaping – begge er oppfatningar som dei truande veit er sanne, men til denne tid har ingen av partane vore i stand til å leggja fram prov.»

10. Hvilke menneskelige egenskaper setter du høyest?

Vilje til trofasthet. At du står for det du sier og lover, samt ærlighet.

11. Hva mener du er sann åndelighet?

Først og fremst at en kan øve selvkritikk og møte kritikk fra andre. Videre at en kan vedstå seg feil og gjøre opp der det er mulig. Det hjelper ikke å leve i bønn i dagevis, om en ikke makter det første. Sann åndelighet krever sann ydmykhet.

12. Hva mener du kjennetegner et bibelsk menighetsliv?

Hadde vi bare visst det? Uansett må 1. Kor. 12–14 stå sentralt.

13. Hva forventer du av en god preken?

At den vil gi deg noe positivt, noe gledelig noe du blir oppbygget av, noe du er glad for at du har hørt.

14. Hva er de største muligheter for Guds rike idag?

At de kristne engang kunne lære å se det positive i hvert enkelt menneske, og ta egne tanker og innskytelser om mindre gode

sider ved hverandre til fange, og begynne å tale vel om hverandre å leve slik at handlingen styrker ordene.

15. Hva mener du kan fremme Jesu bønn i Joh. 17,21 om «at de alle må være ett».

Se forrige svar.

16. Hvilken sannhet tror du er mest forsømt i forkynnelsen idag?

Det er vanskelig å bedømme.

17. Hva mener du styrker famili-esamholdet best?

Flere faktorer, alt etter hvem en tenker på! Det skulle være hevet over tvil at der hvor ektefellene inngår ekteskap og får et økonomisk forpliktende forhold overfor hverandre, er dette med å øke samholdet og gjøre det vanskeligere å bryte ut. En annen faktor er åpenhet ektefellene imellom. Videre at alle kirkesamfunn hadde startet korte ekteskapsskoler som kunne strekke seg over f.eks. en måned, hvor *alle* konfliktfylte temaer ble tatt opp slik som troskaps grenser, økonomi, sykdom, barneoppdragelse osv.

18. Har du hatt en leveregel som har vært nyttig for deg?

Man skal ikke ta seg selv så høytidelig at en ikke kan tåle litt kritikk og latter.

19. Hva har inspirert deg mest i det siste?

Lesing av Kenneth E. Hagins bøker er inspirerende både for min kone og meg.

20. Kan du kort gjengi noe som fremkalte smilet hos deg?

Lesing av bøker om prester og predikanter humoristiske episoder, av Karsten Isachsen samt «Hugin og Munins «epos» f.eks. fra Sovjet.

UFF DA, UFFE!

Hvorfor denne musikkformen?

Reportasje: Bjørn Lindvig

Opp gjennom tidene, er det litt av hvert som har vært «synd» når det gjelder kristne, og bruk av instrumenter og musikk. Vi kan i farta nevne fiolin, trekkspill og plystring som eksempler på forbudte områder. Slikt vekker neppe anstøt i dag. Men enkelte sukker sikkert «uff da», når de hører at gruppen Jerusalem, bærer fire til fem tonn utstyr inn på scenen, bruker et gedigent lysanlegg, avfyrer røykbombene og spiller så tung rock at det kan være en prøvelse for tromme-hinnene.

For å få en peiling på hva som er drivkraften til at disse karene holder på med denne musikken, tok vi en prat med lederen av Jerusalem, Ulf Christianson.

Vi begynte med spørsmålet som «Uffe» sikkert har fått mange ganger:

– Hva er viktigst når dere stiller opp på scenen, å presentere musikk, eller Jesus?

– Det er et spørsmål jeg gjerne vil svare litt annerledes på. Det ville selvsagt lyde best om jeg sa at dette gjør vi for å få fram budskapet. Men vi tenker ikke alltid det, når vi rigger til alt vårt utstyr. Men dette er en del av min hverdag. Og hele min hverdag, går ut på at jeg vil leve for det jeg tror på, og derfor er dette bare en del av det hele. Det lyder så religiøst å si at vi gjør dette for budskapets skyld. For alt det jeg gjør, er for det jeg tror på, det som jeg har funnet.

– I dag er du en kristen. Du synger og spiller, og først og fremst lever du for Jesus. Men har dette alltid vært ditt liv?

– Jeg har vært en kristen i 12 år. Nå er jeg trettitre år, så jeg ble en kristen da jeg var 21 år.

– Hvordan opplevde du det å møte Jesus?

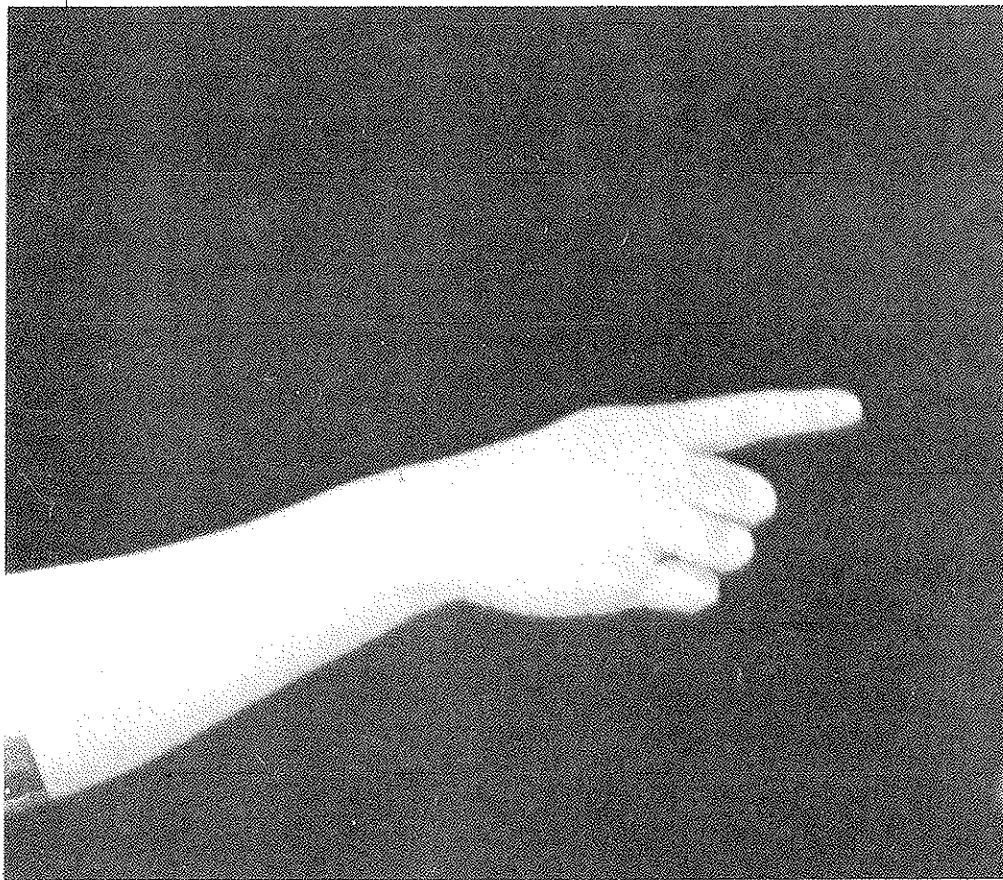
– Ja, det var så mye som forandret seg da. Men jeg opplevde meg selv som skitten før dette. Det var en personlig opplevelse jeg hadde av meg selv. Og jo nærmere Gud jeg kom, jo mere skitten kjente jeg meg. Og jeg kjente en trang etter å bli ren! Derfor aksepterte jeg Jesus som Guds sønn, og som Herre i mitt liv.

– Og dette forandret ditt liv? Snudde opp ned på saker og ting?

– Det forandret veldig mye. Det forandret andre menneskers syn på meg. Det forandret mitt syn på andre mennesker, og på livet. Både mitt eget liv, og andres liv. Det var mye som ble forandret.

– I mange kristne miljøer, presenteres ofte en lettkjøpt kristendom, noe som ofte høres på den såkalte gospel-mu-

I vår moderne verden, tas det i bruk stadig nye metoder, for å nå mennesker med evangeliet om Jesus. Nå kan vi på ingen måte si at sang og musikk, er en ny form for evangelisering. Men det som til stadighet er nytt, er musikkformene. Vi tok en prat med kanskje den fremste eksponenten for kristen rockmusikk, Ulf «Uffe» Christianson, i gruppen Jerusalem, og fikk radikale synspunkter.

sikken. Men Jerusalem bruker svært radikale tekster. På den siste LP din, som er en solo-LP, synger du bl.a.: «Jag vil leva som jag lär». Du har tydeligvis valgt å ta Bibelens budskap på alvor. Hva fører dette til i livet ditt, hva betyr det for dine holdninger?

– Når man snakker om å ta Bibelens budskap på alvor, så kjenner jeg en trang etter å få folk til å ville ta budskapet på alvor. Det er uinteressant å snakke om å ta Bibelen på alvor, dersom ikke folk ser dette, ser at det fungerer. Når det gjelder ikke-kristne, tar vi det ofte som en selvfølge, at folk vil bli kristne, bare vi sier at Jesus er enorm.

Men mange mennesker idag, har det så bra at de ikke trenger Herren, tror de. I vårt moderne samfunn, er det derfor stort behov for å fortelle folk hvorfor de behøver

Gud. Og jeg mener at kirkene i dag, ikke presenterer dette budskapet.

– Presenterer dere budskapet først og fremst gjennom sangene deres, eller gjennom livet dere lever?

– Jeg må si at det først og fremst er gjennom våre liv.

– På Jerusalems plate «Krigsmann», synger dere: «Sverige är Sodom i dag». Er det på bakgrunn at folk trenger Gud?

– Det som er den store feilen, er at vi er blinde. Vi ser ikke sannheten, og når vi ser sannheten, vil vi ikke ta imot den. For sannheten skjærer i oss. Vi må legge ned vår stolthet, som tilhører vår menneskelige natur. Og dette koster på for selvlivet. Alikevel er sannheten den, at vi er syndere, vi er mennesker som trenger Gud. For vi kan ikke skape en god verden. Historien viser dette, og det er merkelig at vi ikke har fått

opp øynene for dette ennå. Enda fortsetter vi å grave oss ned i problemer.

– Men mener du at Jesus er alternativet for alle som graver seg ned i synd og elendighet?

– Han er ikke et alternativ, men Jesus er det første skrittet. Når jeg var så langt nede, at min stolthet var knust og jeg ikke lenger brydde meg om å holde hodet oppe, da var Jesus alternativet, men samtidig er han jo selve livet. Uten ham dør jeg jo!

– Mange mennesker opplever seg selv i den situasjonen. Men hvordan kan de oppleve Jesus?

– Det finnes mange mennesker som har problemer. Med ekteskapet, problemer i hjemmet, med stoff og mange andre ting. Men man setter ofte opp en fasade av vellykkethet. Betingelsen for å oppleve Jesus, er en bekjennelse av sin situasjon. Men selve skrittet til Jesus, er såre enkelt. Det er bare å si: «Jesus kom inn i mitt liv. Jeg vet ikke engang om du finnes. Men ta hand om livet mitt, jeg gir det til deg.»

– Men hva er prisen for å følge Jesus?

– Det er her vi møter den store løgneren i dagens forkynnelse. Vi preker en billig Jesus, en Jesus på tilbud. Og jo billigere de kan få han, dess bedre for oss. En slik frelse holder aldri. Da er det bedre å vente til folk er modne til å ta imot Jesus. Det står i Bibelen, at i dag er frelsens dag! Men prisen, er mitt liv! Alle mine penger, all min tid, hele min karriere, min familie, alt. Alt jeg eier og har!

– Er det din erfaring at han er verd og leve livet for?

– Ja. Det er jo da veldig lett å si, at jeg ikke er perfekt. Og det er jeg ikke heller. Men en ting vet jeg, og det er at jeg har valgt å følge Herren, om jeg er trøtt iblandt, og det kan bli harde tak når han setter lyset på meg, og det går en tid før man erkjenner at slik er det, så kjenner jeg her jeg sitter, at jeg er på den rette plass. JEG HAR FRED med Gud.

– Og det er verdt prisen?

– Ja, det er nødvendig!

– Du sier at det koster alt å følge Jesus. Det koster familie, du er gift og har fire barn, og det koster pengene dine. Vil det si at du gir pengene dine til en

menighet du tilhører, eller har det med holdningene å gjøre?

– Jeg har lenge resonert slik, at det har med holdningene å gjøre. Men det handler også om hva jeg gjør. Om vi sier til mennesker at vi skal leve for Jesus, må vi regne med at han tar oss på ordet. Når det gjelder pengene vi får inn i Jerusalem, går de til å drive Jerusalem. Foruten dette, betaler vi tiende av disse pengene. Nå koster det så mye å drive gruppen, så det er ikke ofte at det blir penger til overs. Og det hender da, at man må ta stilling til hva man vil gjøre med dem.

Jeg har frasagt meg mine inntekter for sanger jeg skriver og arrangerer. Jeg tar bare ut den del som tilfaller meg, når vi lønnes ut.

– På den siste platen din, synger du: «Er det for sent?» Det er et spørsmål som blir stilt til en kristen kvinne fra en kristen mann, i et ekteskap. Mener du at det også der finnes problemer? Hvordan kan vi bringe Jesus inn i ekteskapet?

– Om vi går inn i den kristne tradisjonen, og det kristne mønster, så har vi én type kirker, som betjener folk med veiser, dåp, konfirmasjon, begravelser og slike ting. Og det må jo gjøres! Men man lover Gud å elske noen i nød og lyst, og det er Gud man lover dette. Men det er ikke så mange som tar dette alvorlig. Om man ikke tar dette på alvor, overfor det mennesket man gir løftet til, så bør vi huske at vi ga Gud dette løftet. Alle ekteskap kommer i problemer, så dersom man skal møte disse problemene uten Gud, ligger man tynt ann. I en tid da hele samfunnet bygges på løse seksuelle forbindelser, blir man gravid er det bare å ta det bort, og alle ting flyter, er det vanskelig å holde seg ren. Da trenger vi en kraft, en makt til å holde seg ren. Og denne kraften er JESUS! Jeg tror at det hele begynner i hjemmet. Det står i Bibelen, at jeg ikke kan dra ut å preke, om jeg ikke har orden i min familie. Hvor mange predikanter forlater ikke sine hustruer og barn i vanskeligheter? Men ingen våger idag å si: «Gå hjem å få orden på din familie, før du begynner å preke». Menigheten kommer ikke først, det gjør familien!

– Så i ditt liv, setter du først det å være en Jesu disippel?

– Akkurat nå, er jeg svært trøtt og sliten, så jeg kjenner meg ikke som noen aktiv disippel. Men mine følelser, forteller meg ikke når jeg tilhører ham. Nå søker vi nye veier i Jerusalem. Vi føler at tiden er inne for nye steg.

– Kan du si noe om hvor disse veiene vil føre?

– Jeg tror vi kommer til å bli mye mere utadvendt. Vi kommer også til å få en forandring i profilen på gruppa. Jeg vet ikke klart hva slags profil, men jeg vet at endel ikke vil like det. Men de som har et åpent hjerte, og vil se det beste i sine søsken, kommer til å forstå vårt motiv. Jeg tror at Herren bruker oss som anstøtssten, for å prøve manges bekjennelse av kjærlighet til sine trossøs-

ken. Vi har vært pionerer, og vi har gått en vei som ingen har gått før. Det lærer man mye av. Vi har millioner av ungdommer, som er grepet av dagens musikk. Det er så trist at vi kristne alltid skal komme ti år etter. Jeg tror ikke vi har gjort det i Jerusalem. Vi strever etter å være i pakt med tiden, med musikken, slik den er idag. Budskapet er naturligvis tidløst.

– Hva er drivkraften for å drive Jerusalem? Trang etter å spille, eller en visjon?

Det er en visjon. Men en visjon, er noe man ikke snakker så mye om. Man må forstå det med sitt åndelige syn. Men det som skjer med Jerusalem idag, forbauser meg ikke. Jeg visste det! Jeg vet ikke klart hva som vil skje i framtiden, men jeg vet at

«Jeg tror Herren bruker oss som en anstøtssten, for å prøve manges bekjennelse av kjærlighet til sine trossøsken».

Herren vil føre oss videre. Vi kommer til å nå mange flere mennesker enn det vi gjør i dag. Ikke fordi jeg presterer noe, men det står at Herren gir sine tjenere framgang.

Festdager i Horten

1. – 3. juni 84 – i Holtan skoles aula

Motto: «Sangens tid er kommet» (Høys. 2,12)

Vi innbyr Guds folk til dager med inspirasjon, lovsang og oppbyggelse. Jesus lar sitt liv spire fram i blant oss.

ÅGE
ÅLESKJÆR

OLE BJØRN
URNE

SVEIN
THORKILDSSEN

TERJE
RYGH

ROLF ERIK
JANØY

Offentlige møter
Seminarer
Aktiviteter for barna
Beverting mellom møtene

Lovsangsgrupper fra
Ten Center, Oslo
Ski, og Horten leder
i sang og tilbedelse

Fredag 1. juni kl. 19.00. Åpningsmøte
Lørdag og søndag møter kl. 11 - 15.30 - 19.00

AVSETT DENNE HELGEN FOR HERREN

«Star Studio»

(Før Misjonsbilers Misjon)
med moderne utstyr tar imot oppdrag for opptak av sang, musikk med mere. Besørger trykking av etiketter og omslag med mere. Rimelige priser. Skriv og be om tilbud. «STAR» Studio v/Tom Samuelsen 4870 Fevik. Tlf. 041/47 649.

Bruk kassett når du sender hilsen

til venner og slektninger. Det koster bare 50 øre mer å sende en kassett enn et brev. Vi besørger på hurtigkopiering kopiert kassett på dagen. Pris kun kr. 10,- pr. kassett (god kvalitet). Om ønskes, kan vi besørge omslag og etiketter også. Med hilsen Misjonssentralen v/Ole Rek-dal 4870 Fevik. Tlf. 041/47 649.

Livets Ord bibelcenter, Uppsala, Sverige

Nu är det dags att ansöka till läsåret 1984–85!

Livets Ord Bibelcenter är en ettårig allkristen bibelskola som är till för dig som upplever Herrens kallelse och vill förbereda dig för att gå ut som Hans arbetare i den skördetid som vi nu är inne i.

Syftet med **Livets Ord Bibelcenter** är att utrusta dig med Guds trosord och ge dig de vapen du behöver för att kunna tjäna Honom effektivt i den Helige Andes kraft.

Du får praktiskt tillämpad undervisning av sex erfarna lärare i 23 ämnen som berör: Tro, Helande, Den kristnes autoritet, Bön, Andens gåvor, Evangelisation m.m. Dessutom erbjuder Livets Ord regelbundet veckoseminarier med tillresande lärare.

Vi kan i år ta emot 400 elever. Även du som redan är i Herrens tjänst vill vi uppmuntra att komma för ett år av fördjupning och inspiration.

En glad nyhet är vårt eget daghjem i samma hus!

Direktor för skolan är bibelläraren Ulf Ekman.

DET ÄR DAGS ATT SÖKA NU!

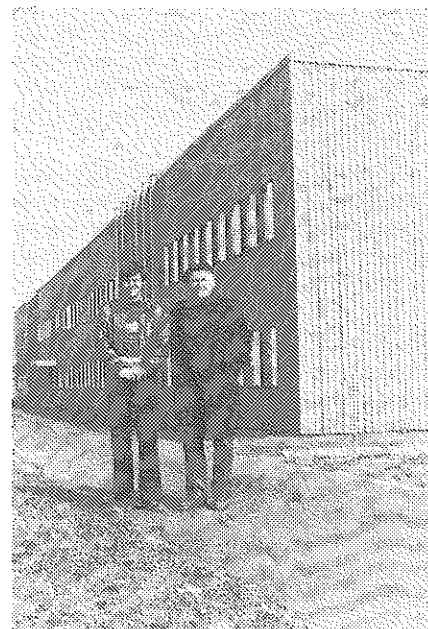
För ytterligare information och ansökningshandlingar, skicka in nedanstående talong.

JA! Sänd mig information om
Livets Ord Bibelcenter!

Namn .....
Adress .....
Postnr .....
Ort .....
Telefon .....

Sänd talongen till
**Livets Ord
Bibelcenter**
Box 24050
750 24 UPPSALA
tel. 018-10 58 82

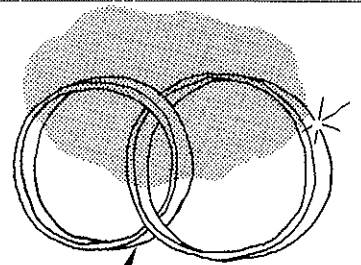
Ulf Ekman och metodistpastor Sten Nilsson framför Livets Ord Bibelcenter i Uppsala.

Hvordan vi kan overvinne:

Har du spørsmål eller ønsker om emner som skal behandles i denne spalten så skriv til: Anne Hove Sunnarvik 6943 Naustdal Tlf. 057/19 548

Kriser i ekteskapet

VÅR HOLDNING TIL HVERANDRE

Etter at PIONEREN nr. 6/83 hadde et stykke om min mann og meg, som etter 3 1/2 års separasjon ble gjenforenet ved at vi begge to vendte om til Herren, har vi fått en god del henvendelser, både pr. telefon og brev, fra folk i en liknende situasjon som vi var i. Vi ser av disse henvendelsene og av det vi selv har opplevd, at mange mennesker «sitter fast» i sentrale spørsmål, både når det gjelder holdningen til hverandre, den enkelte parts funksjon i ekteskapet og dette med underordning, for å nevne noe. Vi vil derfor i en del artikler fremover, berøre noen av de ting som har vært til hjelp for oss, og som vi ser er til hjelp for andre.

*Tekst: Anne Hove Sunnarvik
Tegning: Svein Thorkildsen*

«Det som Gud har sammenføyd, skal mennesker ikke skille.»

Disse ordene, vil kanskje virke provoserende på mange. Noen vil tro at den som kan si noe slikt, umulig kan vite hva han snakker om. Men «han som er prøvet i alt, i likhet med oss» var den første som tok disse ordene i sin munn. Og han taler sannhet. Jeg har selv opplevd disse ordene som en hån mot meg selv. Jeg «fikk det ikke til», ekteskapet var en fiasko, og skilsmisse så ut til å være den eneste mulige løsningen. Men så grep Herren inn, og både min mann og jeg fikk oppleve at «det er han som virker i oss å ville hans gode vilje». Hans bud er ikke tunge og anklagende, men vi må ta imot Guds ord på ordets egne premisser, ikke våre.

Når to mennesker inngår en pakt, som jo ekteskapet er, har begge to sin egen forestilling om hvordan denne pakten skal fungere. En har sagt det slik: I ett ekteskap er det alltid to ekteskap, hennes og hans. Det er vel få ektepar hvor begge to er helt like, dvs. har lik utrustning på de forskjellige områder. Som regel ser vi at de to er forskjellige, det er jo det som i utgangspunktet er tiltrekkende.

Vi går i denne første artikkelen ut fra at de to som er gift, begge er kristne, og etter en tid går det hele i stå. Det som i begynnelsen så ut til å være et vellykket ekteskap, begynner å bli nokså frynsete, ingen ting fungerer som det skal. Det er kringel for den minste bagatell, og begge parter er misfornøyde og utilfredse. Hvordan skal man så gripe saken an for å komme på rett kjøligjen og hindre videre utvikling?

Slippe mine rettigheter

For det første: Vår erfaring er at det er helt umulig å være en «god» kristen, dvs. ha et åpent og godt forhold til Far i himmelen, eller å vandre i lyset, som det står, dersom jeg ikke har det godt med mine medmennesker, og kanskje mest med den som står meg aller nærmest. Dersom det er kringel og spetakkel i hjemmet, vil mitt kristenliv bli merket av det, og jeg vil bli en sløv og lite dugelig arbeider i Guds rike. Men hvis du tror at du ved å «ta deg sammen» kan forandre situasjonen, tar du feil. Og det er helt vesentlig, at du ikke prøver å «ta den andre fatt» først. Det er JEG som må ordne opp med meg selv, den andre parten må ordne opp med seg. Jeg tror mange har et feil utgangspunkt når de gifter seg. De ser kanskje en del feil ved den tilkommende, men de er så forelsket at det overskygger det som kanskje irriterer litt.

Og så tenker de som så: Når vi bare blir gift, skal alt bli bra. Da skal jeg nok få forandret på han eller henne, så vedkommende blir slik som jeg har tenkt meg. Det rådet jeg vil gi hvis du er i den situasjonen, er dette: Din tilkommende ektefelle vil *aldri* bli annerledes ved at du prøver å forandre han/henne. De ting som allerede før ekteskapet kan synes irriterende, vil bli enda mer irriterende når den første forelskelsen er over. Du vil oppdage at i stedet for å bli bedre, vil din ektefelle om en stund bli «verre» i dine øyne på akkurat dette/disse punkt. Det du må gjøre, er å forandre deg selv (dvs. la Jesus forandre deg), slik at det som irriterer, ikke virker inn på deg lenger.

I Lukas 9,23–24 sier Jesus noe vesentlig, og det har vært til stor hjelp for oss når vi har tatt dette bokstavelig. Jesus sier: «Den som vil følge etter meg, må fornekte seg

selv og ta sitt kors opp hver dag og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det.»

For det første må vi ha klart for oss at vi lever ikke våre liv for oss selv, heller ikke for vår ektefelle. Vi lever våre liv for Jesus. Og det er han som hjelper oss til å ville og å virke etter hans gode vilje. Når det gjelder dette med å ta sitt kors opp, er det blitt veldig misforstått. Mange mener at de tar sitt kors opp, dersom de i «ydmykhet» lever med en alkoholisert ektefelle, med en sykdom, eller med andre prøvelser. Men det Jesus mener her, er at vi skal «miste oss selv». Det betyr at jeg gir slipp på alle mine rettigheter (Jesus ga slipp på alle sine), jeg lar mine egne lyster og meninger fare for å la Jesus komme til med sine. JEG LAR MIN EGEN NATUR VIKE FOR Å LA JESUS FYLLE MEG MED SIN NATUR. Dette har naturligvis ikke bare gyldighet for gifte mennesker, dette er seirende kristenliv.

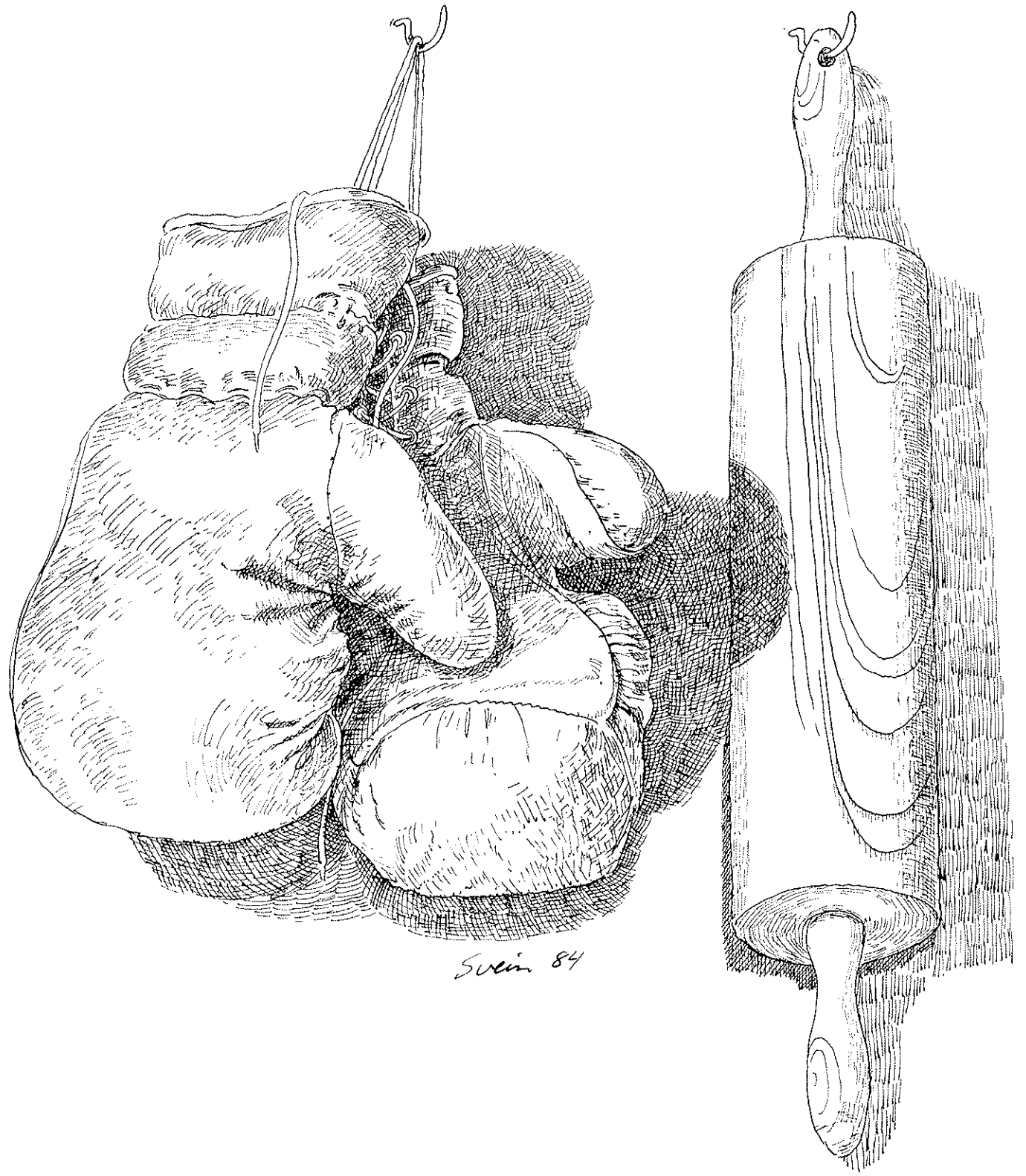
Motta kraft

For å komme tilbake til ekteskapet, la oss si at du har latt irritasjonen få fritt utløp, og du raser både utenpå og inni. Før har det alltid endt med at en av dere har slengt døren hardt i etter seg og gått ut, og ikke kommet tilbake før etter en stund. Men denne gangen kommer du til å huske på Jesu ord: «Den som vil følge etter meg må fornekte seg selv». Du besinner deg, og ber en kort bønn: «Jesus, akkurat nå vil jeg fornekte min egen irritasjon, og la din fred fylle meg i stedet. Jeg vil åpne meg for ditt ord, du som har sagt at jeg skal sette min mann (eller kone) høyere enn meg selv. Jeg VIL IKKE la den onde ødelegge meg og mitt ekte-

FAR

MOR

Svein 84

skap. Jesus, hjelp meg.» Du vil oppdage at det for det første er veldig vanskelig å be en slik bønn når du er irritert og sint. Men husk at det er ikke din kraft som gjelder, du må motta kraft fra Ham. Og Han er parat til å hjelpe deg når du er parat til å motta fra ham. Husk også at det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud. Det kommer også an på din vilje, og det blir lettere for deg å ville Guds vilje etter hvert. Naturligvis er ikke dette noen vidundermedisin, som i ett nu vil forandre situasjonen i ditt hjem. Kanskje det blir like galt igjen neste dag eller uke. Men husk at han som har begynt den gode gjerning i deg, han skal fullføre den. Du stiller bare deg selv til hans disposisjon, lar HAM fylle deg, og situasjonen vil bli annerledes på sikt.

Åndskamp

En annen viktig ting å huske på, er dette: «Vi har ikke kamp mot kjøtt og blod.....» (Ef 6.12a). Når det bygger seg opp til et skikkelig uvær mellom deg og ektefellen din, prøv å huske på at det egentlig ikke er verken deg eller han/henne du kjemper imot, men ..... «makter og myndigheter, verdens herskere i dette mørke, ondskapens åndehær i himmelfrommet». (Ef 6,12b). Og ånd må bekjempes med en sterkere ånd. Vi vet at når to stykker slåss, er det den sterkeste som vinner. Når to åndsverdener slåss, er det den sterkeste ånd som vinner. Vi vet også at «I Ham (Jesus) er hele guddomsfylden legemlig til stede» og «Han har satt oss i himmelen med Jesus». Dersom du er frelst og Guds ånd bor i deg, er du sterkere enn den onde og hele hans hær. I Jesu navn har *du* autoritet over «makter og myndigheter.....». Men for å komme tilbake til den konkrete situasjonen igjen: Du merker at det brygger opp til uvær i hjemmet, du kjenner at det begynner å «bruse» inni deg, og at det er like før du sprekker. Hvem er det som får deg til å sprekke? Er det du selv, din ektefelle, Gud eller makter og myndigheter (den onde og hans hær)? Vi slår med en gang en strek over at det er Gud som lager i stand bråk, og da er det 3 alternativer igjen. Ifølge Ef 6.12a, er vår kamp IKKE mot kjøtt og blod. Både du og din ektefelle er av kjøtt og blod. Det som da er igjen er «makter og myndigheter». Dersom du får dette klart for deg, vil det være mye lettere å vinne seier. Seieren er jo allerede vunnet, du skal bare la Jesu seier bli din seier, ved å slippe Ham til. Jeg har funnet det effektivt å «overse» den ondes angrep. Når jeg f.eks. kjenner at noe min mann gjør irriterer meg, overser jeg det. Hvis han f.eks. er sur eller sier noe jeg ikke liker, sier jeg bare til «maktene og myndighetene»: Jeg lar deg ikke få ødelegge for meg. Jeg vil ikke at du skal komme imellom oss med all ondskapen din. I Jesu navn går jeg imot deg». Det er naturligvis ikke mannen min jeg går imot, men de kreftene som akkurat da påvirker ham. (Det er også effektivt å ha den samme holdningen til seg selv og sine egne tanker og følelser. Over-

«— Sammen kan vi le over fiendens mislykkede forsøk på å splitte oss». (Illustrasjonsfoto)

se dine egne lyster, legg dem på korset.) Etter hvert opplever du at den ondes angrep blir sjeldnere og sjeldnere.

Negative tanker

For ca. 2 år siden, da Herren førte oss sammen igjen, var vi ofte plaget av negative tanker overfor hverandre. Men Gud lærte oss ganske fort disse åndelige prinsippene som jeg har nevnt ovenfor. Det kunne være ganger da jeg kjente at den onde prøvde å komme imellom oss ved å fylle meg med irritasjon og negative tanker. Og hvis det skulle gått slik som tidligere, ville krangelen snart vært i gang. Men jeg merket at Jan rett og slett overså alt sammen. Samme hva jeg sa eller gjorde, så brydde han seg tilsynelatende ikke om det. Og da det er veldig kjedelig å slåss med seg selv, ble det ingen ting av det. Han kunne etterpå fortelle meg at han hadde gått imot disse tingene i sitt indre, uten at jeg visste det. Jesus avvæpnet maktene og myndighetene. Det samme kan vi få erfare i Jesu navn. I Jesu navn kan vi også avvæpne maktene og myndighetene, for «de er stilt fram til spott og spe idet Jesus triumferte over dem på korset». (Kol 2,15).

Dette er ingen lett vei, men det er (etter det vi har erfart) den eneste vei som fører fram.

Byd fjellet vike

Det er også viktig at dere snakker sammen. Jan og jeg har f.eks. kunnet le mange ganger over hvor dum den onde er, som prøver seg igjen og igjen med knepene sine for å få oss til å falle. Visst har vi falt, men sannelig er Jesu kraft og makt sterkere enn både den onde og våre fall. I Jesu navn reiser vi oss opp igjen, og sammen kan vi le over fiendens mislykkede forsøk på å splitte oss. Det er en som har sagt det slik: «En mann (eller kvinne) med Gud, er alltid i flertall». Det er naturligvis mye lettere, hvis dere sammen kan begynne å praktisere disse tingene, men fortvil ikke om du er alene om å se dette. Du har Herren på din side, og Hans kraft er til din disposisjon. «Er Gud for deg, hvem er da imot deg?»

En ting til slutt: Se på Jesus istedenfor på dine problemer og vanskeligheter. «Løft din sjel i lovsang til Jesus». Jesus sa: «Dersom dere sier til dette fjell: Løft deg og kast deg i havet, og dere ikke tviler i deres hjerter, skal det skje». Se på Ham, isteden for på fjellet. Byd fjellet vike i Jesu navn og pris Ham for herlig seier i deg selv (først) og dernest i dine omgivelser. «Dette er ikke din kamp, men Guds». (2. Krøn 20.15.) Han har kjempet og vunnet, seieren er din, men du må ta i bruk de åndelige våpen han har gitt deg, og tilegne deg seieren.

TREFF '84

Ferie — fornyelse — fellesskap for hele familien

Tid: 14. — 20. juli 1984
Sted: Risøya Folkehøyskole v/Tvedestrand

Unn deg en skikkelig skjærgårdsferie. Finn åndelig fornyelse i lovsang og forkyndelse. Bygg trofast vennskap med andre kristne. Skriv etter brosjyre:

TREFF 84, Kanesletta 10, 4550 Farsund

En påskebetragtning
av M. Basilea Schlink

HVOR FINNER JEG JESUS?

Er Jesu lidelser,

kun bleke erindringer fra barndommens kristendomsundervisning og barnegudstjenester, men uten innflytelse på mitt liv i dag,—

eller er Jesus, som Smertenes Mann, en kraft som kan sprengre lenker og forvandle mitt liv? Meget, ja, alt i våre liv er avhengig av vår innstilling til Jesu lidelser.

Bildet av Jesus, som Smertenes Mann, er ikke et alminnelig bilde. Bak det står en virkelighet. Her har den Ene lidt, Han som overvant både lidelse og synd, — og seiret triumferende over det. Her står vi foran den Fagreste blant menneskenes barn, som utstråler kongelig høyhet og kjærlighet under ubegripelige lidelser, ydmykelser, skuffelser og hån. Hans kjærlighet er den sterkeste seiersmakt som både kan og vil hjelpe oss alle i enhver nød, og som vil opptenne kjærlighet i oss til Gud og mennesker.

En fastetid med Jesus, Smertenes Mann, Guds Sønn og Menneskesønnen, vil fornye våre liv.

Jesus i Getsemane

Jesus er full av anfektelser. Han ber og kjemper til blodet på dødsangstens klippe— og seirer. Nå kan Han føre deg til seier i dine anfektelser, og Han viser deg veien til seier.

Den første oppfordring:

Kjemp mot dine anfektelser ved stadig

på ny å se på Jesus, Seierherren, for djevelen har til hensikt å bringe deg til fortvilelsens rand når du plages av anfektelser.

Et blick på Ham, og et bønnerop: Jesus, Du er Seierherre! — får alle fiender til å styrte i avgrunnen.

Den andre oppfordring:

Si «Ja, Fader» til det som faller deg tungt og som synes deg uutholdelig. Når du sier «Ja, Fader» til Guds vilje, taper lidelsen sin makt over deg, og du kan gå trøstet og styrket ut av lidelsene og anfektelsene.

Jesus tas til fange

Jesus står foran oss med bundne hender som en fange. I dag ber Han deg:

«Kom til Meg, den fangede Jesus, når du føler det som om ditt hjerte skal rives i stykker av smerte og du ikke lenger har noen fred i hjertet — når du er fortvilet akkurat slik som disiplene var det etterat Jeg ble tatt til fange, fordi du ikke lenger kan forstå Guds vilje og ledelse av ditt liv. Hvis du vil oppleve Min kraft, den som bærer deg gjennom alt, Min fred og Min herlighet, må du nå la din vilje og dine ønsker binde til Guds vilje og til Hans vei, særlig hvor det faller deg tyngst. — La deg binde til det stedet som du kanskje har mest lyst til å forlate, til de menneskene som du helst vil være foruten, til det ekteskapet som bare gir deg en begrenset bevegelsesfrihet og som du synes er så uutholdelig, — til det arbeidet som du misliker, til den tilværelse

som gir deg lite spillerom for dine ønsker.

Si da stadig på ny: «Guds vilje er kjærlighet, Hans hjerte bare godhet og de veier Han fører meg på er gode.» Da blir du forenet med Meg, den fangede Jesus, for du befinner deg på Min vei og er tett ved Min side, og ditt hjerte fylles av fred og trøst.»

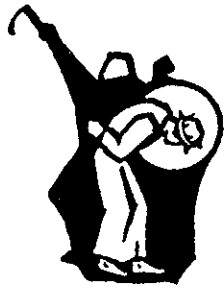
Jesus for domstolen

Jesus står foran oss med bundne hender. Flere ganger føres Han frem for retten. Stadig på ny hagler usanne anklager, beskyldninger, skam og vanære ned over Ham. Likevel tok Han ikke igjen da Han ble utskjølt, men tiet som et Lam for sine dommere.

Jesus som lever i dag, kjenner deg og ser hvor du må tåle mange beskyldninger, lide urett, kanskje også bli baktalt, og Han ber deg:

«Kom til Meg ved domstolen, der Jeg uten grunn ble anklaget og beskyldt for mye. Her vil du finne Meg. Følg ikke Mine disiplers eksempel, de som flyktet fra dommen, men ta imot anklagene og beskyldningene. Slå ikke igjen og ta ikke til gjemmel, gå ikke til rettsak! For hvis du ikke kan finne deg i at man bebreider deg noe, men alltid må ta igjen, da går du glipp av Min nærhet og kjærlighet. Den som anklager og dømmer andre, er på den Ondes side, han som er Anklageren og opplever allerede her noe av hans rike som er ufredens og bitterhetens rike.

Den som lik et lam kan tåle urettferdige beskyldninger, anklager og ondssinnet snakk, tilhører Meg og får alt her på jorden en forsmak på den himmeiske fred og glede.»

Jesus hudstrykes

Jesus står bundet til marter-søylen der Han blir hudstrøket. Blodtørstige bødler slår Hans legeme på en brutal måte, slik at blodet strømmer fra utallige sår. Dette peker hen på ditt legemes synder og Jesus sier til deg:

«Se på Meg som blir hudstrøket, hvordan Mitt legeme er revet opp og det ikke finnes noe sted på Meg som ikke har likhet med spedalskhet. Seiv stein kunne bli beveget over å se Meg bundet til marter-søylen. Slike grusomme lidelser var nødvendige for å frelse menneskene fra legemets urenhet. Mon tro om synet av Meg som hudstrykes også kan fylle deg med forferdelse og avsky overfor legemets begjær, lyster og synder? I Mine sår er frelse for alle som vil la seg lege fra sitt legemes synder og virkelig vender om. Vil du være et slikt menneske? Dette er avgjørende for hvilket legeme du engang i evigheten vil bære: Et skammens og forferdelsens legeme eller et herlighetens legeme.»

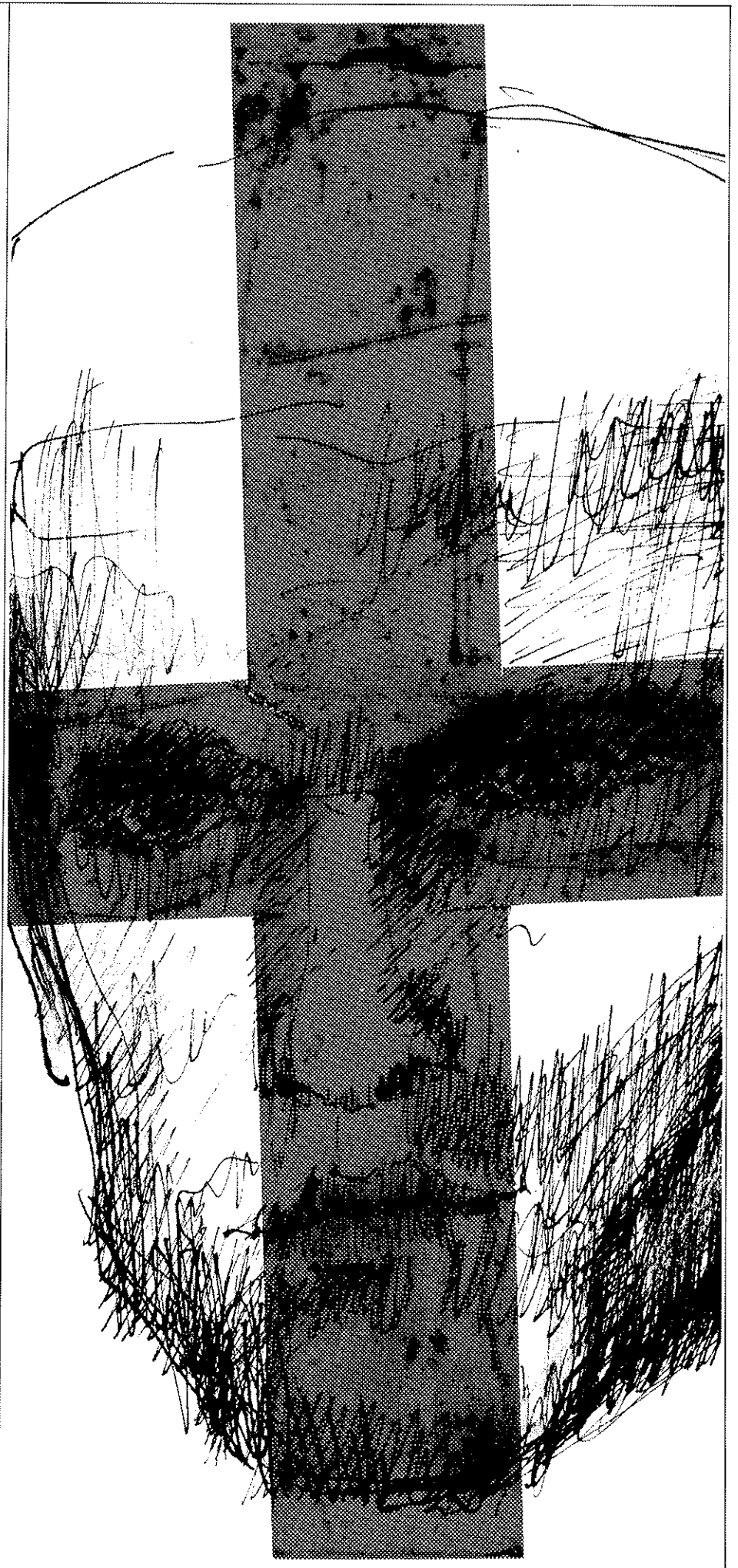
Jesus tornekrones

Jesus under tornekronen ser på deg med en hjertegripende skjønnhet midt i lidelsene. En stråle fra Hans øynes forbarmende kjærlighet faller på deg, og Hans kall er:

«Kom hit til Meg når du føler deg krenket, ydmyket, oversett og foraktet. Nå tilhører du Meg. La deg forene med Meg ved at du gir deg hen til ydmykelser og fornedrelser, for da vil du begynne å stråle.»

Ja, Jesus, Guds Sønn, som er fornedret av skam og hån, ser bedende på deg og spør: «Vil du stå her hos Meg, når mennesker gjør deg vondt og plager deg? Svar dem med den tilgivende kjærlighet, liksom Jeg har gjort det mot deg. Da vil du bli velsignet som Min sanne disippel og være lykkelig.»

DEN SOM ELSKER JESUS,
VELGER HANS PLESS,
FORNEDRELSSENS PLESS.

Jesus på korsets vei

Hvilket syn! – Jesus, Guds Sønn, som vår synd har gjort svak og elendig, sleper sitt kors. Gang på gang synker Han sammen under denne tunge byrden der Han går gjennom Jerusalems gater på vei til Golgata. I dag lyder Hans kall til alle som vil være Hans disipler:

«Kom, ta ditt kors opp og følg Meg! I korset ligger kraften, seieren, frukten og herligheten skjult. Kyss derfor ditt kors, for det kommer fra Mine hender og bringer en skatt med guddommelig velsignelse med seg. Denne skatt bærer du på ryggen, hvis du villig tar ditt kors opp.

Tro at det er en hilsen fra Meg som forener oss og gjør deg Meg lik, og forvandler deg i Min fullkomne kjærlighets bilde.»

**VEIER DITT KORS TUNGT?
DA VEIER OGSÅ VELSIGNELSEN
TUNGT, SOM LIGGER SKJULT I DET.**

Jesus korsfestes

I ufattelige lidelser henger Jesus på korset. Hva ga Jesu lidelser sin skjønnhet etter som vi synger så meget om dem? Egentlig var det jo så grusomt, at enhver stemme burde tie om det som skjedde.

Kjærligheten! Den var det som så vidunderlig forklaret denne avgrundsdype lidelsen.

Golgata, samlingsstedet for all lidelse, både åndelig, sjelelig og legemlig, ble til stedet for den mektigste åpenbaring av Jesu kjærlighet, til tross for sammensvergelsen av alle hatets krefter. Kjærligheten skulle svare på hatets piler, – vanære, krenkelse, spott, gemenhet. Den gjorde det ved å la seg såre på legeme, sjel og ånd, og ved villig å gå i døden uten at hatet kunne fremkalle den minste antydning til hevn, ja, ikke engang anklage. Kjærlighet i lidelse hadde seiret. Hatet kveltes av kjærligheten, og Jesus kunne rope ut: «Det er fullbragt!»

Nå spør Jesus deg: «Vil du at Jeg skal utrette det samme også i deg? Jeg har forløst deg til å få del i Min kjærlighet, en kjærlighet som er sterkere enn hatet, ja, som beseirer den. –

Så tro på Min forløsning!»

Intet menneske har elsket oss så høyt som denne Ene, for ingen har lidt så meget for oss som Han, Jesus Kristus.

«Derfor må Du bli elsket, som aldri et menneske har fått kjærlighet, for aldri på jorden er et hjerte blitt så bedrøvet!
Du Jesus, er min Frelser, min Konge og Brudgom, Deg alene tilhører all min kjærlighet.»

Særtrykk av denne artikkel og andre av M. Basilea Schlink kan fåes fra: De Evangeliske Mariasøstre 2266 Arneberg

Veier ditt kors tungt? Da veier også velsignelsen tungt som ligger skjult i det.

Pinsekonferanse i Bergen

Motto: «TROENS ORD — DET SOM VI FORKYNNER»

Vi innbyr til stor pinsekonferanse i Eldorado, Bergen 8. - 11. juni 1984.

Hovedtalere: ÅGE ÅLESKJÆR, SVERRE GRANLUND, KJELL HALTORP, MARTIN MELAND, OLE BJØRN URNE, LEIF JACOBSEN.

Sang: Thorbjørn og Wenche Baksvær, Doxa, Kari Kristiansen.

- FORKYNNELSE, UNDERVISNING
- LOVSANG, FORBØNN
- ÅNDELIG FORNYELSE, FELLESSKAP
- EGEN BARNEKONFERANSE

Skriv eller ring etter informasjonsbrosjyre med påmeldingsblankett: Menigheten Filadelfia, Olav Kyrresgt. 28, 5000 Bergen. Tlf. (05) 31 69 05.

NÅ: 10.000! HAR DU DEN?

666 BESTSELGER

NÅR DINE PENGER BLIR VERDILØSE

er «666 systemet» her.

Regjeringen · Nummeret · Kortet · Merket

Dr. Mary Stewart Relife

067 885332

067 88560

Poc. kr. 35,- + porto
Du får den i bokhandelen eller direkte fra Hermon Forlag 3577 Hovet.

Navn: .....
Adr.: .....
..... stk. Når dine penger å 35,-.

BIBELSKOLA hel och deltidstudier

Skolan som fungerar som en "SOMMAR-KONFERENS" året om (sept - maj) DELTIDSLTERNATIVET gör det möjligt för dig att komma under exempelvis en vecka och ta del utav ämne och talare som intresserar speciellt dig. Varje vecka intensivläses särskilda ämnen.

SKOLAN utbildar inte Teologer men hjälper unga och gamla till ett rikare liv med Herren. Tonvikten ligger vid att ge praktisk erfarenhet av vad GUD förmår göra i ditt liv.

Exempel på ämnen som tas upp:

Vem du är i Kristus,
Att förbil i seger,
Gävoupptäckande,
Hur bygger vi Guds hus,
Ledarskap - Lärjungaskap
Den kristna familjen, m.m.

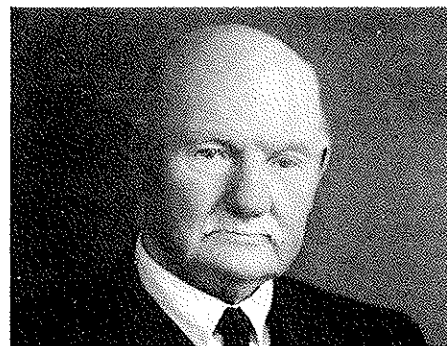

FURNÄS BIBELCENTER
Box 133, 666 01 BENGTSFORS Tel. 0531/116 25

HINDRINGER

FOR FREMGANG

FOR MYE PÅ SKYGGESIDEN

Tekst: Severin Larsen

Tegning: Svein Thorildsen

«Herefter volde ingen meg uleilighet!»
Gal. 6:17. (gml. ov.)

Det må være en underlig stilling – at ingen skal volde en uleilighet. Og en skulle nesten tro at det er umulig å innta et slikt standpunkt. Men det ser ut til at Paulus var så heldig å være i den situasjon, at ingen kunne gjøre ham uleilighet.

At andre mennesker skaffer oss uleiligheter, det er vel uunngåelig, særlig om vi skal være mye ute på det store folkedah. Men verre er det når vi selv volder oss en hel del uleiligheter. En skulle jo tro at ingen ville gjøre det.

Mørkt og surt

Men tenk, mange mennesker volder seg selv uleilighet, fordi de synes det er bedre å bo i bakgården til evangeliets bygning enn på solsiden, skjønt det ikke koster mer på den lyse enn på den mørke siden. De liker å synge klagesanger, ikke lovsanger. Mens Paulus og Silas synger: «Lov og takk og evig ære», synger de: «Herre, jeg må klage alle mine dager.»

Det første de gjorde da de ble født, var å skrike. Det andre de gjorde som barn, var å grine. Det tredje de gjorde da de ble voksne, var å klage. Og i tilfelle den slags mennesker kom til himmelen med sin kristendom, så er det en uendelig velsignelse at det er mange rom i vår Faders hus. De måtte da få et som ikke lå med vinduene ut mot glasshavet eller tronen, men det kunne kanskje bli vanskelig å få noe på skyggesiden. For all den tid verdens fyrster er blitt utstøtt derfra, vil jeg tro at det ikke fantes noen skyggeside.

Stakkars Klynkeper! Stakkars Sutremor! Stakkars søstrene Skakksynt! Og stakkars onkel og tante Surlivet! Alle sammen gjør de livet surt og kristendommen mørk. De

skulle slått følge med Jakob da han dro ned til Egypt, hvor han oppholdt seg blant hedningene. Den første prekenen han antagelig holdt, var: «Få og onde har mine levedager vært.» En har sagt: «Undres på hva Farao tenkte om Jakobs Gud da han hørte et slikt vitnesbyrd av en troende mann?» Jeg kom til å tenke på hva sønnen til en troende person sa for flere år tilbake: «Beware meg fra fars religion! Så mørkt som han levde, kan jeg ikke og vil jeg ikke leve.» Hans far hadde for det første vært slem og mørk i sitt hjem, dernest hadde han vært veldig egen i menigheten og en innadvent personlighet når det gjaldt Guds rike. Og så vidt jeg vet, døde han uten å etterlate seg et eneste åndelig barn.

Det er merkelig med en del mennesker på det åndelige området. Det er som de skulle være i slekt med de krypdyr som lever i jorden, ikke oppå jorden. De snakker bestandig om skyggesidene.

Dømmende urenhet

De snakker mer om Davids fall enn om hans seier over Goliat. Det virker som om de synes bedre om Peter da han bante på at han ikke kjente Jesus, enn da han prekte på pinsedagen så tre tusen ble frelst. I alle fall taler de mer om det første. De taler alltid mer om en manns mørke sider, enn om hans lyse. Og skulle det være en som ikke har noen mørke sider, så snakker de helst ikke om ham.

Jeg husker en broder som var fremgangsrisk i sin tjeneste med å forkynne evangeliet. Så lenge han hadde stor fremgang og seier, var det mange som ikke sa noe. De ville helst ikke snakke om ham. Men så hendte det noe i hans liv, og da kan dere være sikre på at alle kjellerbeboerne kom ut på gaten, strålende av interesse.

Å, hvor begeistret de var! Hvorfor? Svar den som kan.

Men merkelig nok elsker menneskene mørket mer enn lyset, fordi deres gjerninger er onde. Det er en ting som er én av de lyseste sider jeg vet, og det er at alt

Guds ord er sant, og hvert eneste menneske må hjelpe til med å bekrefte dets ekthet, enten de vil det eller ikke.

Tenk hvilket vitnesbyrd Jesus avla for de religiøse, kjellermørke mennesker på hans tid, de som nesten ikke gjorde annet enn å kritisere. En dag kom de nemlig til ham med en kvinne som var grepet i hor. Mose lov sa hun skulle stenes. Hva sa så Jesus? «Den som er ren, kast den første sten.» Alle gikk ut. Og heller ikke Jesus fordømte henne, men sa: «Gå bort, og synd ikke mer!»

Kan noen si meg hvorfor alle disse stakkars, urene menneskene førte denne kvinnen til Jesus? Når de selv ikke var rene, kunne de vel latt henne være? Ja, men de urene synes om å dømme de urene. Jeg husker en mann som talte mye mot usedelighet, men han lå selv under for den.

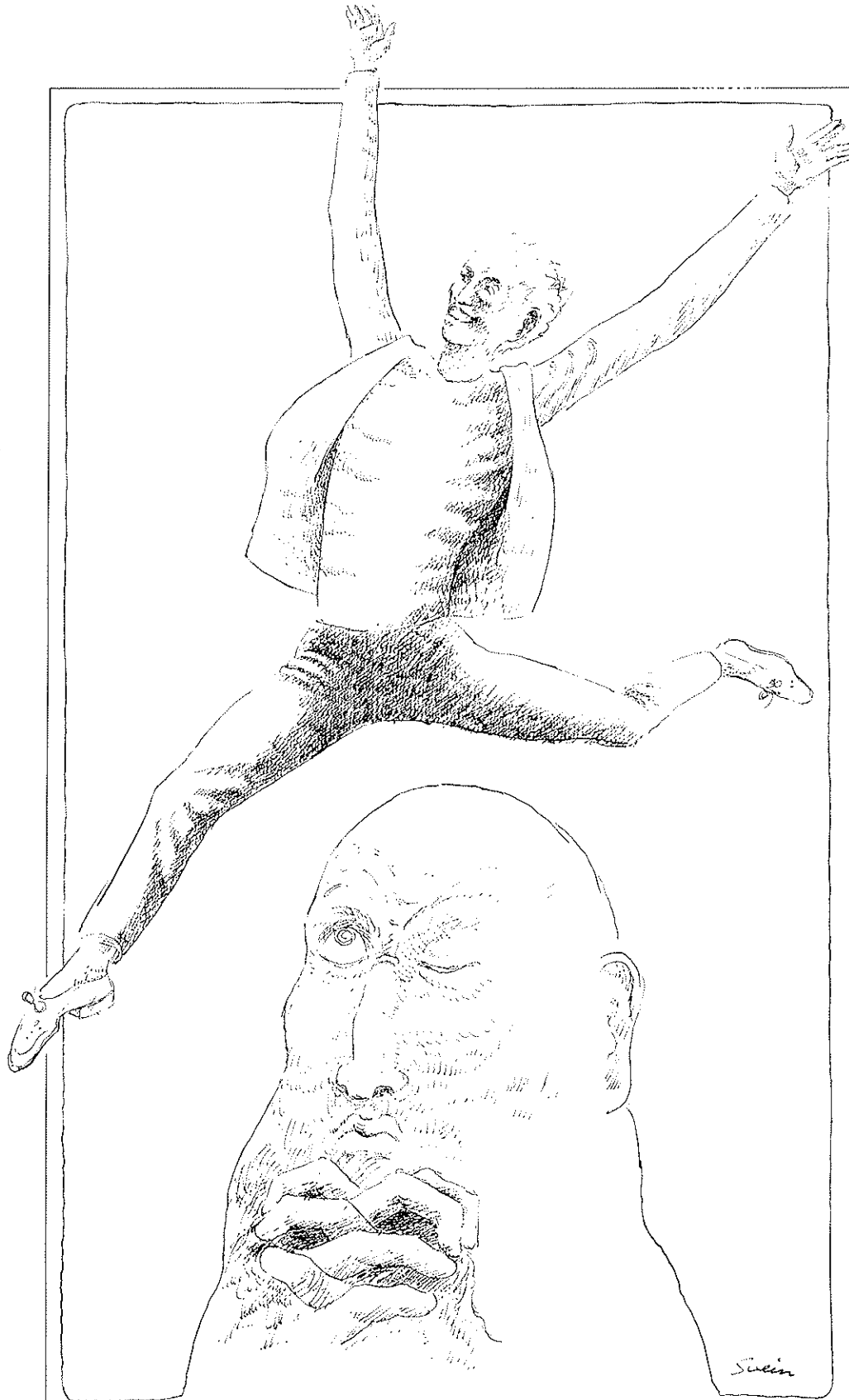
Og det er vel temmelig sikkert, at når det finnes så mange mennesker som liker å bo i kjellerleiligheter i åndelig forstand, så er det fordi deres indre vesen ikke er renset.

Hjertene deres er som en kjeller.

Og i den kjelleren bor mistro, vantro, misunnelse, hor, mord, hat, pengebegjær, verdenskjærlighet, mistenksomhet, partiskhet og egenrettferdighet.

Alle den slags vesener, også den menneskenatur de skal leve i, liker bedre de mørke enn de lyse bekvemmelighetene.

De snakker alltid om de andres feil, fordi deres eget liv er i et feilaktig forhold til Gud. De synes ikke om den maten som er ren, for da får de ikke noe å kritisere. For den slags folk spiser i grunnen ikke, de bare filosoferer. For dem er disse Jesu ord en fremmed ting: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.» Derfor vil du merke at de aldri snakker om det gode som predikanten har sagt, men har han sagt noe feil, da kan du være sikker på at det er mat for dem. Så om de får en predikant som sier mye som er feil, er det det beste for dem, for det er noe de lar sin tomme kvern male på. Jeg har hørt om en mann, han var troende og els-

«For en mistenksom person er glade kristne like ille som Kristi blod er for Satan. Han så gjerne at intet menneske visste om soningsblodet, for da fantes det heller ingen som var frimodige i Gud.»

ket Guds ord. Han traff en dag en av de mennesker som lever på livets skyggeside, og som hadde gjort kristendommen til en eneste vanskelighet. Blant annet beklaget han seg over at det var så mye i Bibelen som han ikke forsto. «Ja,» sa den troende mannen, «vet du hva jeg gjør når jeg får fersk suppe og kjøtt? Jeg spiser opp suppa og kjøttet, men lar benene ligge. Sånn skal også du gjøre med Guds ord. Spis det du forstår, så vil du kanskje forstå mer siden.»

Det er fem værelser en kan bo i på skyggesiden.

Den første heter: *Vantroens bekvemmelighet*. Den andre: *Selviskhetens leilighet*. Den tredje: *Lathetens rom*. Den fjerde: *Ulydighetens kjellerleilighet*. Den femte er et trangt rom som heter: *Mistenksomhetens kott*.

I Vantroens bekvemmelighet

bodde apostelen Tomas i åtte dager, og

det var ingen lys tid for ham. Mens de andre trodde og visste at deres mester var oppstanden, så var han fullt enig med seg selv om at han ikke ville tro. Jeg tror ikke at Tomas hadde lagt mye i kollekten i de åtte dagene, dersom det hadde vært snakk om misjonsoffer. Lykkelige Tomas, at han kun bodde der i så få dager: Tenk på alle de stakkars menneskene som bor der hele sitt liv. Israels barn bodde der da speiderne kom igjen fra løftets land. Da ble det holdt menighetsmøte om å innta landet. Resultatet av dette ble at alle stemte imot, unntagen Josva og Kaleb. Israel måtte av den grunn bo på skyggesiden i førti år, og de som stemte mot, måtte også dø på skyggesiden. Er det ikke ofte at det samme hender med enkelte lokalvirksomheter i dag? De kan ikke noe, for de har ikke noen tro på Guds underbare makt, og det er en velsignelse at slike mennesker dør. Da står de i hvert fall ikke mer i veien for andre som måtte komme, og som kanskje har både tro og vilje til å føre saken frem.

Selviskhetens leilighet

er spesielt romslig. I den innretter en religionen så den passer for menneskets fem sanser. Den er imidlertid svært mørk og dyster for åndslivet. Det fødes ikke mennesker inn i livet i den leiligheten. Det kan derfor ikke bli sagt slik det ble om Kornelius' hus: «Så har da Gud gitt hedningene omvendelse til livet.» Men om det skulle «komme noen til» i det hjem, da er de ikke født av Gud, men muligens av religiøs mannsvilje.

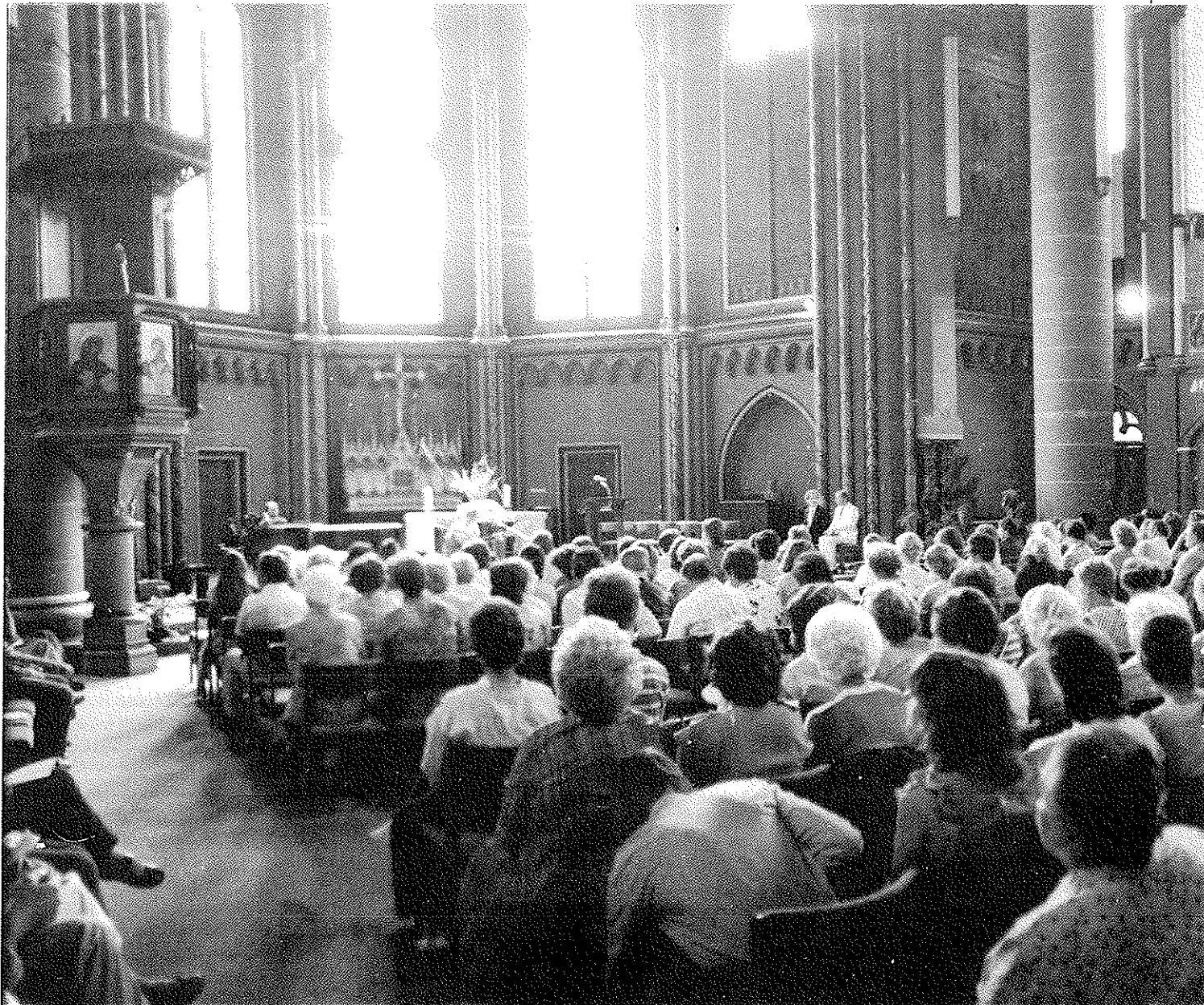
I den leiligheten er de blottet for kristendommens sanne glede. De finner ingen annen glede i religionen enn den de muligens får i stand selv, og den er av den beskaffenhet at den aldri er til glede for ånden, men bare for kjødet. Det er en leilighet som Gud verken har gjort i stand eller villet at noen skulle bo i. Det er det vrange, egoistiske, gamle mennesket som har innredet den. Kong Saul, flyttet inn i den leiligheten da han begynte å bo på religionens skyggeside, noe som ble årsaken til hans endelikt. (Se Sam. 13:13). Der har mange siden flyttet inn og blitt til ulykke for både seg selv og andre, fordi de handlet etter eget forgodtbefinnende i åndelige ting.

Det går en dør fra Vantroens bekvemmelighet til Selviskhetens leilighet. Den heter: *Den menneskelige beregnings dør*. Gjennom den går alle som regner på eget vis til egen fordel. Derfor kan det hende at en blir skuffet ved å forsøke å tro på Gud, da en ikke er tro mot livslovene i Guds rike, d.v.s. tro mot Gud. Og på den vei kan det bli bokstavelig sant det en mann sa for en del år siden når det gjaldt utsendelse av misjonærer og midler til dem: «Vi har forsøkt å tro på Gud, men det går ikke det heller.»

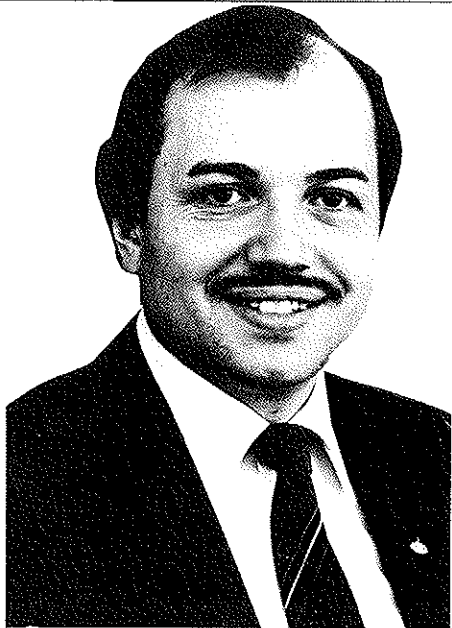
Satan liker godt Selviskhetens leilighet. Det samme gjør også onkel og tante *Kjødelig*. Det er et tremaktsforbund som aldri oppløses, og det virker som om det arbeider særlig godt sammen når det gjelder

Forts. s. 32

KATEDRALEN I VEST-BERLIN SOM BLE VEKKELSESSENTER

Volkhard Spitzer er en dynamisk menighetsleder i Vest-Berlin. Søndag etter søndag fylles katedralen menigheten nå har tatt i bruk. Kirken ligger i bydelen Südstern. (Se også bildet av kirken på neste side)

Hver søndag formiddag, mens de fleste vestberlinere ennå ikke er oppe eller så vidt har begynt på sin andre kaffekopp, samles over tusen mennesker fra hele byen for å tilbe Gud i en kirke som er et kjent landemerke i Südstern. Her kommer både unge og eldre til klokkeklangen fra denne majestetiske katedralen, som i sin tid ble vigsløt av den tyske keiseren Wilhelm II.

Forsamlingen inne i kirken minner om et møte i FN, for her er det folk fra 12 forskjellige kirkesamfunn og 15 nasjonaliteter. Nesten alle yrker er representert: husmødre, studenter, lærere, operasangere, leger, kunstnere, arbeidere, musikere og forretningsfolk. Mange av dem har ikke noe annet felles enn dette ene som har ført dem sammen, ønsket om å elske og lovprise Jesus Kristus. I denne katedralen er det ikke jul bare en gang i året, men hver søndag formiddag.

Lenge etter at møtet er slutt og klokkeklangen er stilnet av, kan en fremdeles finne folk i kirken. De samler seg i små grupper, hvor de snakker sammen, hygger seg, og ofte ber de. Enkelte ganger blir det sent på

kvelden før de bryter opp, og sistemann forlater kirken. Vanligvis er dette grunnleggeren av Det kristne senteret i Berlin, pastor Volkhard Spitzer.

Det følger en slik trygg atmosfære med denne mannen — ikke den slags selvtilit en ofte kan merke hos «denne verdens folk», men heller tryggheten til den som vet at Gud «som begynte en god gjerning i dere, skal fullføre den» (Fil. 1:6).

For Volkhard Spitzer begynte denne gode gjerningen i Berlin for nesten 20 år siden. Han var da pastor for en gruppe på rundt 80, de fleste godt over 60 år, mest pensjonister og slike som hadde mistet ektefellen. Det var en vanskelig tid for ham, fylt med skuffelser og tvil. Etter seks år,

begynte han å stille spørsmål om sin egen dugelighet som pastor og leder. «Jeg ville være ærlig overfor meg selv,» forteller han, «jeg kunne ikke være tilfreds med det jeg hadde oppnådd. Tanken på bare å arbeide blant folk som hadde levd mestedelen av sitt liv, var ikke til å holde ut.» Skuffelsen over «bare» å virke blant de eidste, ble videre forsterket ved den store byrden som lå på ham for å bringe Kristus ut til byens ungdommer, de unge stoffmisbrukerne, de utstøtte og de prostituerte, som alle levde på samfunnets skyggeside.

Fyrtårn i en delt by

Vinteren 1970/71, mens menigheten feiret nyttår, følte Volkhart Spitzer seg svært nedtyngt. Han begynte å se seg om etter en mulighet til å komme seg bort fra menigheten, lenge nok til at han kunne få lagt

tankene sine fram for Gud. I et lite lysthus i utkanten av byen, fant han den ensomheten han søkte. Han fastet og bad til svaret kom. «Etter tre dager ble dette klart for meg: Dersom jeg elsker disse ungdommene, hvor mye mer elsker da ikke Gud dem?!» Øyeblikkelig begynte han å rable ned de tankene som for gjennom hodet: «Dersom vi ydmyker oss under Gud, vil Han utføre et under og gjøre at de unge i Berlin vender seg til Jesus.»

Da Volkhart Spitzer kom tilbake til menigheten, bar han med seg denne nye lengselen etter å arbeide sammen med dem, for å sette Guds løfter ut i livet. Han fortalte dem om sine opplevelser i lysthuset. Ikke lenge etter, begynte Herrens Ånd å trekke unge mennesker til møtene. Jo mer omsorg menigheten viste disse ungdommene, jo mer fortsatte de å komme tilbake, søndag etter søndag. Og ut fra denne enkle kjærligheten menigheten viste disse unge, startet «Jesusbevegelsen» og Det kristne senteret i Berlin» (Christliches Zentrum Berlin). Lokalene var i kjelleren til en bygning som forøvrig rommet en sexklubb og en bank. «I verden, men ikke av verden».

Så mange ungdommer fikk sine liv forandret ved denne Jesus-vekkelsen, at det tiltrakk seg oppmerksomhet fra et av de nasjonale fjernsynsselskapene. De begynte å sende innslag med disse unge tidligere narkomane, som gledesstrålende fortalte hvordan Jesus hadde satt dem fri og gitt dem en ny start på livet, ut på kveldsnyhetene i Tyskland, Østerrike og Sveits. Innen et år, var 40 nye rådgivingsentra sprunget opp over hele Europa. Tusenvis av unge begynte å søke dit for å tilbe Gud, å søke rådgiving. Samtidig kom «Det kristne senteret i Berlin» mer og mer til å ta form av en menighet – et bosenter for narkomane kom i gang. Rundt om i hjemmene ble det startet nye bibelgrupper, og de begynte med barnearbeid på grunn av alle de nye unge familiene som kom til møtene. «Gud har allerede gjort et under her,» sa pastor Spit-

zer en søndag, «og jeg vet at det er fordi jeg hadde tro for at det var Han som talte til meg. Se på oss! Vi har vokst fra å være en flokk på 80 pensjonister, til å bli et levende og mangfoldig fellesskap av flere hundre tilbedere!» Han visste ikke det da, at dette var bare begynnelsen på Guds plan. Herren ville gi ham nye mål og visjoner.

Erfaringen fra Korea

I 1975 kom et uventet vendepunkt for denne unge menigheten. Spitzer ble innbudt til å være med under et ungdomsstevne i Dr. Yonggi Chos menighet i Seoul, Korea. Kveld etter kveld når han satt der og så utover alle disse tusener av unge i tilbedelse, kjente han en brann i sitt hjerte, og han ble fylt med ærefrykt over hvor mektig Guds Ånd virket i Seoul. Likevel kunne han ikke hindre en følelse av dyp fortvilelse. «Herre,» sa han, «hvorfør skjer ikke dette også i Tyskland? Hvorfor vender folk seg i tusentall bort fra Gud i Europa, når folk andre steder i verden opplever store vekselser?» Mens han satt der på Dr. Chos plattform og så ut over denne store skaren av mennesker, begynte Gud igjen å tale til hans hjerte: «Hvis du har tro for det vil du få en menighet på 2000 i Vest-Berlin». Han delte disse tanker med Cho. «Jeg visste at Gud kom til å gi deg en visjon,» sa han, «det er den egentlige grunnen til at jeg inviterte deg hit. Du ville aldri ha kunnet tenke deg en menighet av en slik størrelse i Berlin. Men her var det mulig for Gud å gi deg et større mål av tro.»

Pastor Spitzer kom tilbake fra Asia som en forvandlet mann, med en opptent ånd og en ny visjon — en visjon som skulle få innbyggerne i denne delte byen. Plan 2000 ble født. Han forkynte den fra sin egen prekestol, talte om den til dem han møtte, og ba, til menigheten var opptent for derne Guds plan. Her fikk han 100 % støtte.

«Overlat hele ditt verk til Herren, så skal dine planer lykkes.» (Ordspråkene 16:3).

Det kristne senteret i Berlin, satte i gang med en tro og et pågangsmot som bare Gud kunne gi, for å gjøre visjonen til virkelighet. Husfellesskapene ble utvidet, de satte i gang flere bibelstudiegrupper, og ikke minst: de begynte med bønnesamlinger. Disse unge hippene fra 60- og 70-årene, utgjorde etterhvert kjernefamilien, og ble menighetsledere utover i 80 årene. Nye virkeområder kom i gang for å møte behovene til både unge og eldre, gifte og enslige. De vant nye mennesker for Gud, og snart var de oppe i over 500. Det lille kjellerlokalet de leide, var ikke lenger stort nok til å huse hele menigheten på en gang. Derfor begynte pastor Spitzer å holde to møter hver søndag formiddag og ytterligere ett møte om kvelden.

Katedral

Tidlig på våren 1982, kom et nytt vendepunkt. Det uventede hendte, leieforholdet utløp og kunne ikke fornyes. De fikk bare noen få måneder på seg til å flytte ut av

et boktilbud uten sidestykke!

Til deg som liker å lese, og som setter pris på godt og interessant lesestoff

- bøkene direkte hjem i posten
- fordelaktige særtilbud
- du kan bygge opp en god boksamling for en rimelig pris
- pens og solgte bøker
- én bok pr. måned.

Kun kr
44,-
pr. bok

Tilbudet skal dekke misjonslitteratur, fortellingebøker, fortellinger fra kristentiv og samfunnsliv, historie og biografier om kjente, kristne personligheter og mye annet.

Velkommen til vår bokring!

Jeg tegner meg som medlem i Den Kristne Bokringen

Navn: _____
Adr.: _____
Postnr./Sted: _____

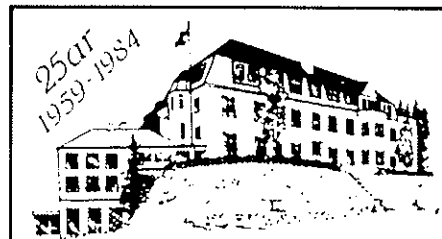
Den Kristne Bokringen
Boks 6757
St.Olavsplass
Oslo 1

lokalene. Igjen vendte menigheten seg til Gud med problemene. Resultatet ble en så mektig utgyldelse av en bønnens og innvielsens ånd, som de aldri før hadde opplevd. Noen få måneder senere fikk de vite at Berlin by ville selge en av de mest kjente katedralene til en menighet som kunne holde den ved like. Uten å tvile skjønnte de at dette var Guds plan: de skulle overta denne kirkebygningen. Et knapt halvår senere, den 20. juni 1982, kunne menigheten fra «Det kristne senteret i Berlin» for første gang samles til klokkeklangen fra deres nye gudshus i Südsterm.

I dag vokser stadig menigheten i Südsterm mot sitt mål på 2000, og det i en by hvor kirkebesøket er under 1 %! De driver gateevangelisering og utadvendt virksomhet, arrangerer konserter med velkjente, kristne artister, har et klassisk kor med eget orkester, holder spesielle møteserier med gjestetalere fra hele Europa, Amerika og Asia, står bak et nylig utvidet barnarbeid og sørger for bibelundervisning for nyomvendte. Pastorer som har besøkt menigheten, reiser hjem igjen med nytt håp i sitt hjerte, om at en lignende fornyelse må skje i den menighet de betjener.

I dag utsendes arbeidere fra «Det kristne senteret» til andre menigheter i Vest-Tyskland og rundt om i verden.

Oversatt av John Hjemlestad

ansgar

bibelskole
og det norske
misjonsforbunds
teologiske seminar

ANSGARSKOLEN

tilbyr 4 mnd. høstkurs:

- (bibel-, musikk-, lederlinje)
- 1 - årig kombinasjonskurs
- 2 - årig bibelseminar
- (forkynnerlinje, misjonærline)
- 4 - årig teologisk seminar
- Brevskoleundervisning.

Stipend/lån. Internat.
Poenggivende for videre utdanning.

Skolen ligger på Vettakollen, i det flotteste turtereng ved porten til Nordmarka, 20 min. fra Oslo sentrum.

Skriv etter søknadsskjema/plan:
ANSGARSKOLEN
Huldrevn. 14 Oslo 3
Tlf. 02/145590

Søknadene behandles fortløpende.
Vær derfor ute i god tid.

DET NORSKE MISJONSFORBUND

Send oss adresser på venner du vil vi skal sende prøvenummer til.

Svar på tiltale

Denne gang:

Åge
Åleskjær

Er du med i en ny bevegelse, Åge Åleskjær?

Å.Å. – Nei absolutt ikke! Jeg tror ikke det er behov for flere «bevegelser» eller kirkesamfunn.

H.K. – Det sies at du har gått ut av en etablert menighet uten å ha gått inn i en ny?

Å.Å. – Jeg tror det kan finnes lokale situasjoner hvor det er den beste vei å gå. I stedet for å stå i stadige brytninger, er det bedre for alle parter at vi gir hverandre frihet til å praktisere det menighetsliv vi har tro for, samtidig som vi velsigner de som ser annerledes på denne saken.

Ingen av oss har noe monopol på å drive kristent arbeide, derfor tror jeg på at vi viser storsinn i slike spørsmål.

Jeg vil sterkt understreke at enhver kristen bør fungere i et lokalt fellesskap, og jeg er selvsagt for min del med i et lokalt menighetsliv.

H.K. – Hvordan ser du på den lokale menighet?

Å.Å. – Det grunnleggende er, at enhver gjenfødt kristen er født inn i Guds menighet. De fleste av disse finnes i dag i ulike kirker og samfunn, og jeg føler meg ett med alle som er født av Gud. Jeg ønsker å se menigheten på samme måte som Gud ser den. Han ser ikke alle disse kirker og samfunn, men Han ser oss alle som lemmer på Kristi legeme, som er menigheten. Problemet vi i dag står innfor, er at kirkehistorien har gitt oss utallige kirkesamfunn, men dette mønster finner vi ikke i Guds Ord. Derfor er det viktig, at vi ser menigheten kun i lys av Guds Ord. Mange ser disse ting stadig klarere i dag, men samtidig må vi vokte oss for å danne nye samfunn rundt denne sannhet. Det er viktig at vi er i harmoni med Åndens ledelse på ethvert sted, og i enhver situasjon. Derfor behøver ikke

det noen gjør ett sted, være modellen for andre. Jeg tror ikke Guds menighet er noen forening man kan melde seg ut og inn av, jeg tror den lokale menighet er en organisme av gjenfødte kristne som knyttes sammen og gir seg til hverandre.

Jeg tror den lokale menighet, er avhengig av tre grunnleggende funksjoner.

- 1) Et åndelig lederskap som Gud innsetter til tjeneste.
- 2) Det lille nærfellesskapet i hjemmene.
- 3) Det større fellesskapet, der de troende på stedet samles til gudstjeneste med undervisning, lovsang og oppbyggelse.

Det er ikke nok med bare ett av disse punkter, f.eks. kun at noen samles i en liten

cellegruppe, vi behøver også det større fellesskapet.

H.K. – Som evangelist reiser du mye rundt i ulike kirker og samfunn. Hvordan vil du forholde deg til disse? Er det fare for at et besøk av deg vil virke splittende?

Å.Å. – Nei, på ingen måte. Som evangelist bringer jeg et budskap til frelse, legedom og fornyelse.

Mitt budskap har alltid sentrert seg om Jesus og et positivt trosbudskap. Jeg ønsker å oppmuntre mennesker til å tro evangeliets grunnsannheter. Det er dette som ligger meg tyngst på hjerte. Derfor tror jeg ingen har opplevet eller vil oppleve at mitt besøk virker splittende. Jeg ønsker å ha en slik respekt for dem som kaller meg til en møteserie, at jeg ønsker å underordne meg samarbeidet med disse.

Mitt håp er at mitt virke vil preges av tjenersinnet, slik at mennesker kan bli hjulpet og oppbygget.

H.K. – Tror du en menighet som er knyttet til et kirkesamfunn eller en bevegelse, kan fornyes mot det du ser som et bibelsk menighetsmønster?

Å.Å.: – Jeg tror en slik prosess er i gang i mange bestående menigheter hvor vi ser dette skjer. Jeg bruker for min del det meste av min tid i slike menigheter, nettopp fordi jeg har tro på at dette er mulig. Men dette er avhengig av at vi er villig til å slippe taket i menneskelige tradisjoner og søke Guds plan og vilje. Jeg er betenkt over at så mange menigheter er så opptatt av sin fortid. Et tegn på det, er de mange jubiléer som stadig feires. Jeg tror vi behøver å lytte til Paulus sitt råd, om å «glemme det som er bak å strekke seg etter det som er foran å jage mot målet». Vi takker Gud for alt det

ÅGE ÅLESKJÆR er en av Norges mest kjente evangelister. Han er mye brukt som taler til aksjoner, fellesmøter og stevner, han er også kjent som en dyktig bibelunderviser.

Åleskjær, er født i Tune i Østfold 1950 og kom tidlig i kontakt med Norsk Luthersk Misjonssambands virksomhet. Der ble han engasjert i ungdomsarbeide og siden i skolelagsvirksomhet. Mens han gikk på Haldens lærerskole, ble han med i byens pinsemenighet. Etter å ha arbeidet fem år som lærer i folke- og ungdomsskolen og reist som evangelist i fritiden, ble han i 1976 evangelist på heltid. Han var fire år ansatt i Sarons Dal, det siste året som rektor for bibelskolen der.

Siden 1980 har han reist som evangelist og bibellærer over hele Norden.

som har skjedd tidligere, men blikket må vi rette fremover, mot det Gud vil gjøre i dag og i morgen.

Nøkkelen til menighetsfornyelse er at lederskapet i menigheten har denne innstilling.

H.K. – Hva slags menighetsfellesskap er du i dag knyttet til?

Å.Å.: – Jeg er med i et fellesskap der jeg bor i Groruddalen. Der opplever vi at oppbygningen er basert på tjenester og gaver som vi ser Gud gir iblant oss. Vi samles i hjemmene og til felles undervisning, og er forøvrig åpne for alt Guds folk i Oslo. Vi takker Gud for alle som forkynner Kristus og Ham korsfestet.

H.K. – Hva forventer du deg fremover av dette fellesskapet?

Å.Å.: – Vi har ingen personlige ambisjoner, men vi ønsker å være overgitt til Guds plan for Grorud og Oslo. Vi ønsker å være en del av det Herren fører fram i lokalsamfunnet. Vi opplever hvordan Herren arbeider med det indre fellesskapet og knytter oss sammen som lemmer på samme legeme. På dette grunnlag tror vi Kristus vil åpenbares gjennom oss, så de skarer som lever rundt oss, kan få møte Ham.

Vi tror det er sammenheng mellom det indre samfunn og den slagkraft vi har utad. Hvetekornet: – Tror du f.eks. en pinsemenighet er en lokal menighet?

Å.Å.: – Utfra det jeg tidligere har sagt om den lokale menighet, vil jeg si at de troende i en slik menighet er en del av den lokale menighet på det stedet.

H.K. – Du sier at du er med i et kristent fellesskap. Er det noen forskjell på det og en menighet?

Å.Å.: – Jeg tror at ordet menighet, ofte brukes på en annen måte enn Skriften gjør. Menigheten betyr jo «de utkalte» og kalles også Kristi legeme. Vi bruker ordet fellesskap, for å understreke at vi er en del av Guds menighet der vi bor.

H.K. – Er dette med å gå ut av tradisjonelle menigheter en «trend» i fornyelsen, som flere forkynnere er blitt enige om?

Å.Å.: – Jeg kan bare svare for min egen del. Jeg er ikke blitt utsatt for noen påvirkning og ønsker ikke å påvirke noen på noe sted til å gjøre det. Det har ingen hensikt i seg selv å gå ut av noen sammenheng, og vi ønsker ikke å inspirere til at det skal oppstå en nye sekt som kan kalles de «utgatte». Vi ønsker at vi alle kunne heve oss over partisinn og kjødelighet og stå sammen som et Guds folk i denne viktige tid.

«Hvorfor ikke i Europa?

Hør Volkhard Spitzers tale, under verdenskonferansen for kirkevekst.

Kr. 25,- (+ porto). Bestill fra:

DYNAMIS KASSETT

3190 Horten – Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Praktiske punkter om:

BØNN

1. Bestem deg for å bruke en tid med Herren hver dag.

Et trofast, daglig bønneliv vil ikke bare «skje». Vi må aktivt bruke vår vilje til det.

2. Sørg for å ordne de praktiske detaljene: når, hvor og hvor lenge.

Hvis du lar disse detaljene «flyte» fra dag til dag, kan det resultere i at den daglige bønnetimen din til slutt «flyter sin veg....»

3. Benytt et system for å komme i gang.

Sørg for tid til både lovprisning og tilbedelse, til begjæringer og til å lytte til Herren.

4. Vær forberedt på å forandre systemet ettersom Ånden leder deg.

«Systemet er til for bønnetimen, ikke bønnetimen for systemet.» Vær fri til å variere mønsteret så det ikke blir en vane.

5. Finn deg en bønnepartner.

Prøv om du av og til kan be sammen med en annen, eller be en venn stikke innom bønnetimen din med jevne mellomrom. Det kan inspirere deg til å være trofast.

6. Notér.

Mange mennesker finner hjelp i å notere ned sine bønnebegjæringer, slik at de kan merke seg når bønnene blir besvart, og ta med personlige ord som Herren taler til dem når de ber.

7. Sett i gang!

Det viktigste steget er å begynne, finpusse detaljene kan du gjøre ved en passende anledning.

Studietur til Korea

27. sept. til 10. okt. 1984

Vi deltar på den internasjonale kirkevekstkonferansen i Seoul i menigheten til pastor Yonggi Cho.

Pris med opphold: 10–15.000 kr.

.....
Jeg ønsker nærmere opplysninger og påmeldingsskjema:

Navn: .....

Adr: .....

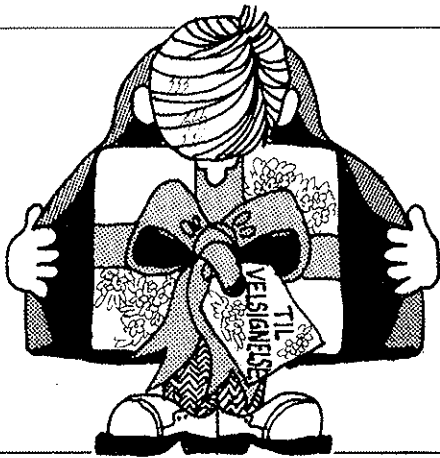
Poststed: .....

.....

Arr: Institutt for Kirkevekst
Lybekkergt. 1, Oslo 1.

Chevrolet Beauville
G30 1980-mod.
12-seter, 60000 miles,
En del ekstrautstyr.
Selges. Tlf. 02/89 93 14
e.kl. 16.00.

GAVEOPPDAGELSE OG KALLSBEVISSTHET

Art. 9

Tekst: Kjell Sjøberg
Foto: Svein Thorkildsen

SPØRSMÅL VEDRØRENDE GAVEOPPDAGELSE

Når vi underviser om gaveoppdagelse, dukker det fram flere spørsmål. La meg her svare på noen av disse.

Båser

– Setter en ikke folk i båser og låste strukturer?

Finnes det ikke en risiko med det å oppdage gaver, at vi plasserer hverandre i låste strukturer? En kalls-gave er ikke en låst bås. En kan i et utviklingsstadium av sitt liv ha en gave som dominerer, men dersom utviklingen fortsetter, kan andre sider av ens personlighet blomstre frem. Bibelen begrenser oss ikke til å ha bare én kalls-gave. Vi kan ha både fem og ti pund. Det kan oppdages gaver etter hvert. Derfor er gaveoppdagelsen ikke noe statisk og gitt en gang for alle, det er en stadig prosess.

Begrenser

– Kan ikke en kristen tjene Gud på alle områdene?

Når en identifiserer gaver fra – tar en ikke da vanlige folk frimodigheten til å tjene Herren på andre områder? Vi skal jo alle være vitner og sjelevinnere. Likevel finnes det folk som Herren utrunder til å være evangelister. Vi skal alle være forbedere, men likevel finnes det mennesker som har det som sitt livs sterkeste kall. Vi skal alle formane hverandre, men likevel var Barnabas en formaner. Vi skal alle ofre av våre eiendeler, og likevel finnes det de som har et kall til å dele ut gaver. Vi skal alle få profetere, og likevel finnes profeter.

Vi kan trekke den slutningen, at det på de fleste områder finnes en allmenn tjeneste som står åpen for alle Guds barn, mens Herren samtidig utrunder mennesker på spesielle områder. Det ene utelukker ikke det andre.

Ambisjoner

– Hva er forskjell på falske ambisjoner og en rett lengsel?

Vi må erkjenne at det er farer i dette med å oppdage gaver. Guds ord viser at den onde kan etterligne alt det som finnes i menigheten. Paulus sier: «Disse er falske apostler, troløse arbeidere, som opptrer som om de var Kristi apostler. Det er ikke noe å undres over, for selv Satan skaper seg om til en lysets engel. Da er det ikke

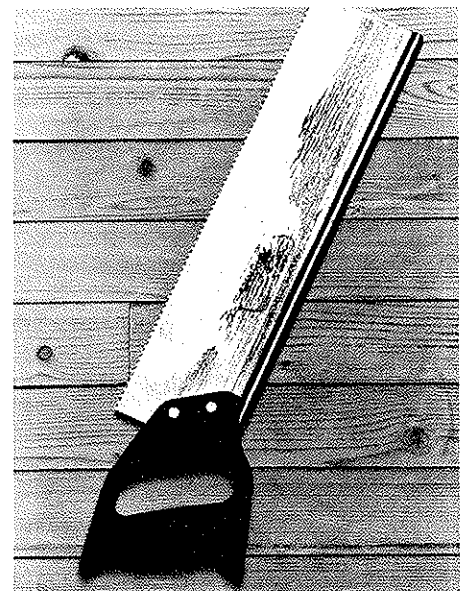

merkelig at hans tjenere skaper seg om til tjenere for rettferdigheten. Men til slutt skal de få lønn etter sine gjerninger.» 2 Kor 11:13–15.

Det finnes falske profeter, lærere med feil undervisning, hyrder uten hyrdesinn, alle løgnens kraftgjerninger, tegn og under som tilhører alle urettferdighetens bedrageriske kunster, 2 Tess 2:9–10. Alle gaver og tjenester kan forfalskes.

En beskyttelse er at det forut for gaveoppdagelsen bør skje en oppbyggelse av et dypt fellesskap, der vi deler livet i Kristus med hverandre. Satan kan etterligne alt i Guds menighet, unntatt kjærligheten.

All vår lengsel og alle våre ambisjoner er ikke feilaktige. Det finnes en lengsel som er nedlagt av Gud, som virker både i vilje og

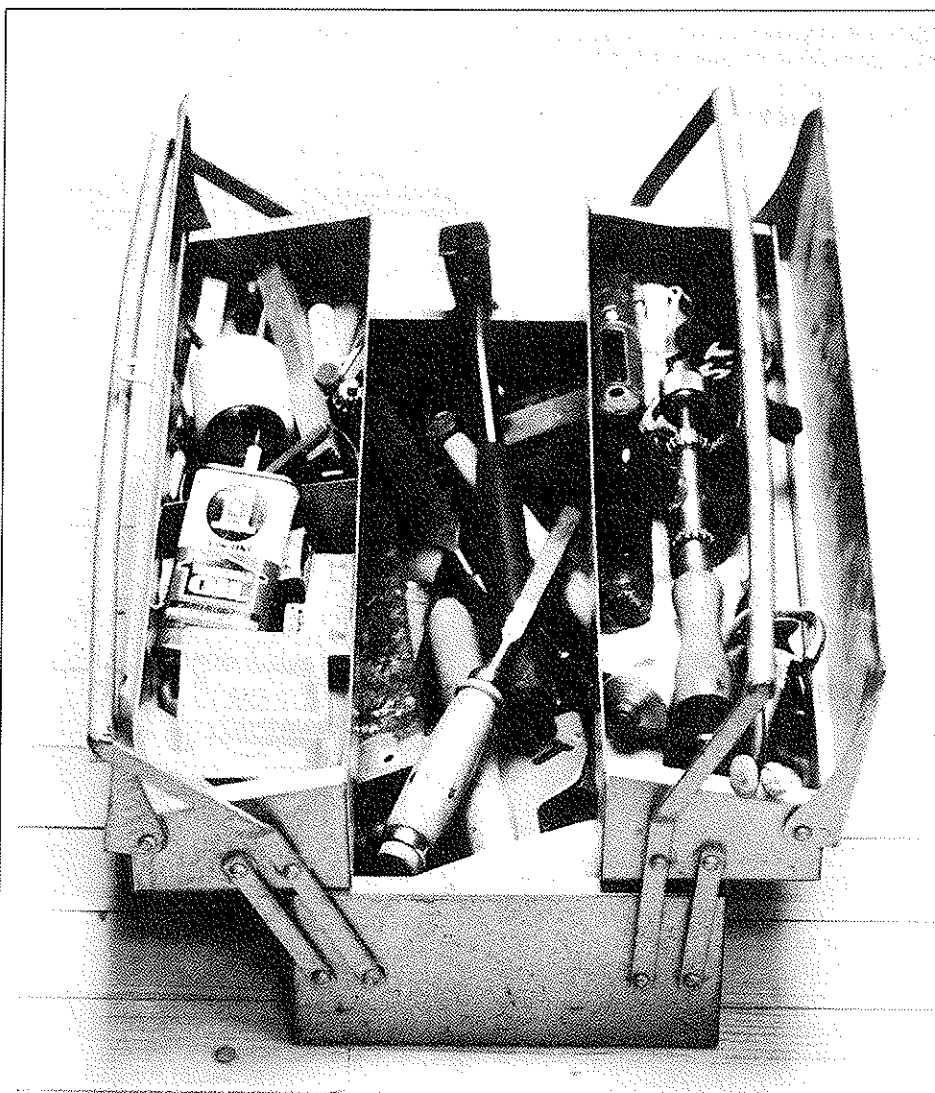
gjerning, Fil 2:13. «... gi dere en hel og full vilje til det gode.» 2 Tess 1:11. En god viljes lengsel, har rene motiv. Det rene motivet, er at Jesus skal bli forherliget, og at vi skal få betjene våre medmennesker i deres behov. Urene motiver, er trangen til å komme frem for å vise seg, misunnelse eller hovmod.

Åndelige nådegaver kommer sjelden som plutselige, uforberedte nedslag i vår personlighet. Vi fikk nådegaven da Den Hellige Ånd fylte oss, og gavens nærvær viser seg i en form av lengsel og begynnende initiativ. Da vi i en gruppe samtalte om åndelige nådegaver, viste det seg at hver og en i gruppen enten hadde en nådegave eller også hadde en sterk lengsel etter en nådegave. Det finnes en rett lengsel. På samme måte finnes det rette, åndelige ambisjoner, for vi skal være ivrige etter å motta åndelige nådegaver.

Flere nådegaver

– Kan en person ha flere kalls-gaver og nådegaver?

Guds ord viser flere eksempler på hvordan mennesker kunne ha flere kalls-gaver

Til ulike oppdrag behøves ulike verktøy. Slik er det også med tjenester i Guds rike. Gud vil gi oss de redskap vi behøver.

og nådegaver. Det er for å skape større klarhet om gaver, at vi i disse artikler studerer hver gave for seg. På den måten lærer vi oss gave-tenkningens A B C. Men når vi har lært oss alfabetet, får vi lære oss å kombinere bokstavene til ord. På samme måten finnes det alle tenkelige kombinasjoner av tjenester og gaver i en personlighet.

Paulus var apostel, lærer, apologet, og han hadde helbredelses-gave og gave til å gjøre kraftige gjerninger. 2 Kor 12:12, Rom 15:19, Fil 1:16, 2 Tim 1:11.

Filip var både diakon og evangelist, og han bad for syke og drev ut onde ånder, som viser at han hadde åndelige nådegaver. Apg 6:3–5, Apg 21:8, Apg 8.

Stefanus var både diakon og apologet. Han forsvarte evangeliet både i «synagogen for frigitte og for kyreneere og aleksandrinere», og senere i sin forsvarstale for det høye Rådet. Stefanus gjorde store tegn og under blant folket, og ingen kunne stå imot den visdom som fantes i ham ved Den Hellige Ånd. Det viser at Stefanus hadde visdommens og helbredelsens gaver.

Barnabas var apostel og lærer, og hadde

en tjeneste til formaning og trøst. Apg 14:14, 15:35.

Judas og Silas var både eldste og profe-ter. Apg 15:22, 32. Timoteus var evangelist og apostel, 1 Tess 2:7, 1:1, 2 Tim 4:5. Vi skal være ivrige etter å motta nådegaver. 1 Kor 12:31, 14:1, Vi behøver derfor ikke begrense oss til en gave. Men ofte kan det være noen gaver som er sterkt dominerende i et menneskes liv. Vi kan få leve i en åndelig utvikling, der vi befries, slik at mer og mer av Kristi gaver kan få utløp i vårt liv.

Gavene skaper variasjonene i Kristi kropp. Ingen åndelig personlighet trenger å ligne noen annen, og ingen menighet trenger være en kopi av noen annen menighet. Jo mer vi frigjøres i anvendelsen av gaver, jo mer spennende og vekslende blir menighetslivet, og jo mer originalitet, kommer vi til å få se personligheter.

Naturlige gaver

– Hva er forskjellen mellom åndelige gaver og naturlige evner?

Når det gjelder de ni åndelige nådegavene, kan vi slå fast at de kommer plutselig

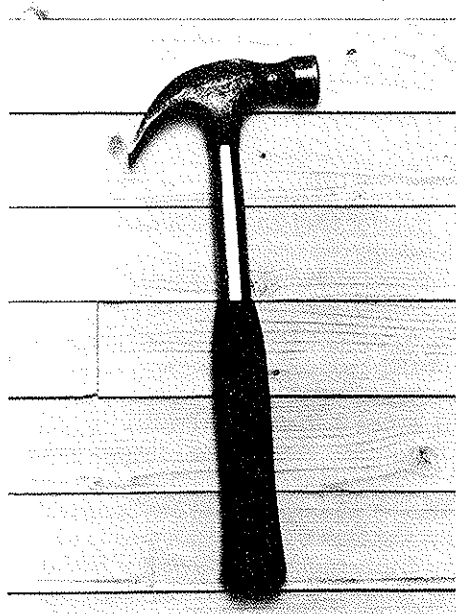
inn i et menneskes liv gjennom Den Hellige Ånd, uten at personen har noe som helst anlegg eller legning i den retning. Det er bare de som har Den Hellige Ånd som kan ha de ni åndelige nådegavene. Rom 8:9, 14:16, 1 Kor 12:7.

De som ikke har gaver, kaller Paulus ulærte, for de er fremmede for Den Hellige Ånd og lever utenfor nådegavenes verden. 1 Kor 14:16, 34–24.

Når det gjelder kalls-gavene, er det mye vanskeligere å dra grensen mellom naturlige evner og åndelige gaver.

Arnold Bittlinger sier: «En gave manifesterer seg når mine naturlige gaver frigjøres av Den Hellige Ånd og slår ut i full blomst til ære for Kristus og til oppbyggelse for hans forsamling.» Peter Wagner sier: «Gud kan bruke den naturlige evnen som råmateriale for en kalls-gave.»

Paulus var utvalgt fra morslivet, til å være forkynner av evangeliet for hedningene. Gal 1:15–16. I Paulus' liv, før omvendelsen, kan vi finne potensialer for hans gaver og hans tjeneste. Han hadde leder-evner, og det at han var fariseer og nidkjær for fedrenes vedtekter, viste at han var interessert i læren. Han ble overbevist om at han med all makt skulle stride mot Jesus, som ikke-kristen, like intensivt som han senere kjempet for Kristus. Han foretok «misjonsreiser» til og med til utenlandske byer, i sitt raseri mot de kristne. Apg 26:11. Da han kom til Damaskus, var han et sendebud med fullmakt og oppdrag fra overprestene i Jerusalem. Apg 26:12. Siden ble han apostel med fullmakt og oppdrag fra Kristus.

En kan se hele hans lærertjeneste, aposteltjeneste, ledertjeneste og misjons-tjeneste i omvendt perspektiv i hans ufrelste tilstand. Gavene var der, men det store spørsmålet var: Hvem anvendte gavene? I den perioden da han fryste av trusler og mordlyst mot de kristne, hadde han stilt sine gaver til tjeneste for synden, Satan og døden. De gaver og evner som finnes hos et menneske, kan anvendes: 1. av Satan,

2, i egne, selviske hensikter, 3. til Kristi ære.

Ved freisesopplevelsen, renses gavene og evnene. Ved overgivelse og helligelse, får Herren mer grep om gavene, og ved Den Hellige Ånd frigjøres gavene for å anvendes til Jesu forherligelse. «Ser du en mann som er flink i sitt arbeid? Han kan tre i tjeneste hos konger og skal ikke tjene hos småkårsfolk. «Ordsp 22:29. Jeg skulle gjerne oversette dette til vår situasjon på denne måten: Ser du en person som har en evne og kalls-gave – hans plass er å tjene kongenes konge.

Arnold Bittlinger sier: «Paulus visste ikke om noen forskjell mellom naturlige og overnaturlige gaver, mellom vanlige og uvanlige tjenester. Han kaller slike ansvarspos-ter, som administrasjon og lederskap for karismatiske tjenester. Fra teologisk synspunkt, er det likeså uansvarlig å beskrive det overnaturlige som noe som strider mot naturlovene. Kunnskapen om de såkalte naturlovene går stadig fremover, og en teologi som begrenser seg til å se Gud bare i det uforklarlige, befinner seg på stadig rett.»

I Rom 12 og i 1 Kor 12 skiller ikke Paulus mellom naturlige gaver, administrasjon, å ta seg av hjelpeløse og diakontjeneste på den ene siden, og profeti, helbredelsesgave og kraftige gjerninger på den andre. Da Paulus hadde fått høre at diskusjonens bølger gikk høyt om Paulus og Apollos i Korint, og at de veide deres gaver mot hverandre, sier han: «Hva har du som du ikke har fått? Og har du fått noe, hvorfor skryter du, som om du ikke hadde fått det?» 1 Kor 4:7. Hvilken naturlig evne eier du som du ikke har fått fra Herren? Dersom det er deg gitt, hvilke av dine evner er det han ikke da har rett til å anvende til sin forherligelse?

Fellesskap

– Hvorfor skal en gave fungere i et fellesskap?

Er det nødvendig å gi gavene offentlig oppmerksomhet? Er det ikke mer gudfryktig og ydmykt å tjene i stillhet? Dersom vi ikke tok frem gaver i lyset, hvordan skulle vi da få mulighet til en så viktig ting som avskillelse i menigheten? Paulus var avskilt som apostel. Det skjedde i Antiokia da Den Hellige Ånd sa: «Ta ut Barnabas og Saulus for meg, så de kan gå til den oppgave jeg har kalt dem til.» Apg 13:2. De ble avskilt, for å reise rundt og grunnlegge menigheter. En apostel er et sendebud. Menigheten kan ikke sende ham uten å erkjenne hans gave og tjeneste. Men det er ikke bare apostlene som får frimodighet og autoritet ved at deres gave erkjennes og avskilles i forsamlingen. Det gjelder alle gaver og tjenester.

Hebreerbrevets forfatter, regner undervisningen om håndspåleggelse med til de første grunnene, noe som er nødvendig for å forme en moden kristen. Da jeg mediterte over begrepet håndspåleggelse, så jeg i

mitt indre visjonen av Kristi kropp, bestående av masser av lemmer som alle stod og holdt hverandre i hendene, erkjennende hender, oppmuntrende hender og velsignende hender. Når de legger hendene på hverandre, blir vitnesbyrdet gitt: «Vi er delaktige i din tjeneste, vi sender deg, vi ber for deg, du får komme tilbake til oss når du er ferdig med ditt oppdrag, du tjener på våre vegne, vi gir deg autoritet, vi vil stå som en mur for deg.»

Jeg har blitt avskilt som pastor uten at en nærmere har definert min tjeneste og gave. Vi kan fordype innholdet i den avskillelsen, ved å definere hva vi ble adskilt for. Så har jeg blitt avskilt i pastorteamet til det som er min gave. Neste skritt ble, at eldsterådet på en bønnedag avskilte oss etter en definisjon av våre gaver. Så ble vi som pastorteam, avskilt i forsamlingen. Det har vært sperrer og fristelser til å holde det spesielle kallet for en selv. Men for hvert skritt videre i fellesskapet og forsamlingens erkjennelse, kommer en større frimodighet. – Nå vet jeg at det er flere som er delaktige i min tjeneste, nå får jeg tjene med deres støtte og forbønn.

Autoritet

– På hvilken måte vokser autoriteten gjennom erkjennelsen av vår tjeneste fra fellesskapet?

Når en fellesskapsgruppe erkjenner gaven hos et medlem, innebærer det en villighet til å være lydige på det punktet som gaven gjelder. Det er grunnen til autoritetslinjen i gruppen. Dersom en person setter navn på sin gave og er villig til å være ansvarlig for det området som gaven omfatter, da blir erkjennelsen fra gruppen også en erkjennelse av hans autoritet. I det at vi lytter, ligger lydighet. På samme måte som at en person lytter til sin egen gave, leder ham inn under gavens autoritet, slik kommer også det at gruppen lytter til gaven, til å lede dem til lydighet. «Et åndsfullt fellesskap, er et fellesskap, der hver person utøver sin gave eller sine gaver på hele fellesskapets vegne.» (Elisabeth O'Connor i «Eight Days of Creation.»)

– Hva skjer når jeg blir bevisst min gave?

1. Jeg frigjør andre til tjeneste. Andre i forsamlingen får frimodighet til å bruke sine gaver.

2. Min team-bevissthet blir forsterket. Jeg får et større behov for å få tjene sammen med andre i kompletterende tjenester.

3. Konfliktene med det byråkratiske foreningsvesenet i menigheten øker. Det innebærer et oppbrudd bort fra den tradisjonelle pastorrollen og medlemsrollen. Den prosessen kan være smertefull når løsrivningen finner sted. En pastor fortalte: «For- samlingen betalte meg for den foreningsmessige delen av min tjeneste. Det som tilhørte min gave, fikk jeg gjøre på min fritid.»

4. Behovet av erkjennelse og avskillelse øker.

5. Kristus og hans legeme blir en større virkelighet for meg, når min tjeneste blir definert i legemets liv.

Be & Se- vitami- ner

Cand. theol.
Terje Rygh, gir
«vitaminer» fra
Guds Ord, til
åndelig sunnhet

Gud har tilgitt deg, tilgi deg selv.

Gud la skylden for dine syndige tanker, reaksjoner, ord og handlinger på Jesus. Straffen for din totale skyld rammet Jesus da han døde på korset, (Es. 53:5).

Gud har ordnet opp i forhold til deg en gang for alltid. Det finnes ikke noe uoppgjort mellom deg og Gud, du er tilgitt, (Luk. 7:48).

Den troende er kommet inn i Guds tilgivelse med sitt liv. Han har tilgivelse for de synder han har gjort, han har tilgivelse for de synder han kommer til å gjøre; den troende lever i Guds tilgivelse, (Rom. 5:2, 1. Joh. 1:7).

Fordi Gud har gitt deg en total tilgivelse, kan også du gi deg selv en total tilgivelse. Du kan tilgi deg selv de handlinger du angrer bittert på, og som stadig dukker opp i ditt tankeliv. Du kan tilgi deg de valg og avgjørelser du tok som du har høstet bitre frukter av. Du kan tilgi deg selv en total tilgivelse.

Ofta kan man feile i små ting, noen ganger feiler man i det samme igjen og igjen. Da er det viktig at vi lever med en tilgivende holdning til oss selv.

Gud har tilgitt deg, derfor kan du tilgi deg selv; det vil bety en indre helbredelse og harmoni i ditt liv.

Forts. fra side 23

«For mye på skyggesiden»

å «forvende Herrens rette veier.» Dette tremaktsforbundet er: *Satan, kjødet og verden*. De omtales alle tre i Ef. 2:2–3.

Lathetens rom

I den tredje, *Lathetens rom*, bor alle de ensige og åndelige barnløse mennesker. De kjenner ikke til smerte som andre folk, og de ler av dem som kan fortelle om åndelige kamper og brytninger. Det kaller de for fanatisk sykkelighet. Om de tilfeldigvis hadde truffet apostelen Paulus på sin vei, og

han hadde begynt å fortelle dem at han ofte hadde grått over dem som viste seg å være fiender av Kristi kors, ville de gått tre eller fire skritt tilbake og sagt: «Å, han hører med til den retningen. Nei, vi har det mye bedre! Det meste av tida vår sover vi bort, og Satan vet vi ikke av. Han lar oss være i fred, og vi lar ham være i fred. Det stemmer jo også med Skriften som sier at vi skal søke fred med alle, så langt det står til oss. Det er en sjelden gang vi går på bønnemøte, og går vi dit, så går vi nærmest for å kontrollere de andre, ikke for å be selv, for det anser vi for overflødig.

Det er bare en enkelt gang vi bruker Guds ord for å næres av det, for vi lever mer av å sove enn å spise. Tar vi til oss av ordet, så er det mest for å diskutere det og dessuten til å slå medtjenerne med.

Det som vi er mest interessert i, er særlig religiøs politikk; menighetspolitikk, samfunnspolitikk og pastorpolitikk.»

Ulydighetens kjellerleilighet

I den fjerde, *Ulydighetens kjellerleilighet*, bor alle de kjærlighetsløse, de som holder på med å kreve av andre det de ikke har selv, og som ofte lar sin vrede gå ut over Abel fordi Gud ikke kan se vennlig til deres offer. Likesom Sauls ulydighet så å si hang utenpå ham, så er tilfellet også med disse. Man kan ikke stole på dem engang, selv om en har en elskverdig gjetergutt til å spille på harpe, så følelsene berøres. For rett som det er, kommer det et vulkansk utbrudd fra deres indre, og sverdet som de har, settes i veggen over gjeterguttens.

Etter at Saul en tid hadde bodd i Seiviskhetens leilighet, flyttet han – da han sparte Agag og alt kveget – inn i denne kjellerleiligheten (1. Sam. 15:14). Der bodde det gamle Guds folk når det glemte Gud, og ofte flyttet de ikke ut igjen, uten gjennom store, harde straffedommer.

På grunn av ulydighet, er ofte menighetskassen tom. På grunn av ulydighet, er ofte bedehuset tomt. På grunn av ulydighet, står alt stille. På grunn av ulydighet, holder ofte predikanten en dårlig preken. På grunn av ulydighet, sover tilhørerne. På grunn av ulydighet, er sjelen fredløs. På grunn av den forferdelige trølddomssynd, blir ofte den ytre tjeneste i religionen mer en komedie enn en virkelig tilbedelse av Gud.

Mistenksomhetens bekvemmelighet

Den femte, *Mistenksomhetens bekvemmelighet*, har mange, små rom. Det finnes mange som ønsker å bo der, fordi de i sitt indre liv har en del smårom som ikke er renset. Deres største nytelse, er å mistenkeliggjøre andre fordi de kjenner og vet at det er så mye mistenksomhet hos dem selv. Finner de en kvinne eller mann som er falt i en eller annen synd, så er det en riktig storfangst, når de kan føre et slikt menneske frem på skueplassen. De søker nemlig

ved andres svakheter å dekke over sine egne.

Du vil ofte finne mennesker, som er strenge mot en synd de selv lever i, særlig hvis det gjelder personer som ikke er etter deres eget hode.

For en mistenksom person er glade kristne, like ille som Kristi blod er for Satan. Han så gjerne at intet menneske visste om soningsblodet, for da fantes det heller ingen som var frimodige i Gud.

Vår velsignede Herre og Frelser, har gått for å berede et sted for sine, og det er nok mange ting i den kommende verden om hvilke vi kan si som dronningen sa: «Det halve var ikke fortalt meg.» Men jeg tviler på at Han har beredt noe sted for de mistenksomme. I tilfelle de kommer dit, da gleder jeg meg over at det er mange rom, og jeg håper å få være i et hvor jeg slipper å være sammen med den slags mennesker.

Det er forferdelig i en menighet hvor det finnes mange som er «begavet» med et å være mistenksom. Selv om det finnes flere ærlige mennesker, er det nesten umulig å peke på et eneste som ikke er gjenstand for mistenksomhet. Sier en til den mistenksomme fru *Skakksynt*: «Nei og nei, hvor han bror Truls er en snill bror, en elskelig kristen», så svarer hun: «Å ja, han er vel en kristen, men, men? – ja, De forstår jeg kjenner ham, – ja da! – Ja, De forstår, det er ikke noe beviselig, men? Ja, jeg har nå mine egne tanker, jeg da.» – En kan forsøke å regne opp den ene etter den andre, men fru *Skakksynt* mistenker alle. Det finnes ikke en eneste, uten at det er et «men». Jeg har hørt om en mann som skulle møte en predikant på stasjonen, og idet de gikk til mannens hjem, spurte predikanten hvordan det sto til med de kristne på stedet. Mannen sa: «Å jo, det er nå engang sånn og sånn da. Det står dårlig til med alle, unntagen meg og broren min. Og skal jeg være ærlig, så må jeg si at det ikke er så bra med han heller.» Han burde gifte seg med fru *Skakksynt*, for hun er enke. Hennes mann, her *Skakksynt*, døde nemlig av kritikkfeber for flere år siden.

De mistenksomme har alltid en dårlig tro, fordi de har sin tro på religionen gjennom andre, *ikke gjennom Bibelen*. Når de så har dårlig tro på andre, kan en tenke seg at troen blir svært liten hos dem selv. Det er umulig å få gjort noe med dem. De har sin mistanke om alt og alle. Det eneste de kan, er å drive mistenksomhetens misjon, og så til slutt å dø i en forferdelig mistenksomhet. Over deres grav kunne en sette: *Herunder hviler støvet av et mistenksomt menneske, som alltid levde på skyggesiden av livet, idet det anså alle for å være mistenksomme og hele livet for å være mistenksomt. Ja, selv døden var mistenksom!*

Nå hviler dette mistenksomme støv, tre alen under jorda, og alt er mørkt der nede.

Å, så mørkt!!

Takk, kjære Gud, at det er liv og lys i din underbare frelse!

Liv og lys som gjør livet til en sang og graven til bare en skygge.

Men er ikke denne artikkelen skrevet på skyggesiden?

Liv og varme

Den er ikke skrevet i *skyggen*, men om *skyggene*. Om det skulle skrives flere bøker, kom jeg ikke til å skrive om det mørke, men om det lyse. Og om det lyse i kristendommen, kan en skrive mye og ikke gå trett. Det er ikke min natur å bo i skyggen, selv om det er nokså varmt i sola. Jeg elsker liv og varme, for i det ble jeg født. Jeg ble åndelig født i en metodistmenighet, som hadde en predikant som når han preket, skrek adskillig høyere enn jeg gjør. Og en gang da en mann hadde sovnet på første benk i kirken, slo han i plata på prekestolen så den ble kløyvd i to. En gang talte han om Sodomas ødeleggelse, og da han kom til det stedet hvor det fortelles at Herren lot det regne lid fra himmelen, skrek han: «Brann! Brann! Brann!» Og for hver gang han skrek «Brann!» blaffet lampene på prekestolen av lufttrykket. Noen gamle kvinner i kirken besvimte, og politiet stanset på gaten utenfor, og lurte på om det virkelig var brann. Det var brann, men ikke materiell. Denne predikanten hviler nå i sin grav, og han har hvilt der i mange år. Jeg satt en dag og tenkte på storheten i det å være en kristen, og jeg tenkte: Undres på hvor min åndelige far, som en sier, ligger begravet. Jeg fikk nesten trang til å legge en krans på grava hans, for han vant mange sjeler for Herren, blant andre meg. Han var nok ikke moderne religiøs, men en god menneskefisker.

Gud skal ha æren og prisen for alt!

Og Gud være takk fordi han fødte meg i ilden, derfor trives jeg ikke i asken.

Dette var den siste artikkel i serien «Hindringer for fremgang». Artiklene er hentet fra Severin Larsens bok «Hvorfor den kristne menighet ikke har mere fremgang», som utkom 1913. Vi vil sikkert komme tilbake med andre artikler skrevet av Severin Larsen her i «Hvetekornet.»

FEVIK VIDEOSERVICE

presenterer:

UFC-koden 7 037714 03107

Du bruker 666 systemet alt nå!
Får du det snart på hånden eller i pannen?
Budskapet alle spør etter –
NÅ PÅ VIDEO:
Svein Andersen: Åpenbaringen 13.

666

Tilgjengelig på alle videosystemer.

Pris kr 230,- pr. stk.

VHS BETA VC 2000
Fevik Videoservice, 4870 Fevik. Tlf. 041 47 916

Navn: .....

Adresse: .....

Tekst:
Leif
Jacobsen

Hvordan Menigheter vokser

1980-årene er blitt kalt menighetens ti-år.

Vi opplever en ny bevisstgjøring for vekst i den kristne menighet. Fra forskjellige kanter av verden, mottar vi rapporter om kraftig vekst i Guds menighet, og undervisningen innenfor dette felt, gis stor prioritet. Det er ikke lenger uvanlig å høre om menigheter på titusener medlemmer eller mer, mens andre menigheter kan vise til vekst i siste ti-år, som er eventyrlig.

I noen artikler her i Hvetekornet i tiden fremover skal vi se hvordan menigheten vokser. Er det noe felles særtrekk? Er det noen hemmelighet bak dem?

Gud vil vekst

Gud vil vekst. Gud skaper liv, og alt liv må vokse og utvikle seg, ellers dør det. I alt Guds skaperverk er det variasjon og utvikling. Hvor mye mer i det ypperste Gud har dannet, nemlig menigheten.

Jesus fremsatte flere lignelser om Guds rike, som alle hadde til hensikt å understreke at Gud vil vekst. I lignelsen om sennepsfrøet, forteller Han om det lille og menneskelig sett uanseelige frøet, som utvikler seg og blir til et tre, som gir plass for himmelens fugler. I lignelsen om surdeigen, forteller Jesus om den lille deigen som gjennomsy-

re alt melet, og gjør at det som til å begynne med var smått, influerer på sine omgivelser og forandrer dem. I lignelsen om kongesønnens bryllup, startet ikke bryllupet, før bryllupssalen var full. I lignelse etter lignelse ser vi det samme poeng. Gud vil at evangeliet skal nå ut til flest mulig, og at Guds rike skal vokse.

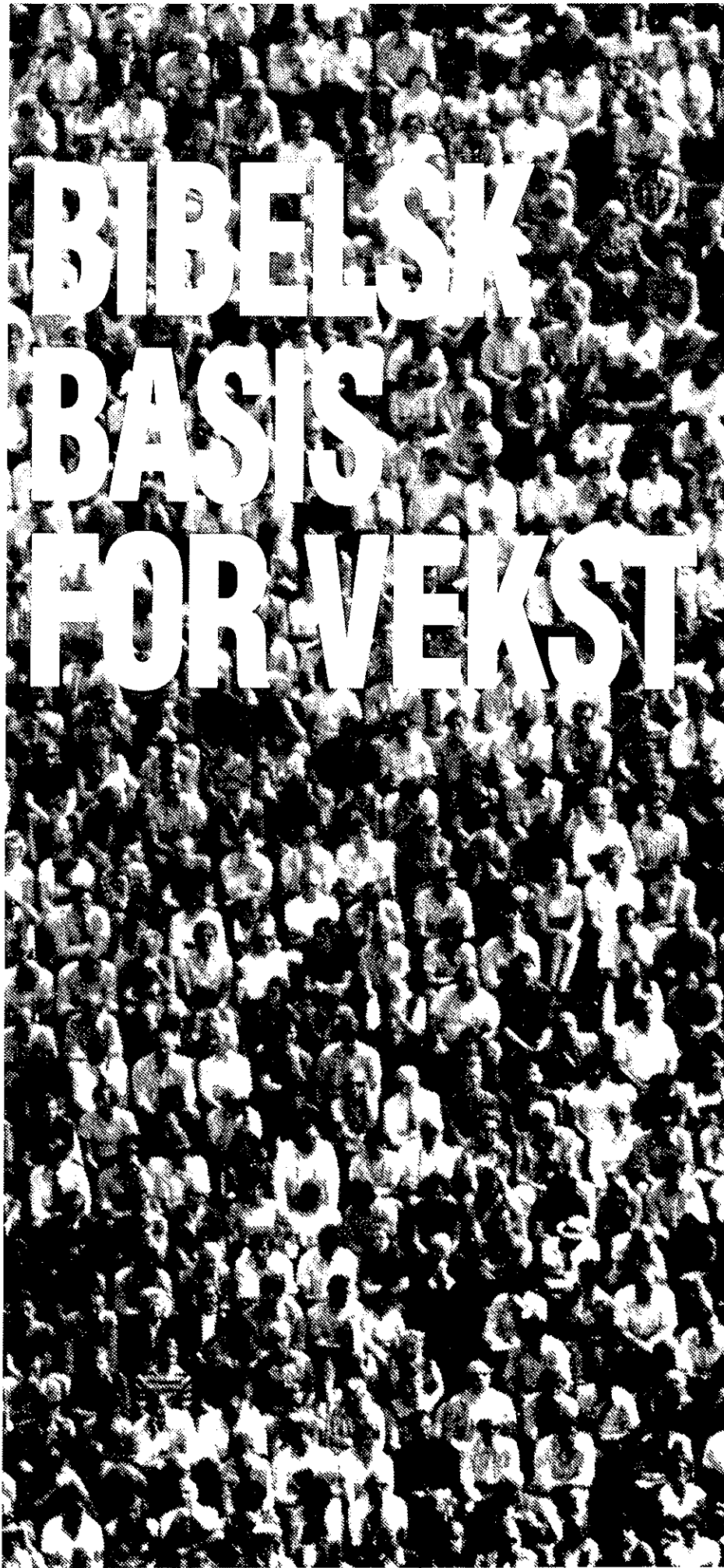
Helt klart og tydelig, forteller Jesus i misjonsbefalingen at Gud vil vekst. Hele verden var målet for disiplenes misjonsvirksomhet. Jesus sa klart og tydelig at Han ville at *alle mennesker* skulle bli frelst, at *alle* skulle bli Hans disipler og at *alle* skulle

undervises i Jesu lære. Det sier seg selv, at skal denne misjonsbefalingen fullbyrdes, må en enorm vekst finne sted i vår generasjon. Det gjør det da også i dag. Guds menighet rundt hele jorden, opplever en fremgangstid og en veksttid, som er enestående. Men utfordringene er store, og målet ligger langt fremme.

I Apg. ser vi denne vekstkraften i evangeliet omsatt i praksis. På pinsedagen leser vi i Apg. 2, at tre tusen mennesker ble frelst på en dag og lagt til Guds menighet. Leser vi videre i den samme boken, ser vi i kap. 4:4, at mange av dem som hadde hørt Ordet, kom til troen og at tallet bare på mennene, ble omkring fem tusen. Det står om skarer som ble frelst. Det står om hoper som ble frelst. Ja, i Apg. står det endog om hele byer som omvendte seg til evangeliet. Det skjedde i Lydda og Saron (Apg. 9:35) Veksten i den første kristne menighet, hadde ikke sin årsak i disiplenes anstrengelser, men i det faktum at Herren virket med og stadfestet Ordet. Disiplene og de første misjonærer, Paulus, Barnabas og alle de andre, hadde forstått at Gud vil vekst. Dette tok de konsekvensene av i sin iver, og de opplevde veksten like for sine øyne.

Det er viktig at vi har en bibelsk basis for menighetsveksten. Det er viktig at vi ser at Gud vil vekst, så vi ikke tror at Guds menighet er dømt til å være liten, og at de kristne er dømt til å være få. Jesus sier riktignok: «Hvor salig er den lille flokk». Det er også sant at den veien som går til himmelen, er smal, og at porten inn i Guds rike er trang. Korset vil alltid være et anstøt for verden, som majoriteten vil forkaste. Men allikevel

**NY
SERIE**

må vi ikke se bort fra, at når «opptellingen» skulle skje i himmelen, kunne ikke Johannes finne et tall som var stort nok på den skaren som var kommet hjem. Han skriver om en skare som ingen kunne telle.

Vi slår altså ettertrykkelig fast, at det normale for Guds menighet, er at den vokser, og at Guds klare vilje er at evangeliet skal utbre seg med kraft.

Sammensatt fenomen

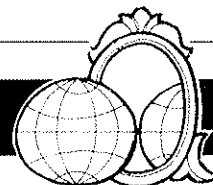
Om du studerer menigheter som vokser i dag, vil du bli overrasket over hvor ulike mange av dem er. Du finner «karismatiske» menigheten som vokser. De vokser, fordi de legger vekt på åndens åpenbarelse, under og tegn og spontanitet i møtene. Andre menigheter som vokser, kan ha et helt annet særpreg. De er konservative, nesten antikarismatiske, og de gir lite rom for det man kan kalle «åndelige uttrykk» i møtene. De vokser, fordi de forkynner Guds ufeilbare Ord. Noen menigheter som vokser, samles i fine kirkebygg som er tiltrekkende rent menneskelig. Andre menigheter som vokser har ikke kirkebygg i det hele tatt, men samles rundt omkring i hjemmene. Det er derfor viktig, at vi legger merke til at kirkevekst er et sammensatt fenomen. De menigheter som vokser, kan altså være preget av stor innbyrdes ulikhet. Men de har likevel et fellestrekk. De har «funnet tonen» i det Gud vil si i dag. De fyller behovet til de mennesker de skal tjene. De er spesialisert for den sammenhengen de står i. I det hele tatt greier de å formidle evangeliet til nåtidens mennesker på en måte som blir forstått og tatt imot. Ettersom evangeliet er så mangfoldig, og mennesker og samfunn så ulike, er det bare naturlig at de menigheter som vokser blir ulike.

Det er allikevel fellestrekk som de fleste voksende menigheter har. Det skal vi se nærmere på i en senere artikkel.

Det er viktig å legge merke til at menighetsvekst ikke er noen enhellig sak. Du kan altså ikke ta et mønster fra en menighet, og overføre til et annet sted, å regne med å se de samme resultatene. Ønsker du vekst i din menighet, må du gå inn for Herren i bønn og innvielse, og be om Hans visdom og veiledning til hvordan menigheten skal bygges på ditt sted. Det finnes ingen billig snarvei til kirkevekst. Det er nemlig bare én som bygger menigheten og gir vekst. Det er Gud selv. Derfor må *Han* være hovedpersonen i all vekst. Og skal *Han* få bli det, må *Han* bli hovedpersonen i ditt liv og i din tjeneste. Derfor begynner veksten med bønn, innvielse og å søke Herrens tanker og Herrens veier.

Neste gang skal vi se nærmere på fire forutsetninger for vekst.

På bønnemøte med Reagan

Under en evangeliseringsreise i vest nylig, fikk jeg anledning til å delta ved verdens største frokost-bønnemøte i Washington. Møtet som ble arrangert av kristne kongressmenn og senatorer, var viet forbønningstjeneste for landets styresmakter, spesielt president Reagan, som også selv var tilstede.

Aldri før har jeg vel kjent meg mer som «en spurv i tranedansen», enn i denne fullsatte spisesalen, som rommet 3700 gjester. I tillegg til representantene fra det Hvite Hus, var det samlet generaler, admiraler, rådsdelegater og direktører av alle slag. Ett hadde vi likevel felles: Vi var her for å tilbe Kongenes Konge.

Etter at ulike talere hadde hatt ordet, og lovsang og forbønn hadde fått sin plass, ble det mot slutten presidentens tur til å bestige talerstolen. Stillheten var absolutt da han begynte sin tale med denne ærlige bekjennelse:

«Da jeg for en tid siden fikk vite at jeg skulle tale på dette møtet, ble jeg urolig.» Reagan fortsatte med å fortelle hvordan han som ellers ikke pleide å mangle ord, ikke hadde kommet på noe verdifullt å si. Da ba han Gud om hjelp, og dagen før møtet kom bønnesvaret i form av et brev fra en ukjent medborger. I frykt for en atomkrig ville denne personen meddele presidenten en sann fortelling fra tidlig kristen historie. «Denne beretningen beviser bønnens makt og kraften i Jesu navn», sa Reagan som hadde valgt å gjøre denne historien til sin preken:

«En munk som levde i stadig bønn og meditasjon ble en dag bedt av Gud om å forlate alt og reise til Roma. Lydig ga han seg i veg. I Roma ble han ledet til å besøke Kolosseum, der kristne på den tiden led martyrdøden for gladiatorernes spyd og sverd, til folkemassens begeistring. Munken satte seg øverst på tribunen. Snart hørtes en svak mumling: «Slutt i Jesu navn!» Om og om igjen gjentok munken disse ordene. Til slutt reiste han seg, og som i transe begynte han å gå ned mot arenaen. Alles øyne var rettet mot ham idet han klatret over sperringen og gikk inn i det blodige spillet. Da munken segnet om i sitt eget blod, kunne alle høre hans siste ord: «Slutt i Jesu navn!» Da skjedde noe merkelig. Den ene etter den andre forlot tribunen. Snart var hele Kolosseum avfolket. Etter den dagen, ble det aldri mer holdt noe gladiatorspill der.»

Det ble en pause. Vi var alle grepet av fortellingen. Også mannen bak talerstolen, mannen som så mange forbinder med en stolt verdenshersker, var synlig grepet da han fortsatte: «Det eneste jeg kan og vil si her i dag, er å istemme denne munkens ord, slutt i Jesu navn!»

Nå var dette bønnemøtet spesielt arrangert for Amerikas president, men la oss heller ikke glemme å be for styresmaktene i øst. Beretningen om denne munken, forteller at vi også i dag kan skape historie, om vi bruker kraften i Jesu navn.

Sigvard Wallenberg

Den kristne ambassade i Jerusalem

– Rykket inn da andre trakk seg ut.

I likhet med de fleste prosjekt av varig betydning, vokste den Internasjonale Kristne Ambassade i Jerusalem fram fra en manns visjon. J. W. van der Hoeven som på denne tiden var bosatt i Israel, hadde allerede dannet et fellesskap av kristne under mottoet: «Trøst Hans folk». De så det også som sin oppgave å være en røst som ledet andre kristne til å støtte Israel.

I begynnelsen av 1980 ble en ny dør åpnet for den opprinnelige drømmens oppfyllelse. Det skjedde ved at regjeringen Begin avsto arabernes krav om tilbaketrekning, samtidig som de sto fram og proklamerte Jerusalem som «Israels evige hovedstad». Resultatet ble en nesten enstemmig protest verden over. Alle nasjoner trakk sine ambassader ut av Jerusalem. Noen flyttet dem til Tel Aviv, andre fjernet seg fullstendig fra Israel. Det jødiske folk kunne ikke annet enn å oppfatte dette som et nytt tegn på forømmelse.

Van der Hoeven og hans venner så dette som en oppfyllelse av profetien i Sak. 14:2, at i de siste dager skal alle nasjoner snu Israel ryggen. Samtidig vokste deres lengsel etter å støtte dette folket. De samlet seg i bønn til Herren, og budskapet de fikk var at de skulle bygge en ambassade som skulle representere verdens kristne.

Få måneder senere åpnet ambassaden. Mer enn tusen kristne fra 23 nasjoner var samlet for å uttrykke sin støtte og kjærlighet til Israel. Borgermesteren i Jerusalem var hovedtaler under høytideligheten, og sammen med flere andre av Israels ledende stats tjenestemenn ønsket han ambassaden velkommen. Han var dypt beveget og sa blant annet: «De ambassadene som forlot oss representerte bare regjeringer... dere representerer folket. «Israels øverste rabbi uttrykte det slik: «Deres solidaritet betyr uendelig mye for oss. Vi ser dere som en del av oppfyllelsen av den profetiske visjon i Sak. 14. Må Herren velsigne dere fra Sion!»

Da ambassaden startet, besto staben av sju mennesker. I dag teller den 28 frivillige, fra ti forskjellige land. I 20 land har man underkontorer, som samarbeider med ambassaden. Økende økonomisk støtte gjør at virksomheten stadig ekspanderer.

Ambassaden jobber med klart formulerte målsetninger:

– Å vise omsorg for det jødiske folk og staten Israel og på den måten oppfylle Es. 4:1, «Trøst, ja, trøst mitt folk, sier deres Gud.»

– Å oppmuntre alle kristne til å be for Israel.

– Å være et senter hvor kristne fra hele verden kan få informasjon om hva som skjer i Israel.

– Å stimulere kristne ledere, kirker og organisasjoner til å ha effektiv innflytelse i sine land på Israels vegne.

– Å starte eller støtte prosjekter i Israel for å fremme velferd for alle som bor der, uav-

hengig av rase, bakgrunn eller religion.

– Å bidra til forsoning mellom arabere og jøder.

En del kristne tar avstand fra å gi støtte til en sekulær stat. Til dette svarer ambassaden: «Kristen støtte til Israel, betyr ikke at hvert vedtak regjeringen gjør er akseptabelt. Vi kristne må vokte oss for å sette perfektjonistiske og overmenneskelige standarder. Vi skal ikke trøste Israel fordi Israel er perfekt, men fordi Gud befalte det.» Gjennom arbeidet i ambassaden har man også opplevd at den konkrete kjærlighet og omsorg som har blitt vist Israel, har ført det jødiske folk nærmere Gud og åpnet en vei for evangeliet. Mange har allerede blitt frelst.

At ambassaden er av betydning for Israel, er det ingen tvil om. Tidligere statsminister Begin var selv tilstede ved en av festsamlingene, hvor han ble møtt av en skare av mer enn 4000 kristne fra 30 nasjoner. Med løftet hender uttrykte de sin støtte og kjærlighet til ham, hans nasjon og hans drøm. En måned senere var statsministeren i USA. Her stilte en reporter ham følgende spørsmål: «I lys av verdens opprømspolitikk og det fakta at mange nasjoner i dag vender Israel ryggen, føler dere ikke dere alene?» Begin svarte: «Der finnes millioner av kristne verden over som står med Israel.»

Fra Charisma

Kornavtale åpner dør for evangeliet

«Manna» fra Amerika har åpnet døren for fire store evangeliseringskampanjer i Polen neste år. «Denne enestående muligheten til å spre evangeliet blant dette lidende folket er et resultat av den rikelige kornhøsten i USA», sier pastor Bonnke, som selv er invitert til å være taler ved kampanjene.

Initiativet kommer fra kristne bønder i USA. De samlet overskuddet av sine avlinger og tilbød Polen dette – på to betingelser. Den første var at det mellom mai og september neste år skal utvikles fire evangeliseringskampanjer i landets største sportsarenaer. Den andre var at halvparten av fortjenesten fra hveten fikk brukes til å kjøpe Bibler til det polske folk. Myndighetene har sagt ja til tilbudet. (Og dermed får også Polen del i hvetekornets velsignelser...)

Pastor Bonnke som ved flere anledninger har gjestet Europa, ser fram til arrangementene med stor optimisme. Han forteller at han i det siste har merket en helt ny åpenhet for evangeliet her, spesielt blant de unge.

Fra «Christ for All Nations»

Ingen forsoning

– Tror du på en fullstendig frigjøring (av Palestina), eller på en stat på Vestbredden?

– Det er intet hjemland dersom det deles. Hjemlandet er hele hjemlandet. Derfor må hele Palestina frigjøres totalt. Men vi har ingen innvendinger mot en frigjøring av en del av hjemlandet, slik at vi kan opprette en nasjonalmyndighet der. Men dette forutset-

ter at det ikke vil bli noen forsoning, eller anerkjennning av Israel ... Vi har forpliktet oss til dette i vårt charter, som sier «ingen forsoning, ingen anerkjennning og ingen forhandling».

- Tror du på en sekulær stat? Vil dere kaste ut jødene?

Nei, ikke jødene som var tilstede i Palestina. Men de som emigrerte til Palestina da Israel ble til er ikke palestinere. De må vende tilbake til de land de kom fra. De er statsborgere av Europa - Frankrike og Storbritannia.

- Er Yassir Arafat avhengig av penger for å føre sin politikk?

På den nåværende tidspunkt er penger hans eneste våpen. Han gir ut millioner til gerilja-soldater, fremtredende personer, ordførere, befolkningsstammer. Saudi Arabia gir ham hundrevis av millioner for å korrupere, og ikke utvikle revolusjonen. Dette fremkommer ikke i regnskapet. Det dreier seg om mye mer enn offentlige bidrag.

Abu Musa, opprørsleder i PLO
til den engelske dagsavis
Guardian 4.7.83.

Samfunnsbladenes dekningsprosent

Frikirkens blad Budbæreren, har 4200 abonnenter. Sammenholdt med antall medlemmer i fullt medlemskap i Frikirken, blir dekningsprosenten 56. Som en god nummer kommer Misjonsbladet, organ for Misjonsforbundet, med 3560 abonnenter og 44 %. Baptistenes blad Banneret har 2300 abonnenter, det vil si 36,5 %, mens tallene for Pinsebevegelsens blad Korsets Seier er 10 750 og 35 %. Metodistkirkens blad Kristelig Tidende opererer med 2050 abonnenter og en dekningsprosent på 29,7.

«Budbæreren»

Ny arkeologisk park i Jerusalem

En ny arkeologisk park er innviet i Jerusalem. Den inngår i en serie parker som ligger som et grønt belte rundt den gamle bydelen, men med sine 40 mål skiller den seg likevel ut som Jerusalems viktigste arkeologiske funn. Stedet er et resultat av 15 års utgravninger, og den avdekker ikke mindre enn 2500 år av byens historie. Det vil si at 25 forskjellige historiske perioder er representert.

En tur rundt i parken, som forøvrig ligger 30 meter under dagens overflatenivå, går gjennom gater og trappeganger, forbi hus og palasser helt fra Salomos tid. Her er bysantinske hus med mosaikkgulv og ruiner av gigantiske Omayyad-palasser fra den islamske perioden. Fra Serubabels tid finnes rester av utskjærte steingraver hvor tempelbesøkende foretok rituelle renselsesbad. Korsfarernes tid representeres ved et høyt tårn, som ligger like ved tempelfjellet og gir utsikt over hele parken.

Sammen med disse arverdige ruinene fra Jerusalems storhetstider finnes også rester som minner om ødeleggelse og nederlag. Ved foten av tempelfjellet ser man svære murblokker og kvadersteiner som en gang var en del av jødernes helligdom. Nå ligger de der som et taust vitnesbyrd om de kolossale herjinger som fant sted under den romerske okkupasjon av byen i år 70.

Noen meter høyere ser man likevel noe som skaper en motvekt til dette inntrykket. En av Jerusalems innbyggere fra det 4. århundre var nok fylt av håp da han risset inn de hebraiske ordene på tempelbergets røffe stenvegg: «Når I ser dette skal deres hjerter fryde seg, og deres ben skal gro som det grønne gress.» (Es. 66:14)

Oral Roberts' «umulige» drøm

Han har godt kjennskap til tvilere, spottende kynikere - og venner som svikter. Hele hans liv har vært en stor utfordring, en invitasjon til skepsis. Allikevel, i dag står han midt i et universitetskompleks til 250 millioner dollar og ser ut over City of Faith (troens by) til 150 millioner dollar, og han proklamerer at Gud vil gjøre det mulig for ham og hans kolleger å gjøre et gjennombrudd i arbeidet med å finne fram til et middel som vil føre til helbredelse av kreft.

Da han var i tenårene, holdt han på å dø av tuberkulose. Han ba, andre ba - og Gud helbredet ham. Da han var barn, stammet han, og han ble erdet nådeløst av andre barn. Men hans mor fortalte ham at en dag ville Gud helbrede tungen hans, og han ville bli forkynner. Og han er i sannhet blitt en av de mest berømte forkynnere i dette århundre. Og ved hjelp av TV, blir han hørt og sett av millioner, søndag etter søndag, hele verden over.

Oral Roberts sier om sitt arbeid, at noe langt mer enn vanlige ambisjoner er involvert. Han har mottatt klare visjoner, umiskjennelige ordrer fra Gud. Enhver som preker på en så enkel, likefram måte i denne vantro tidsalder, må bli møtt med tvil og latterliggjørelse - og det har også skjedd med Roberts. Men ikke noe av dette har holdt ham fra å fortsette med det arbeidet han føler han er kalt til å gjøre, herunder byggingen av City of Faith - og letingen etter et behandlingsmiddel mot kreft.

Hva han allerede har utrettet ved hjelp av sine medarbeidere, fjern og nær, kan bare betegnes som en serie mirakler. Ikke det at Roberts er overrasket. Han tror at Gud er kilden til mirakler for alle, men ikke gjennom mystikk eller guddommelige luner. Mirakler, er han overbevist om, kommer ved bønn og tro og massevis av oppfølging når det gjelder bønn og tro.

Roberts har selv opplevd det mirakuløse flere ganger i løpet av sine 65 år. Han ble helbredet for talefeil, helbredet fra en fryktelig sykdom, og han slapp såvidt unna kula fra en involvert mann som ville drepe ham. Det sistnevnte miraklet, som skjedde i et møtetelt på nordsiden av Tulsa i begynnelsen av hans tjeneste som evangelist i 1947, vakte nasjonal oppmerksomhet, og flokken av tilhengere bare vokste.

Hans tjeneste, med hovedvekt på helbredelse ved tro, bragte talløse rapporter om fysiske mirakler. Men det kom også beskyldninger om bedrageri, forfalskninger, og en grusom utnyttelse av syke, forkrøplede og døende.

Oral Roberts, har alltid understreket at han ikke har noen personlig kraft til å helbrede. Men han sier alltid at gjennom bønn og ekte tro fikk han oppleve sann helbredelse, selv for de mest håpløse tilfeller - og det kan skje i dag som det gjorde på Jesu tid.

Selv om noen leger angrep ham for å motarbeide vitenskap, medisin osv, har Oral Roberts forsikret igjen og igjen at han tror på medisinsk forskning, og at han er overbevist om at all helbredelse kommer fra Gud, samme hva og hvem instrumentet måtte være. I sin tjeneste har han samarbeidet med psykiatriske og medisinske spesialister som har sett på ham, ikke som en forræder mot eller en fare for deres profesjon - men som en akseptert medarbeider. Det er samarbeidet mellom toppmoderne medisin og hengiven, trosfylt bønn, som danner grunnvollen for City of Faith-hospitalet og det medisinske forskningscenteret.

Den gamle media-karikaturen av Oral Roberts som en overspent, gammeldags troes-helbreder har gradvis bleknet. Gjennom lange perioder med fiendtlig behandling i mediene og av andre kritikere, bestemte han seg for lenge siden, at han ikke ville svare igjen. Ikke én gang har han tatt til motmæle.

I dag er problemet litt annerledes. Nå er det sentrale problem å svare skeptikerne som sier: «Det er ugjørlig».

Oral Roberts Universitet og City of Faith er håndfaste beviser på hva som kan utrettes ved tro, hardt arbeid og giverglede.

Ta f.eks. universitetet. Lenge før byggingen begynte i 1962, fikk Oral Roberts idéen om å starte et nytt universitet, grunnfestet i den kristne tro. Han delte denne visjonen med medlemmer i familien og pekte ut tomte utenfor byen. Han ba en av sine unge evangelistbrødre, Carl Hamilton, om å ta doktorgraden i filosofi, slik at han kunne ha de nødvendige kvalifikasjoner til å lede den påtenkte institusjonen.

Roberts' viktigste utrustning er en rask hjerne, en hunger etter kunnskap, stor nysgjerrighet og stor evne til å kommunisere - dessuten fullstendig overgivelse, tro og vilje.

Han bygget universitetet fra grunnen av, og hadde ikke noen menighet bak seg, selv om han som metodist hadde dette kirkesamfunns fulle støtte. Han ble heller ikke hjulpet av noen multimillioner. Og hans hjemby, Tulsa, hadde allerede det respekterte Tulsa-universitetet. Allikevel, hans suksess når det gjelder å skaffe penger til bygningene, ansette folk og sette i gang de forskjellige opplæringsprogrammer, har vært fenomenal. Pengene kom stort sett fra folk som hadde hørt ham tale tidligere. Fra 1975 til i dag har han startet barnepleierskole, teologisk seminar, utdannelse innen forretningsadministrasjon, tannlege- og medisinsk studium. Det undervises også i jus og en rekke av de tradisjonelle akademiske disipliner.

På tross av all sin drømming, har Oral Roberts bevist at han er en dyktig administrator. Han insisterte fra begynnelsen av på at alt skulle betales etter hvert. Bortsett fra et par hybelbygg for studenter, som er fi-

«The City of Faith Medical Center» har bl.a. et 60 etages klinikk, 30 etages hospital og et 20 etages forskingssenter, som spesialiserer seg i kreft og hjertesykdoms forskning.

nansiert med lav-rente lån fra regjeringen, er alle bygningene betalt etter hvert av midler som er kommet inn.

Han utmerker seg også ved to andre egenskaper som man ser etter i gode ledere: Han er dyktig til å bygge opp et administrativt team og til å delegere autoritet til nøkkelpersoner. Men bak all denne dyktigheten, ligger en sterk tro på alt det han er overbevist om at Gud har kalt ham og hans team til å utføre.

Av alle Roberts' visjoner, har den mest utrolige drøm vært det store, ultramoderne helse- og medisinske forskningssenteret. Denne City of Faith-idéen kom til Roberts i kjølvannet av en familietragedie – hans eldste datter Rebecca og hennes mann, Marshall, omkom i en flystyrt.

På leting etter fred og utløsning for sorgen, reiste Roberts inn i ørkenen. Der kom det et budskap til ham, høyt og klart. Det var delvis en gjentakelse av det kallet han hadde fått 30 år tidligere, da han hadde fått ordre om å gå inn i tjenesten med å helbrede de syke, både på kropp, sjel og ånd. Essensen av dette siste kallet, var å skape et «nytt og annerledes medisinsk senter» hvor «helbredelsesstrømmer fra bønn og medisin vil flyte sammen», hvor «hver lege, hver sykepleier, hver sjel som ber, må være i harmoni i helbredelsens tjeneste». Sammen med denne visjonen kom et budskap om at han med kraft skulle gå inn i forskningen for å hjelpe til med å finne et middel mot kreft og andre dødbringende sykdommer.

Det har ingen hensikt å detaljbeskrive alle argumentene og menneskelagede barrierer som umiddelbart reiste seg, men her er noen: «Tulsa trenger ikke flere sykehussenger. Kostnadene vil bli uoverstigelige, du kan ikke få tak i alle de pengene. Oral Roberts Universitet holder akkurat på med sin medisinske skole. Det er ikke rom for et slikt storslått prosjekt nå. Medisinsk forskning skulle være reservert etablerte, prestisjefylte vitenskapelige institusjoner.»

På tross av alle skuffelsene, begynte grunnarbeidet for City of Faith i 1978. I 1981 var det første byggetrinn åpnet. Skritt for skritt fortsetter arbeidet.

City of Faith-hospitalet, er et 30-etasjers tårn med pasientrom gruppert i 2-etasjes avdelinger rundt et atrium. Hver av disse områdene har sin egen dagligstue, kontrollstasjon og bønnekapell. Det er et rom for en sykepleier for hver 6. pasient.

Hvert rom er planlagt og møblert for å være så behagelig, effektivt og koselig som mulig. Alle gulv har tepper. Vegger, gardiner, sengetepper og andre tepper er i myke, behagelige farger. Nattbord, telefoner, lysbrytere og TV-knapper (fjernstyrt) er alt sammen utformet og plassert slik at pasientene skal få mest mulig utbytte av det. Noen rom har divaner som kan bli omgjort til senger for overnattingsgjester. 83 % av rommene er enerom.

Hvordan har vi det så gått med all skepsis og kritikk? En eminent lege, som er i ledelsen for en annen medisinsk skole, gir Oral Roberts Universitet toppkarakter «Du ville aldri kunnet tenke deg at han skulle kunne bygge et universitet, en jus-skole, en sykepleierskole, en tannlegeskoole eller en legeskoole. Han har gjort alt dette, og han har ikke spart på noe for å gjøre det førsteklasses på alle måter. Jeg har ikke studert de andre programmene, det lykkes bedre enn vi i vår vildeste fantasi kunne drømme om. Han har gjort et bemerkelsesverdig godt arbeid.

Det er bedømmelsen fra en verdslig vitenskapsmann som ikke er blant Oral Roberts' vanlige tilhengere.

Når Oral Roberts ser tilbake på 35 års forkynnelse, bønn, arbeid og drøm, når han ser omkring seg og framover, hvordan ser han på alt sammen?

«Da jeg begynte, var det for å bringe Guds helbredende kraft til min generasjon. Kilden til helbredelse er Gud. En lege er et instrument, hans operasjoner og medisiner er instrumenter. Legen kan ikke helbrede noen, men som et instrument kan han samarbeide med Gud, kilden til all helbredelse, og Gud selv vil helbrede. Jeg ber for de syke, men jeg kan ikke helbrede noen. Mine bønner kan ikke helbrede noen, men hvis Gud bruker mine bønner som et instrument, da er bønn av stor verdi. Det vi prøver å gjøre her, er å være det beste instrument vi kan være, og å kombinere det beste innen medisin med de mest helhjertede bønner vi kan be, slik at vi som hans instrumenter kan hjelpe til å gjøre hans arbeid ved å bringe helbredelse til kropp, sjel og ånd til en syk verden».

Oral Roberts, hans universitet og det nye City of Faith er allerede mektige instrumenter i arbeidet med å hjelpe en verden som trenger all den helbredelse den kan få.

Landrum R. Bolling i «The Saturday Evening Post»

Islams stilling forsterkes i Afrika

Man har i den senere tid, konstatert en økende islamsk tendens i de afrikanske stater. Dette har særlig vært tilfelle i de fattigste landene. I Sudan har man nylig innført den islamske straffeloven som borgerlig, og dermed i praksis gjort tilhengere av landets øvrige religioner til borgere av lavere klasse.

I Nigeria ble det før militærkuppet opprettet et eget departement for islamske interesser, noe som ga islam offisiell status. Dette tyder på at daværende president Shagari ville forfremme denne religionen på andres, spesielt kristendommens bekostning.

Den første kvinnelige taleren på verdenskongressen

Når baptistene samles til sin verdenskongress i Los Angeles i 1985, blir det en svensk kvinne som entrer talerstolen: Birgit Karlsson. Hun er av mange tippet som den nye lederen for Baptistsamfunnet i Sverige, skriver Samhällsgemenskap.

Andre talere blir verdenspresidenten Duke McCall, Jimmy Carter og Billy Graham.

Det er første gangen en kvinne taler i slike sammenhenger.

Den 14. verdenskonferansen for pinsevenner lagt til Zürich.

Mer enn 10.000 delegater fra forskjellige samfunn innen verdens pinsebevegelse, er ventet å delta ved den 14. konferansen for pinsevenner. Den vil ta plass i Zürich, Sveits i tiden 2. – 7. juli 1985. Dr. Thomas F. Zimmerman, pinsevegelsens leder på verdensbasis, vil være konferansens formann.

Sesjoner vil bli holdt i Hallenstadion, som tar 11.000 mennesker. Jacob Zopfi, leder for pinsebevegelsen i Sveits, er valgt til konferansens sekretær. Han etterfølger avdøde Eric Dando.

Mer enn 100 land vil sende delegater til konferansen. Dette er den 2. konferansen som legges til Zürich. Den første verdenskonferansen for pinsevenner, ble holdt der i 1947. Konferansens tema vil være «Jesus Kristus, verdens håp».

Zimmerman sier: «Jeg er begeistret over denne betydningsfulle samlingen. Pinsebevegelsen fortsetter sin vekst verden over. Det er rett og slett utrolig hva som skjer gjennom utgytelsen av Den Hellige Ånd.»

«38 år etter at Verdenskonferansen for Pinsevenner ble grunnlagt i Zürich, er det både rett og riktig at vi vender tilbake dit for denne samlingen».

Billy Graham

«Noc historisk hendte på dette sted», sa Billy Graham, da han sto foran Los Angeles traffic court bygning hvor teltet hadde stått under hans første kampanje. Men kunne det være 34 år siden, og kunne evangelisten feire sin 65. fødselsdag? Ja, på begge spørsmål. I forrige uke kunne 1.000 tilhengere og lokale politikere se på, mens Graham avduket en plakett til minne om hans korstog for Kristus som startet i 1949.

Billy Graham preker på sitt første korstog i Los Angeles 1949.

I løpet av den første 8-ukers kampanjen, var det 350.000 mennesker som lyttet til den unge taleren. Mer enn 100 millioner har gjort det samme siden. «Jeg har aldri forandret mitt budskap. Jeg taler bibelen, og jeg taler den med autoritet», sier han med tilsynelatende uforandret kraft. «Jeg føler meg fremdeles som en 20 åring».

Tidligere statsminister Efraim Rios Montt i Guatemala blir nå savnet av mange som tidligere kritiserte ham.

Forskjellige diplomater og kirkeledere sier at vold, inkludert militær vold og opprøyer i byene har spredt seg betrakkelig etter Montt's avgang. Rios Montt, en frittalende kristen, ble avsatt i august 1983 under et militærkupp ledet av tidligere forsvarsminister Oscar Humberto Mejia Victores.

«Christianity Today».

Redaktør blir reisende predikant

Etter 20 år som redaktør for Missions-Standardet, Finlands svenske baptistmission og dets ungdomsforbund's organ, forlater Ernst Jacobsen redaktørstolen og begynner som reisende predikant. Han sier han er glad for de årene han har hatt i denne stillingen, men han kjenner nå at tiden er kommet for andre oppgaver. «Jeg vil være med å bane veg for åndelig fornyelse blandt Guds folk. Egentlig er jeg ingen «god» baptist,» sier Ernst Jacobsen og forklarer: «Jeg vil ikke holde meg i folden, men leve i enhet med alt Guds folk».

Fra: «Missions Baneret».

Patriarkene var late?

«Bibelens helter, patriarkene, var ganske late. Deres idealtilværelse var å sitte under

et tre, samtale og ha det behagelig uten tanke på fremtiden.»

Dette sier den alltid frittalende bibellæreren og redaktøren Torsten Nilsson i et intervju i EFS-Budbåreren. Han mener at bibelen overhodet ikke synger arbeidets pris. Arbeid er et av syndefallets konsekvenser. Ikke en gang Jesus talte om arbeidets velsignelser, han tvert imot opp-

fordret til en viss bekymringsløshet. Muligens kan man hos Paulus møte visse oppfordringer til arbeidsomhet. Han hevder i alle tilfelle at det er et gudfryktig menneskes plikt å arbeide for ikke å snylte på andre. Det var reformatorene som først opptrådte som arbeidsfilosofer og gjorde det til en religiøs dyd å arbeide.

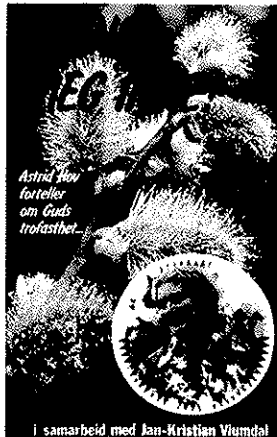
Fra: Missions Baneret

FRA LOGOS

STANS MEG IKKE

Astrid Hov forteller om Guds trofasthet

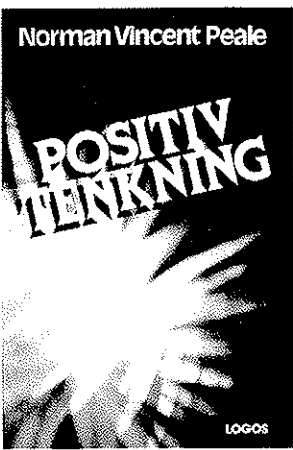
Astrid Hov er en misjonær utenom det vanlige. Gjennom sine snart førti år i Afrika har hun fått erfare at Gud er trofast, og at ingen ting er for vanskelig for Ham. Boka hun her har gitt oss er en mektig inspirasjonskilde for alle som ønsker å oppleve Gud konkret i sitt hverdagsliv. Her får vi være med på alt fra mektige helbredelser til vitnesbyrd om Guds omsorg også for «de små ting» - som kanskje allikevel ikke er så små! Vi får følge Astrid Hov fra hun som ungdom tok de første skritt på troens vei hjemme i Norge, gjennom opphold i Portugal, til hun kommer til Afrika, der hun har tilbragt mesteparten av sitt liv. Hun har levd et usedvanlig rikt og interessant liv, noe som gjør denne boka til spennende lesning og til et mektig vitnesbyrd om Guds trofasthet.

Astrid Hov
Kr. 35,-

POSITIV TENKNING

Begrepet POSITIV TENKNING som du møter i denne boken, tar for seg en spesiell form for mental aktivitet. Det går ut på å forestille seg et ønsket mål i sin bevisste tanke, og så holde fast på dette helt til det synker ned i underbevisstheten, hvor det vil frigjøre utnyttede ressurser. Sammen med tro og bønn og den «ulogiske» praksis det er å takke for bønnesvar før man har mottatt det, arbeider det effektivt og gir store resultater. Når du bevisst og regelmessig anvender dette prinsippet, vil det styrke din tro, din personlighet og ditt forhold til andre mennesker. Det vil gi deg økt styrke til å løse problemer og takle de situasjoner du møter gjennom livet. POSITIV TENKNING forandret Norman Vincent peales liv, og gjennom denne boken vil han vise deg at du også kan anvende dette prinsippet med gode resultater.

Norman Vincent Peale
Kr. 35,-

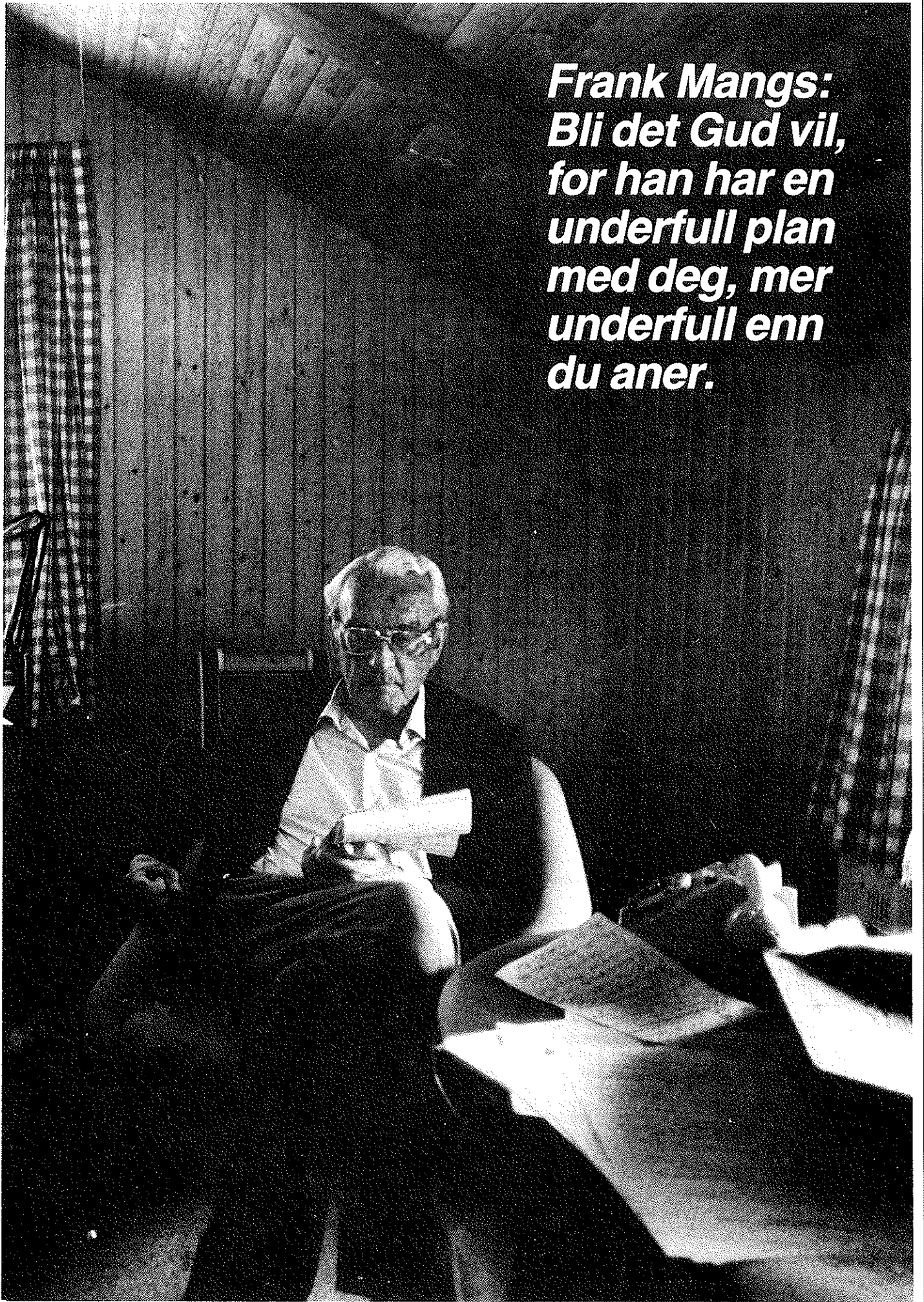
· KJØP DEN HOS DIN BOKHANDLER · ELLER ·

Bestilles fra:

Logos Forlag

Postboks 8, 4480 KVINESDAL
Ordretelefon (043) 50419

**Frank Mangs:
Bli det Gud vil,
for han har en
underfull plan
med deg, mer
underfull enn
du aner.**

GI GUD FRIHET

For en tid tilbake besøkte pastor Frar. Mangs Finland og talte ved flere anledninger i forbindelse med Andreaskyrkans 100-årsjubileum. I et av møtene talte han over emnet «Gi Gud frihet». Prekenen gjengis her.

Uttrykket «gi Gud frihet», fins ikke i Bibelen, men virkeligheten som ligger bak ordene fins der. Vi forstår godt hva det betyr. Gi Gud frihet til:

- Å gi hva han vil. Hindre ham ikke.
- Å si hva han vil. Avbryt ham ikke.
- Å gjøre hva han vil med oss. Hold ikke igjen!
- Å være hva han vil for oss.

Bli det Gud vil, for han har en underfull plan med deg, mer underfull enn du aner.

La deg frelse

I Apg 2:40 sier Peter: – La dere frelse fra denne vrangne slekt.

Frelsen er beredt, fullt ferdig. Den er en fri gave som Gud vil gi til oss. Hindre ham ikke. Rekk ut dine tomme hender og ta imot den frelse som ble vunnet gjennom Kristi blodige død, gjennom hans oppstandelse fra de døde og ved at livets Ånd kom inn i vår verden.

En kveld satt ei ung jente på møtet. Jeg hilste på henne. Hun var med i vår ungdomsvirksomhet, men var ikke frelst. Neste dag da jeg gikk en tur i byen, kom jenta imot meg. Hun hadde et strålende ansikt.

– Når har du blitt frelst? spurte jeg.

– For en stund siden. Du sa, at jeg kan bli frelst ved å ta imot Jesus. Og det har jeg gjort.

La deg forsone

– La dere forsone med Gud. (2 Kor 5:20)

Legg merke til at det var til kristne mennesker Paulus skrev, mennesker som en gang hadde opplevet forsoningens hemmelighet og virkelighet, men som hadde handlet slik at de igjen var blitt uvenner med Gud. Han var ikke deres uvenn, men gjennom et liv i synd var de hans uvenner, og nå gav Paulus dem formaningen. – La dere forsone med Gud.

Bryt med synden! Gå igjen inn i det gode forholdet dere hadde til Gud.

Det samme budskapet har Herren i våre dager til dem som ikke er i et rett forhold til ham.

Han brukte å sitte bak en søyle i kirken. Jeg så hans halve ansikt. Det var mørkt, og jeg gikk ut fra at den andre halvdel var

like mørk. Likevel var han med i menigheten og til og med i menighetens ledelse. Men saken var den, at hans datter som brukte å spille i gudstjenestene, hadde slarvet og var blitt gjenstand for forsamlingsstukt og hadde mistet sin plass ved pianoet. Derfor ble han vrang mot menigheten. Nå trengte han forsoning med Gud og menighet. En kveld han satt bak søylen, hugg Herren tak i ham. Han skyndte seg hjem, vred, men samtidig knust. Han fikk en søvnløs natt. Før pastoren følgende morgen hadde kommet ut av sengen, kom han og bekjente:

– Jeg har vært vrang og vanskelig. Kan du tilgi meg? De to omfavnet hverandre. Men han ville også si noe til menigheten.

Da vi på formiddagsmøtet søndag hadde sunget første sangen, sa pastoren:

Vi har en bror her som har noe å si.

Han gikk fram, sa ikke ett ord til selvsvar, men bekjente sin synd og bad forsamlingen om tilgivelse.

Det ble ikke noe vanlig formiddagsmøte den dagen. Hele forsamlingen bøyde kne og den ene etter den andre bekjente synder for hverandre.

Tekst: Frank Mangs

Foto: Thomas Lindbjer i «Nytt Liv»

Om kvelden hadde ettermøtet bare pågått noen minutter, da jeg så en mann som lå på kne og bad til Gud med to unge menn. Det var han som Gud hadde møtt, og som nå fikk være et redskap i Guds hånd.

La deg forsone med Gud. Pass på at alt er klart, da kan Gud bruke deg til velsignelse.

La deg fylle

Bli fylt av Ånden. Ef. 5:18.

Tenk, at Paulus skrev slik. Han sa ikke:

– Send bud etter pastoren. Eller:

Reis til en eller annen oppbyggelseskonferanse, der det er glohett og be om forbønn så du kan bli fylt av Ånden.

Han mente:

– Når dere mottar dette brevet, så gå innfor Herren og gi Jesus frihet til å fylle dere med sin hellige Ånd.

Det var ikke spørsmål om at de skulle kjempe i bønn og krampaktig be til Gud, men bare gi Gud frihet.

Kan det gå til så enkelt?

En kald vinterkveld havnet jeg i en liten by og tok inn på et svært enkelt hotell. Jeg

fikk et rom i kjellerbygningen. Det var kaldt. Jeg syntes det var utrivelig. Jeg var redd for at bilen ikke skulle starte følgende morgen. Da nådde disse ordene meg:

– Bli fylt av Ånden.

– Ja, Herre, sa jeg, men passer det å komme med det ordet akkurat nå? Men vil du her i kveld gi meg en herlig fornyelse og la en strøm av Den Hellige Ånd flyte gjennom min indre verden, så har du frihet til å gjøre det. Siden sa jeg: «Takk og lov!» et par ganger. Det hadde ikke gått lang tid, før jeg ble fylt av livets hellige Ånd.

Du som kanskje ikke kan sove, men ligger våken om natten, gi Gud frihet til i nattens stillhet å fylle din indre verden med sin Ånd, og gå inn i hans forgårder med takksigelse. Gud vil gjøre deg brennende i Ånden.

La Kristi fred råde

La Kristi fred råde i hjertene. Kol. 3:15.

Kristi fred er det samme som himmelens fred. Den freden er den hellige roen, den hellige hvile og den hellige makten. La Kristi fred råde. Hos Gud er makten og han vil gjennom sin fred, utøve sin makt over ditt indre menneske. Det står skrevet, at Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus.

Det er ikke du som skal bevare freden, men freden fra Gud skal bevare deg. Du som er ung, skal få en fred som bevarer deg, og likeså du som er gammel.

Guds fred overgår all forstand.

Dersom Herren får gi hva han vil til oss, si hva han vil til oss og gjøre hva han vil med oss, da begynner himmelen allerede her på jorden. Da blir det ingen overgang når vi en gang er ferdige med livet her nede. Du og jeg blir gamle og vi blir trette. Kanskje vi ikke orker å be og heller ikke synge Herrens lov. Vi orker ikke noen ting, vi bare er til som Herrens eiendom. Så stopper hjerter. Etter en liten stund hører vi sangen fra englene og de hellige:

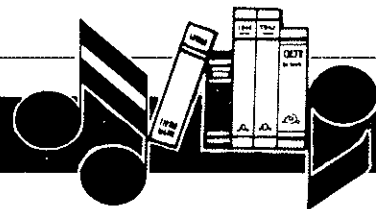
– Velkommen hjem!

Dette er ikke å dø, det er bare å gå fra den synlige verden inn i den usynlige.

Slik blir det når vi gir Gud frihet til å gi hva han vil, si hva han vil og gjøre hva han vil med oss. Da utfører han sitt verk i oss.

Jeg vil gratulere deg som i dag tar et skritt i tro inn på Guds vei, den vei der Gud har frihet til å vise deg hvilken plan han har for deg.

Fra «Korsets Evangelium»

BØKER:

En menighet i vekst

Jack Hayford er et kjent navn for dem som følger med i amerikansk kristenliv. Han er pastor for THE CHURCH ON THE WAY i Van Nuys, California, og «pastor Jack» er en høyt skattet forkynner i seminarer og konferanser over hele USA. Årsaken til at så mange gjerne vil høre hva han har på hjertet, kan vi lese om i en bok, som bærer samme navn som menigheten han leder, nemlig THE CHURCH ON THE WAY. Ingen norske forlag har foreløpig «tent» på å utgi den på norsk, men de som behersker engelsk, vil ha stort utbytte av å lese den på originalspråket.

Bokens undertittel er «Learning to live in the promise of biblical congregational life», men den er nok mer et levende vitnesbyrd enn en tørr lærebok. Pastor Hayford, som selv har ført boken i pennen, er ikke redd for å åpne sitt indre for leserne, og han forteller åpent såvel om kriser, som om medgang og velsignelse.

Et stikkord i boken er «A People Centered Work», hvilket vil si at det ikke er menigheten som sådan med dens velsmurte maskineri som er det vesentlige, men menneskene man får kontakt med og tar ansvaret for. Da pastor Hayford kom til Van Nuys i 1969, var det bare et par håndfuller med mennesker, som besøkte møtene. I dag, femten år senere, er det en blomstrende menighet i stadig framgang, en menighet som er et eksempel på at de bibelske prinsippene for menighetsliv virkelig er «liv laga».

Gjennom en rekke krisefylte opplevelser, viste Herren menigheten veien ut av stagnasjonen. For det første har denne menigheten fått se betydningen av å ta tid til felles bønn og tilbedelse. Dette har ført til at Gud på en konkret måte, har åpenbart sin herlighet i menigheten. For det andre, legges det vekt på et gjennomsiktig fellesskap, der alle tør stole på hverandre og blottlegge sine svakheter og problemer. På den måten er de også i stand til å hjelpe hverandre og bære hverandres byrder, ikke bare i møtesammenheng, men i hverdags situasjonene. Denne situasjonen har oppstått, ikke minst fordi det i undervisningen har blitt lagt så stor vekt på at vi skal tjene hverandre og akte hverandre høyere enn oss selv. Og det fungerer!

Ut fra dette fungerende menighetsfellesskapet, har det så oppstått en sterk, evangeliserende virksomhet, der alle menighetsleddene ser sitt ansvar og bringer nye sjeler

til menigheten. Dette skjer ikke ut fra en «konkurrans» om å være de mest effektive sjelevinnere, men ut fra en indre trang til å dele med andre det man selv har opplevd.

Hvordan er dette så mulig å oppnå i praksis? Noen av svarene som boken gir, er at de i bibelstudier og forkynnelse ikke er opptatt med å finne bevis i Skriften på at det de gjør er det riktige, men at de alltid er åpne for å la seg justere av Skriften. Deres samlinger er dessuten alltid målrettede. De *vet* altså *hvorfor* de kommer sammen, og de forventer at den Hellige Ånd skal virke i dem slik at dette målet kan nås. I tillegg til dette tillater de ikke noen medlemmer å holde avstand til fellesskapet. De ønsker ingen tilhørere, men vil at alle skal utvikle seg til å bli Jesu disipler, og mye tid benyttes til å hjelpe den enkelte med å finne sin plass og sin funksjon i fellesskapet.

Boken, som er på knapt 200 sider, er en tankevekker og en utfordring for alle som opplever stagnasjonens og formalismens frustrasjon. Den viser en vei ut, en vei som har vist seg å fungere, en vei som har Skriftens vitnesbyrd å støtte seg til. Mange norske menighetsledere og -medlemmer vil utvilsomt få ny inspirasjon og pågangsmot ved å studere nærmere de prinsipper som har vist seg å fungere i THE CHURCH ON THE WAY.

Jan Kr. Viumdal

PLATER:

JERUSALEM «Vi kan inte stoppas» RMLP 012

Den svenske rocke-gruppa Jerusalem er ute med sin fjerde LP, og igjen har de laget en god plate uten det helt store suget. Den er spilt inn i Belfast, Nord Irland med den etterhvert anerkjente produsenten Andy Kidd.

«Vi kan inte stoppas» representerer en stil – endring både musikalsk og tekstmessig. Musikken er tydelig inspirert av de siste strømmingene innen rocken. Lydbildet er mye mer ny-rock-rettet enn det vanlige rock'n roll-bildet vi er vant til fra Jerusalem. Ellers er det verdt å nevne at musikerne, Ulf Christianson – gitar, sang, Dan Tibell – Keyboards, Michael Ulvsgård – trommer og Peter Carlson – bass, virker inspirerte på den nye stilen. Gitaren er mere sprudlende

enn tidligere. Bassen og trommene lager et luftig driv over det hele.

Tekstmessig er Ulf Christianson (som som vanlig har skrevet tekst og musikk) ikke fullt så rett på sak som tidligere. Han benytter mer skildringer av følelser og situasjoner, for å belyse Jesu utstrakte hånd til oss i dag. Det er tre engelske låter på plata og det gjør at helheten spriker en hel del. Kombinasjonen er ikke vellykket denne gangen. Av sterke spor kan nevnes «Vinden blåser», «Kjærlekseld», «Regn». «Vi kan inte stoppas» er en fin rockeplate med endel bra ballader, men det store mangler altså. Den er så absolutt hørbar, så kjøp den og vurder sjøl.

Knut Roppestad

BRYN HAWORTH «Wings of the morning» CLS 8018

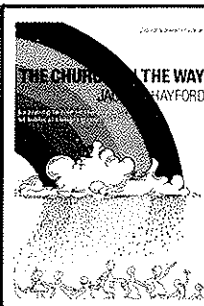
Bryn Haworth, er en av de sentrale navnene innen britisk kristen-pop. Som bottenick gitarist, er han annerkjent også i ikke kristne miljøer, og er blitt benyttet endel som studiomusiker i den sammenheng. Hans siste produkt, er en vise/pop LP med mye accustisk innhold. Plata inneholder 12 fine spor, som tilsammen danner en fin helhet. Stil-messig hadde plata nesten hørt bedre hjemme i tida for 10 år siden, men det tar ikke bort det faktum at det er en god plate, som har mye å gi folk av idag. De 12 spora, har enkle temaer i fine lovsanger, takkesanger og evangeliseringssanger. Det er et av spora som bør nevnes spesielt, og det er en nydelig instrumental bit som heter «Where you there». Bryn Haworth er dyktig og har mye og gi. Mer er det ikke å si.

Knut Roppestad

GERD SOLVEIG SCHJØLBERG Fredfull havn FLP 3091

Gerd Solveig Schølbergs typisk norsk-gospelavlede stil, er noe jeg ikke har hatt noe særlig beivring med, så litt usikker på hva jeg skulle skrive var jeg, men det viste seg å være et mindre problem enn antatt. «Fredfull havn» er rett og slett en tvers gjennomarbeidet plate, som står sterkt på alle områder.

Gerd Solveig Schølberg har en varm fin stemme, som bærer sangene på en god måte. Som musikere har hun med seg mange ringerever i norsk musikk. Av noen kan nevnes Jonas Fjeld, Per Hillestad, Trond Villa og Iselin Alme. Det står på coveret at det er en Müller på gitar. Om dennes fornavn er Marius skal ikke sies for sikkert, men etter de nydelige gitarsoloene å dømme, er det ikke utenkelig. Det er Egil Fossum som står som produsent og det er bare å ta av seg hatten for den jobben som er gjort. Dette er blitt en plate for mennesker i alle aldre. Som i høyeste grad har noe å gi. En del klisjeer i tekstene er dessverre ikke unngått, men resten av produktet er så bra at det ikke har noen betydning for helhetsinntrykket. «La

The Church on the way

En interessant bok om en menighet i vekst.

Innb. kr. 85,-

BE OM KATALOG OVER ENGELSKE BØKER fra
Biblicum A/S

St. Olavs gt. 24, Oslo 1 – Tlf. 02 11 13 10

Guds kjærlighet gro» er en norsk versjon av Eric Claptons «Let it grow» og er max. G.S.S: Takk for en veldig positiv overraskelse, skiva di er nydelig. Anbefales for alle.
Knut Roppestad

**SOLVEI, «Fra i dag»
First Love Music
FLMR 093, FLMC 093**

Dette er uten tvil den hittil beste innspilling med Solvei Friis Larsen. Så ligger det også virkelig satsing bak, med amerikanske Lari Goss som arrangør, og Kjell Hansen som produsent. Sistnevnte har oversatt sangtekstene til norsk. Tekstene er usedvanlig gode, både med hensyn til innhold og språkdrakt. Her finnes ingen «billige» selvfølgeligheter og vanlige kristne klisjeer. Det er vanskelig å trekke fram noen spesielle sanger, men, «Vær trofast i det lille», «Jesus svikter ei» og «Det er kjærlighet» kan stå som tre gode eksempler.

Musikken besørges av «kremen» av svenske studiomusikere. Kombinert med Lari Goss' smakfulle arrangementer, låter dette drivende godt.

Til slutt må nevnes at Solvei synger bedre enn noensinne. Hun bruker stemmen mer enn på de to siste innspillingene, og har etter hvert fått en mer personlig stil. Dermed er plata anbefalt.

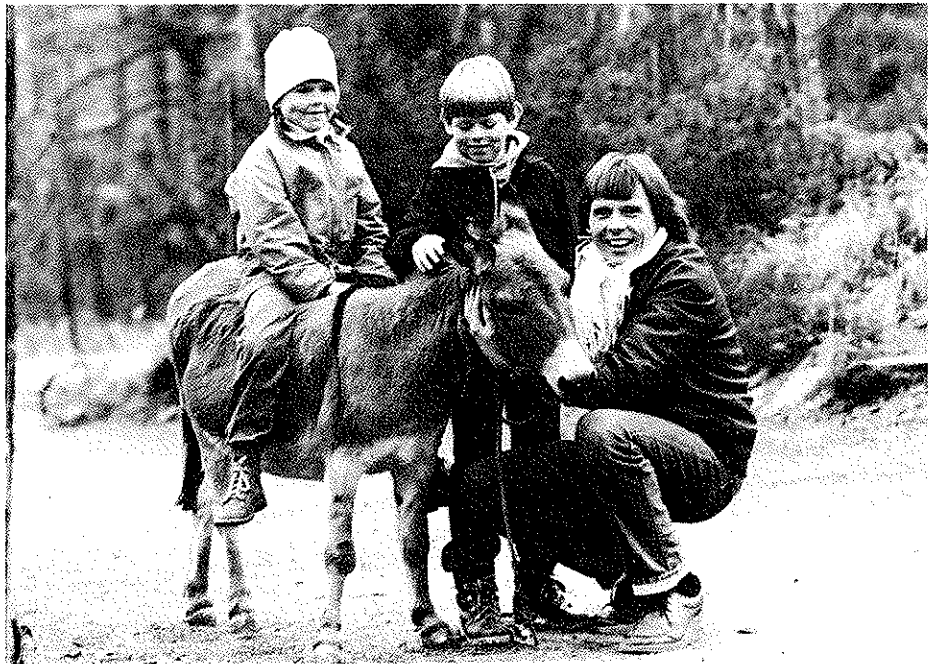
Hege og Øyvind Sundberg

**EDIN – ÅDAHL: «Maktfaktor»
Royal Music, RMLP 013, RMC 013**

Edin og Ådahl er et friskt bekjentskap. Musikkestilen er relativt hard pop/rock. Såvel sang som musikk er av høy kvalitet, og inneholder originalitet. Alle sangene er forøvrig egenproduserte.

Tekstene er poetiske, ofte litt symbolske, samtidig som de er i moderne språkdrakt. En rød tråd i tekstene er presentasjon av det kristne livet under ulike forhold.

Øyvind Sundberg

Petter, Marte og Ivar Skippervold er med i musikkspillet «Eselet Freddy på flukt».

**IVAR SKIPPERVOLD
«Eselet Freddy»
AC 105**

«Eselet Freddy på flukt» er en fabel med utgangspunkt i bibelens beretning om den fortapte sønn. Ingunn Aamlund har oversatt dette musikkspillet fra tysk. Ivar Skippervold, har ansvaret for verselinjene. Han har lagt på stemmene. Fabelen tar for seg mer enn historien om den fortapte sønn. Den handler om identitet og tilhørighet og om det å akseptere seg selv. Ivar Skippervold har med sin lune stil, laget en fin historie for barn. Med kassetten følger en fargebok. Dersom man ønsker å sette opp historien som et musikkspill, kan man fra Skippers Forlag i Lillesand få kjøpt både notehefte og teksthefte.

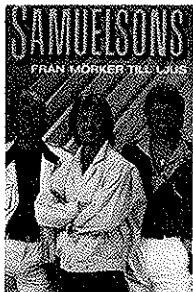
B.L.

**VIKTOR KLIMENKO
Halleluja – Jesus kommer
PRIM PRL 5023**

Viktor Klimenkos tredje LP etter hans omvendelse, foreligger. Han skriver på coveret at han før sin omvendelse hadde vanskelig for å forstå sammenhengen mellom den kristne glede og sanger om Golgata. I dag forstår han denne sammenhengen og formidler gleden i Herren på denne plata, for en stor del gjennom sanger om Golgata og Jesu blod. Han er en kunstner som benytter sangen som sin kunstneriske uttryksform på en glimrende måte. En sterk personlig og varm plate har dette blitt. Anbefales.

B.L.

TOPP-MUSIKK TIL BUNN-PRIS FRA HERMON FORLAG: ORDRETELEFON 067-88 560/88 532

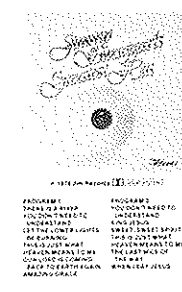
FRÅN MØRKER TIL LJUS
PMK 4071

DEN TIDEN GLEMMER
JEG ALDRI
BMC 120

BØRUDGJENGEN
TMC 5003

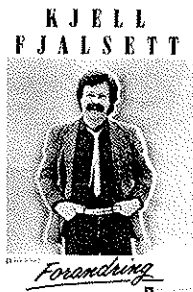
J. SWAGART:
GREATEST
HITJ JIM 03-132

WENCHE & TORBJØRN
GHP 283412

TAKK FOR LIVET
NLC 8306

FORANDRING
282407

SANGER VI MINNES
CMC-3030

ONE DAY AT A TIME
WC 9618

TRYGVE PÅ HERMON
HF 8301

**BESTILLINGSKUPONG:
SEND MEG SNAREST MOT
OPPKRAV**

- ..... stk. PMK 4071 á 59,-
  - ..... stk. BMC 120 á 59,-
  - ..... stk. TMC 5003 á 59,-
  - ..... stk. JIM 03-132 á 59,-
  - ..... stk. GHP 283412 á 59,-
  - ..... stk. NLC 8306 á 29,-
  - ..... stk. 282407 á 29,-
  - ..... stk. CMC 3030 á 29,-
  - ..... stk. WC 9618 á 29,-
  - ..... stk. HF 8301 á 29,-
- + porto

Portofri forsendelse
over kr. 200,-

Send meg samtidig bøkene:

- ..... stk. Når dine penger
666 á 35,-
- ..... stk. Det nye pengesyste-
met á 40,-

Navn: .....

Adresse: .....

HERMON FORLAG,
3511 HOVET.

Hvor mange abonnenter

har dere nå? Vi har fått det spørsmålet av så mange, at det er tydelig at interessen for HVETEKORNETS spireevne er stor. Vi har da fortalt at vi passerte 3000 først i mars, av innbetalte abonnenter. Vi syntes det er sterkt etter bare to måneder. Med de store bunker av kort og innbetalinger vi får inn hver dag, er nok antall abonnenter større når du leser dette.

Fra Sarons Dal har vi fått vite at det ikke er særlig fler som har sagt opp abonnentet på Pioneren enn det som er vanlig ved et årsskifte, og de fleste abonnenter har betalt inn bladet for 84. Det er ekstra gledelig for oss, at den vekst vi opplever om dagen, ikke har gått ut over Pioneren.

Da vi sluttet i Pioneren hadde bladet 8.400 betalende abonnenter.

Vi har ikke fått marsnummeret

er det mange som skriver og ringer om. Flere har trodd at fordi de fikk vårt første nummer, ville de fortsette å få HVETEKORNET. Det første nummer var *kun* et prøvenummer. Vi kan ikke sette noen navn inn på vår faste abonnent-listen, uten at de har meldt fra om at de vil abonnere eller har innbetalt abonnement. Så du som vil ha bladet tilsendt må gi oss melding om at du vil abonnere.

Data

Vi vil få et eget data-anlegg til vår ekspedisjon med det første. Mens vi venter på det har vi fått hjelp av et data-firma i Oslo. Dessverre har det blitt flere feil, både på den ene og andre måten. Inger Svendsen i vår ekspedisjon arbeider hardt med å rette opp dette, slik at vi så raskt som mulig kommer i rute med alle. Om noen ikke har rett navn/adr. (se siste side øverst til venstre) så *meld fra om dette*. Hører du om noen som har abonnert, men ikke fått bladet, så be de straks melde fra om det til oss. Til dere som er blitt rammet av disse problemer, vil vi sterkt beklage dette og forsikre om at vi fra vår side vil gjøre hva vi kan for å få et «feil-fritt» dataregister.

Grafisk form

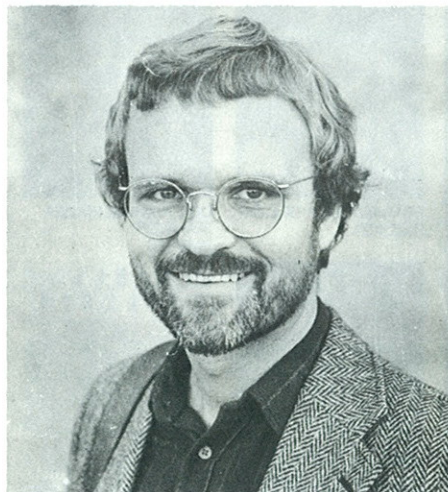
Det er Leif Harry Håvåg som er mannen bak utformingen av de første nummer av HVETEKORNET, når det gjelder faste spalter, vignetter og forside. Håvåg har bred erfaring fra reklame og avisproduksjon, og er aktivt med i menighetsliv i Horten. Vi er imponert over den innsats han på kort varsel gjorde for å gi HVETEKORNET den form vi nå har. I dette nummer har Svein Thorkildsen gjort «lay-out» dvs. tegnet opp sidene slik at overskrifter, illustrasjoner og tekster er med å fremme budskapet i artiklene. Svein som er knyttet til Ten Center og bl.a. redaktør for evangeliserings-avisen UTFORDRINGEN, er også aktivt med i forkynnelse og menighetsarbeide. Vi tror han sammen med de andre i vår «grafiske form og tegnegruppe» vil være med å gjøre HVETEKORNET til et blad som i god betydning vil være spennende å åpne nye nummer av.

Leif Harry Håvåg er mannen bak titlene og utformingen av de faste spaltene i HVETEKORNET. Det er også han som har laget HVETEKORNET's logo slik du f.eks. ser den på forsiden.

Inger Svendsen holder orden på HVETEKORNETS ekspedisjon. Nå kjemper hun energisk mot data-feilene.

Svein Thorkildsen har hjulpet oss mye i dette nummeret. Foruten å skrive i spalten «Hjertespråk» og bidra med tegninger, har han også ansvar for lay-out av dette nr.

KOMMER
i mai nummeret

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
fellesskap og fostring.

hvetekornet

DET BRENNER RUNDT OSS

forteller folkene i Kulturdepartementet, med tanke på den aktivitet den videre utviklingen av konsesjoner på radio og TV-sendinger har ført til. Vi har stilt statsråd Lars Roar Langsleth noen nærgående spørsmål, angående kristenfolket og den nye mediasituasjon og statsråden gir svar på tiltale i neste nummer!

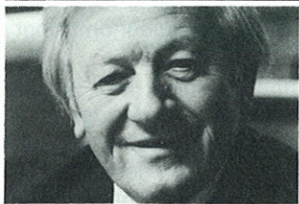
MANGE MILLIONER HAR IKKE HØRT

Dr. Ralph D. Winter leder et gigantisk forskningsarbeide i USA om misjonens stilling i verden i dag. Vi har møtt Winter da han besøkte Norge noen få dager i mars. Hans forskningsarbeide ryster misjonsselskaper til ny våkenhet over hele verden. Misjon er ikke vedlikeholdsarbeide av menigheter, det er pionerarbeide mener Winter. I samme nummer presenterer vi også et nytt kart som viser evangeliets stilling i verden, som vi kan skaffe til våre lesere.

KJENT FORKYNNER UTFRIDD!

En av USA mest kjente TV-predikanter James Robinson var en av lederne for «Moral Majority». Han tordnet mot «synd og ugudelighet» men var selv sterkt plaget av onde makter. Beretningen om hans befrielse og fornyelse, er et rystende vitnesbyrd om at selv kjente forkynnere kan være bundet av onde krefter.

DEN SISTE SAMTALE MED ENOK ANDERSEN

Enok Andersen er kjent som «Askeladden i Norsk møbelindustri» og som en varm venn av Ten Center arbeidet. Gjennom mye av sitt liv virket han også som forkynner. Svein Thorkildsen hadde en lengere samtale med han før han gikk hjem til Herren, høsten 83. Enok Andersen hadde mange interessante synspunkter å legge fram.

PROGRAM FOR VANLIGE MENNESKER

Vi har besøkt en av Sveriges største kristne nærradiostasjoner, Radio Linkøping som har flere heltidsansatte og mange menigheter bak seg. Vi lager program for vanlige mennesker, forteller ansvarlig redaktør for radioen.

DEN KRISTNE KVINNE I DAG

Vi åpner en *ny serie* ved Helene Thorsell, hvor hun tar opp kvinnens stilling i forholdet til Gud, tjenesten, samfunnet og familien. Den kristne kvinne har en sentral stilling i Guds rike i dag.

PIONERER I GUDS RIKE

Vår medarbeider Robert Kvalvaag åpner også en ny spalte i neste nummer. Der vil han presentere interessante skikkelser fra kirkehistorien. Han begynner med John Wesley.

ISRAEL I ENDENS TID

Midtøsten står i fokus hver dag i verdenspressen. Men har Israel en betydning for Guds folk i dag og i endetidens profetiske bilde? Derek Prince er en av verdens fremste bibellærere på dette tema og vi vil i juni begynne en stor serie av han om Israels plass i profetien. Johannes Facius har skrevet en introduksjons-artikkel for oss til denne serien, som kommer i mai-nummeret.

Les forøvrig i mai-nummeret:

Kjell Sjøberg: Hvordan du oppdager gaver.

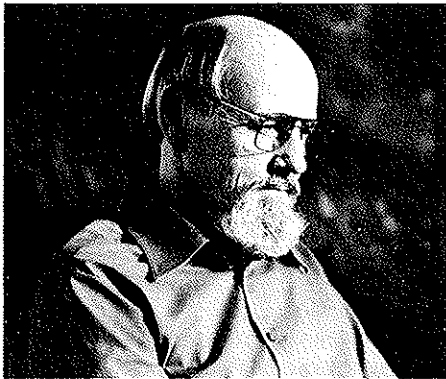
Leif Jacobsen: Forutsetninger for vekst.

Jim MacInnes: Å bedrove Den Hellige Ånd.

Aktuelle nyheter fra kristenfronten over hele verden.

Mange faste spalter, 48 sider fylt av informerende og inspirerende stoff.

★ DU ER VELKOMMEN – GÅ IKKE GLIPP AV NOEN NUMMER!

Kunst: Edin Løvås

Kristus, Allmaktsherren er oss nær ...

I snart tre tiår har vi som er knyttet til Sandom Retreatsenter proklamert himmelfartens velsignelser. For den ene flokken av retreatgjester etter den andre har vi innprentet at Kristus nå er alle steds nærværende. Hele tiden har vi hamret inn Paulusordet: «Han som steg ned, er den samme som steg høyt opp over alle himler for å fylle alt.» (Ef 4,10)

Fra dette skriftstedet har vi så ført våre gjesters tanker til det velsignede løfte, om at Herren Jesus Kristus er med hver og en av oss over alt. «Dette,» har vi sagt, «er en av de aller viktigste forutsetninger for disipllivet. En disippel, er et menneske som hver dag får lov til å være sammen med Jesus og preges av en sterk personbinding til ham.

Iblant har vi talt nærmere om uttrykket «for å fylle alt». Men kanskje tiden nå er inne til en utførligere undervisning om dette.

NT har mange «svimiende store» avsnitt om dette. La oss ta fram noen av dem.

«For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og usynlige, de som troner og de som hersker, både makter og myndigheter – alt er skapt ved ham og til ham.» (Kol 1,6)

«Derfor har Gud høyt opphøyet ham og gitt ham navnet over alle navn, for at hvert kne skal bøye seg i Jesus navn, i himmelen, på jorden og under jorden, og hver tunge bekjenne til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre!» (Fil 2,9–11)

«Slik gav han oss all visdom og innsikt, da han kunngjorde oss sin viljes hemmelighet, den frie beslutning han hadde fattet, om å fullføre sin freisesplan når tiden var inne: «å sammenfatte alt i Kristus, alt i himmel og på jord.» (Ef 1,8b–10)

Hva forteller disse avsnittene? Jo, at universet, er gjennomstrømmet og ladet av Kristi nærvær. Rommet mellom stjernene og klodene er fylt av ham. Han omgir dem alle med sin kraft. Han gjennomtrenger alt. Slik må det være, fordi ingenting kan sette grenser for hans nærvær. Grense betyr

«ikke-allmakt». Men Kristus er Allmaktsherren.

En gang skal denne makt plutselig bryte igjennom slik at alle jordens mennesker skal se, høre å fornemme den. Et annet ord, forteller at han kommer i glans og herlighet, og at han har med seg alle sine engler.

Hele jorden vil i det øyeblikk være omkranset av utallige engleskarer. Mellom dem vil Kristus komme til syne. Og ved et under som hører sammen med hans allmakt og alle-steds-nærvær, vil alle over alt se ham. Med Bibelens ord: «Hvert øye skal se ham.» Skriften nevner særlig «de som har gjennomboet ham». De skal se ham.

I denne stund vil hans fiender rope til fjellene og haugene at de skal falle over dem og skjule dem. Mens hans folk – pilgrimsskaren – vil rykkes bort og inn i hans velsignede nærhet.

Det disiplene da vil oppleve, er både den Jesus de kjenner fra NT's skildringer, og den Kristus som er ett med Faderen. De vil se den hellige Gud i ham. De som levde for to tusen år siden, og var hans venner mens han gikk omkring som sann Gud og sant menneske, vil kjenne hans skikkelse igjen. De vil se tømmermannen.

Hvordan vil det skje? Kanskje i to dimensjoner. Den som ber og ser den usynlige like foran seg på sin bønneplass, vil med ett oppdage at han kan sees med de naturlige øynene. Den som leser sin Bibel, vil med ett oppdage at han som Ordet handler om, står like foran seg. Den som er ute på marken, på skolen, på verkstedet, på kontoret, på flyet, på idrettsbanen, i laboratoriet, i fengselet, midt i bryllupsseremonien – vil oppdage at han har revet ned skilleveggen og trått fram. Som teppet mellom det helligste og det aller helligste revnet da Jesus døde, slik vil nå skillet mellom denne verden og den usynlige Guds rike være fjernet.

Samtidig vil alle disse menneskene se ham som den mektige konge og Herre. Hans guddommelige kraft vil bryte inn slik at hvert eneste menneske fatter det med kropp, sjel og ånd. Hvert enkelt menneske vil bli gjennomtrengt av vissheten, kunnskapen og erkjennelsen av hans storhet.

Guds barn og Jesu disipler vil kjenne igjen kraften, Ånden, «atmosfæren». De har hatt «forøvelser» i Kristus-erfaringer, i åndsopplevelser, i trosvisshet, i stunder av erkjennelse da troen slo ned i dem med full styrke. Men alt dette har vært nettopp «forøvelser», små korte stunder av velsignelser og visshet. Nå skal de alltid være med Herren, alltid være fylt av hans milde lys, alltid høre hans milde røst, alltid se hans herlighet og være gjennomtrengt av agape – Guds kjærlighet.

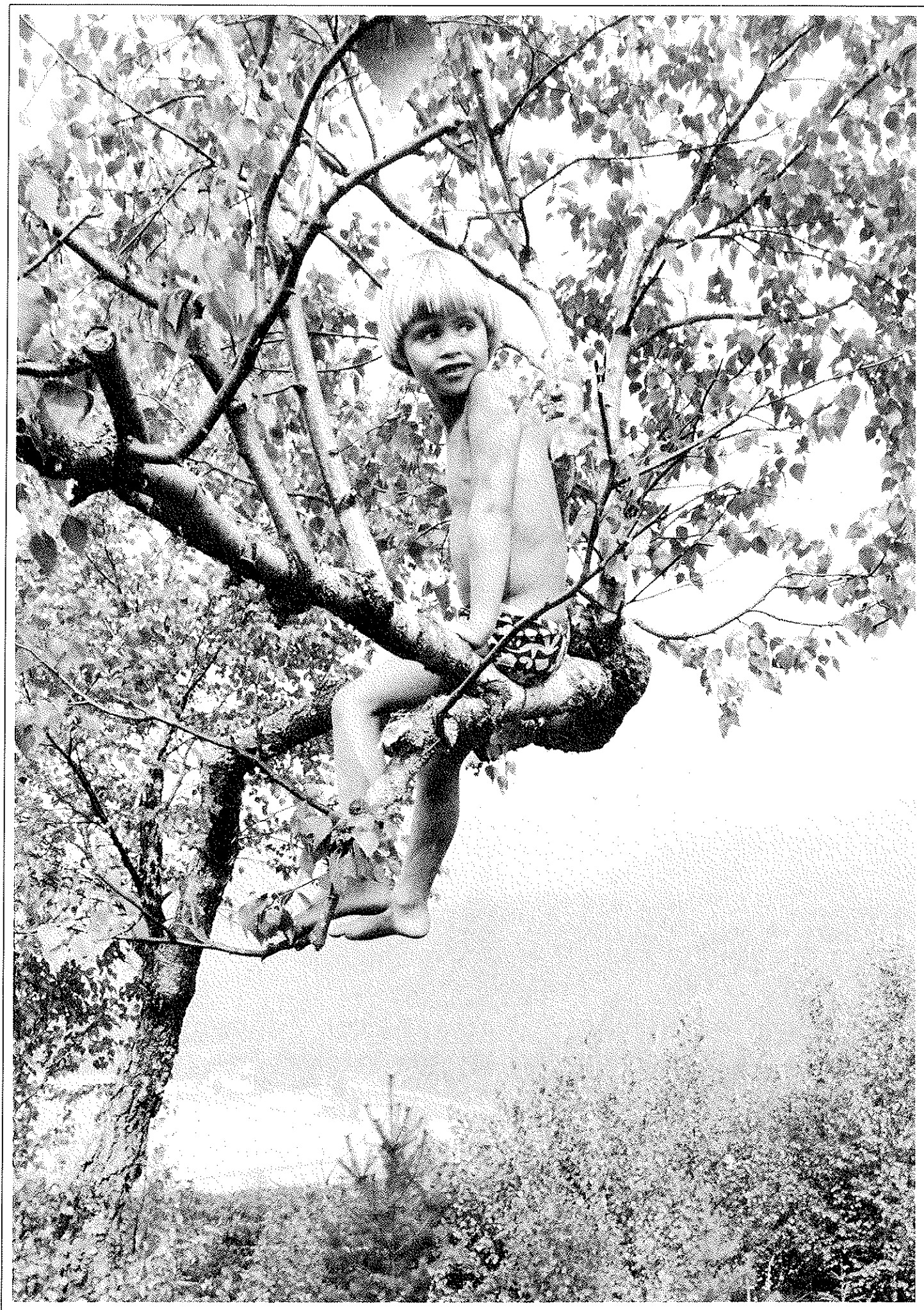
I samme øyeblikk – for alt skal skje i et nu, i et øyeblikk – bryter den evige tilbedelsen løs. Da først forstår Guds folk de ord fra Åpenbaringen som de har lest og sitert så ofte: «Fra himmelen hørte jeg en lyd som brusert av veldige vannmasser og som drønnet av sterk torden. Og lyden var som når harpespillere spiller på sine harper.» (Åp 14,2)

Dette venter vi på. På grunn av dette var det Kristus sa: «Våk og be!»

La oss derfor fylle vårt sinn med bevisstheten om hans allmakt, hans alle-steds-nærværelse, og leve som om hver dag kunne være dagen for hans gjenkomst. For nettopp det kan den være.

«Han som steg ned, er den samme som steg høyt opp over alle himler for å fylle alt.» (Ef 4,10) Han er også den «som komme skal, og han skal ikke dryge.» (Hebr 10,37 b)

Kristus, allmaktsherren, er oss nær. Han er nær for arbeideren på maskingulvet og det lekende barn. Hele universet er gjennomstrømmet og ladet av Kristi nærvær. Han omgir oss alle med sin kraft. Han gjennomtrenger alt. En dag skal sløret gå til side og vi skal se han som han er. Kristus, allmaktsherren er her.

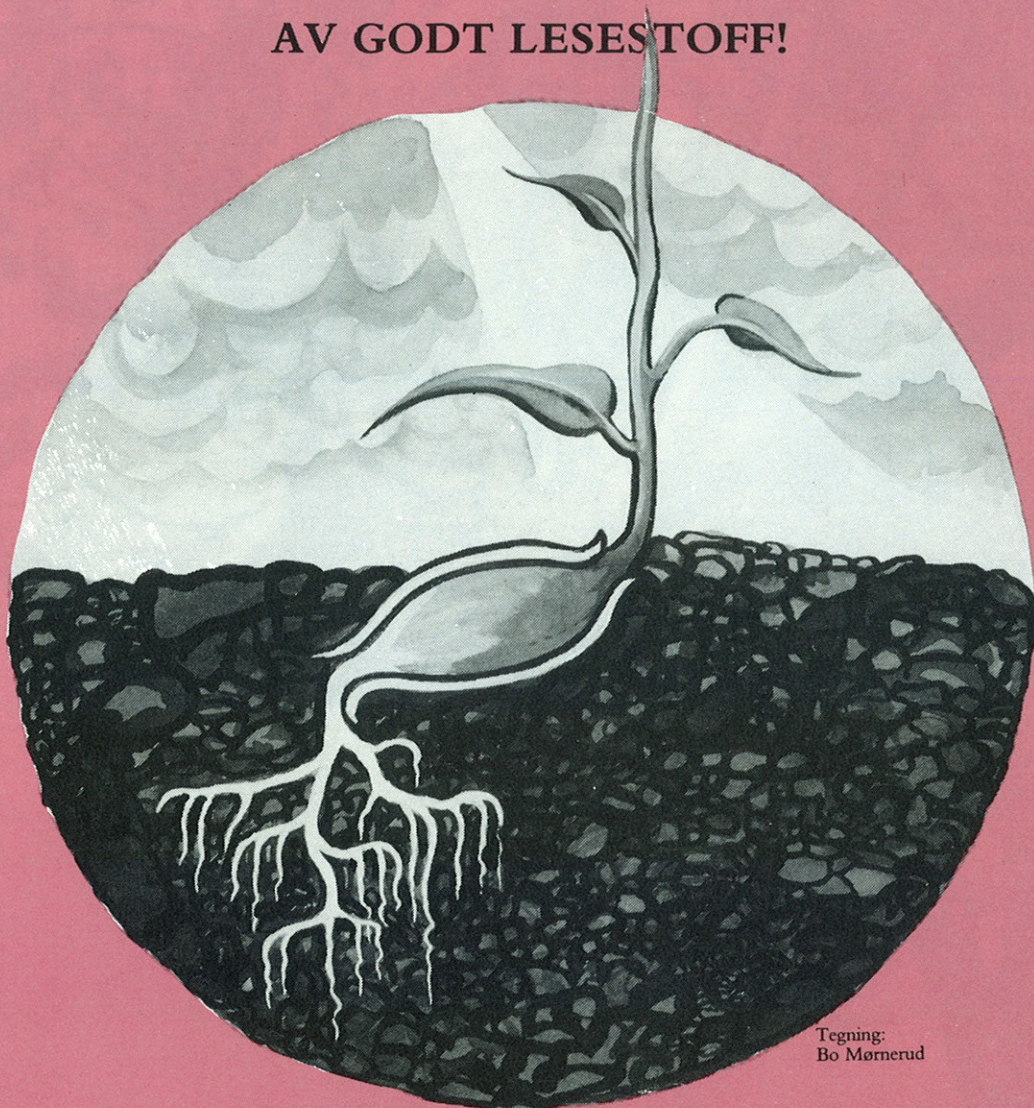

RETUR
HVETEKORNET
Postboks 770
3191 HORTEN

Flytter du? Send oss da din gamle,
og nye adresse!

DET SPIRER NOE

AV GODT LESESTOFF!

Tegning:
Bo Mørnerud

**HOLD DEG INFORMERT OG INSPIRERT.
HOLD HVETEKORNET!**

Kr. 110,- for 4 års abonnement

Slik abonnerer du:

- Send inn kr. 110,- på vår post eller bankgiro (se nr. i spalten på side 2)
- Eller riv ut et kort og send oss portofritt med ditt navn/adr.
- Eller ring 033-44 726 mand - torsd. kl. 9.00 til 14.00.

Gjør du EN av disse tre ting blir du abonnent!
Gjør dine venner en tjeneste

FORTELL OM HVETEKORNET!